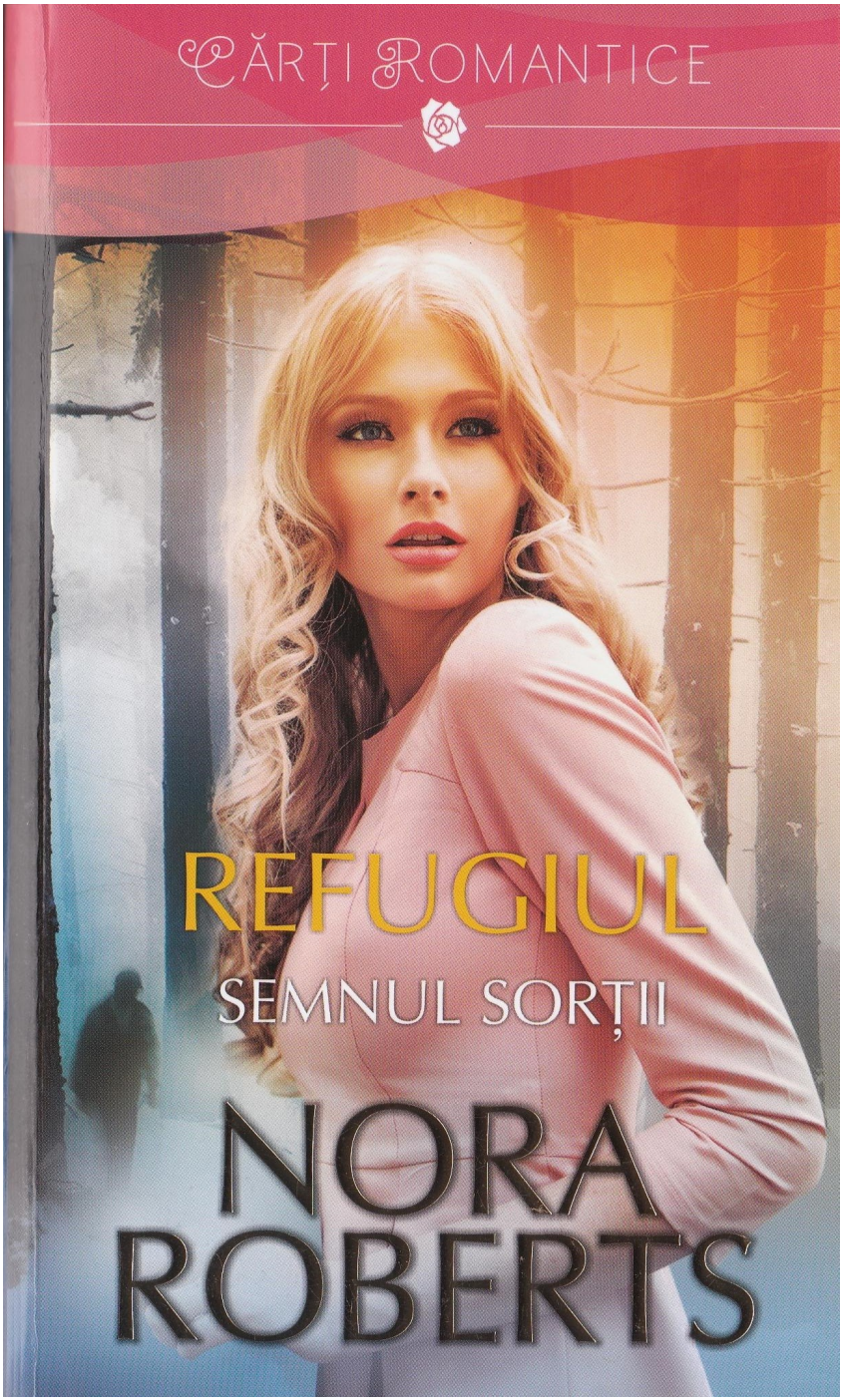
CĂRȚI ROMANTICE
REFUGIUL
SEMNUL SORȚII
NORA ROBERTS

Nora Roberts

Refugiul

Semnul sorţii

volumul 1

Angels Fall

Nora Roberts
Copyright © 2006 Nora Roberts

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P.53; C.P.212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera. ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera. ro/lirabooks. ro

Refugiul
Semnul sorţii
Nora Roberts

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Refugiul / Nora Roberts;
trad.: Laura Berteanu. — Bucureşti: Litera, 2014
2 vol.
ISBN 978–606–741–232–1
vol.1: 978–606–741–192–8
I. Berteanu, Laura Maria (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Nora Roberts

Refugiul

Semnul sorţii

volumul 1

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

Pentru mama

Semne

Cine-i oriunde acela nu-i nicăieri

Seneca

capitolul 1

Reece Gilmore străbătea străzile întortocheate ale orăşelului Angel's Fist într-un Chevy Cavalier cu motorul încins, învăluit într-un nor de fum. Avea în buzunar două sute patruzeci şi trei de dolari şi ceva mărunţiş, care s-ar fi putut să-i ajungă să doftoricească Chevy-ul şi să-şi cumpere ceva de mâncare, după ce alimenta mai întâi maşina. Dacă norocul era de partea ei şi maşina nu era grav bolnavă, i-ar mai fi rămas suficient cât să plătească şi pentru o cameră peste noapte.

Apoi, până şi după cele mai optimiste calcule, avea să fie lefteră.

Interpreta aburul care ieşea acum de sub capotă drept un semn că era timpul să se oprească o vreme şi să-şi găsească ceva de lucru.

Nicio grijă, nicio problemă, îşi spuse în sinea ei. Orăşelul din statul Wyoming care se ridica în jurul apelor reci şi albastre ale unui lac era un loc la fel de bun ca oricare altul. Poate că era chiar mai bun. Avea deschiderea care îi trebuia ei – cerul şi zăpada se întindeau în zare, scăldând vârfurile munţilor Teton care se ridicau spre cer asemenea unor zei sobri şi oarecum detaşaţi.

Înainta de câteva ore pe şoseaua întortocheată prin munte, înconjurată de vârfuri stâncoase şi de păşuni ce păreau să alcătuiască o fotografie de Ansel Adams. Nu avusese nici cea mai vagă idee unde va ajunge atunci când îşi începuse drumul în

acea dimineaţă, înainte de zori, dar trecuse pe lângă Cody, străbătuse în goană Dubois şi, deşi îi trecuse prin minte să vireze spre Jackson, o luase în schimb înspre sud.

Prin urmare, cu siguranţă ceva o atrăsese înspre acest loc. În ultimele opt luni, ajunsese să se încreadă cu putere în semnele care i se arătau şi să-şi urmeze impulsurile. *Curbe periculoase*. *Pericol de alunecare pe carosabil umed*.

Era drăguţ că cineva îşi făcuse timp şi depusese efortul de a posta astfel de avertismente. Alte semne ar fi putut fi unghiul în care o anumită rază de soare atingea şoseaua neagră sau o rozătă a vântului îndreptată spre sud.

Dacă îi plăcea cum arăta raza de soare sau roza vânturilor, urma direcţia respectivă, până când găsea ce părea să fie locul potrivit la momentul potrivit. Putea rămâne acolo câteva săptămâni sau, cum se întâmplase în South Dakota, câteva luni. Îşi găsea ceva de lucru, cerceta zona, apoi pleca din nou atunci când semnele, impulsurile, o mânau într-o nouă direcţie.

Acest sistem pe care îl dezvoltase îi oferea un fel de libertate şi adeseori – mai des în ultima vreme – mai domolea bâzâitul de anxietate prezent în mod constant în capul ei. Aceste ultime luni în care trăise singură, în esenţă doar cu ea însăşi, o ajutaseră să se liniştească mai mult decât un an întreg de terapie.

Dacă era să fie sinceră, credea totuşi că terapia îi oferise curajul de a se înfrunta pe sine însăşi în fiecare zi. În fiecare noapte.

Şi în toate orele dintre ele.

Şi vedea un nou început, o nouă pagină albă în degetele strânse ale pumnului.[1]

Avea să rămână aici cel puţin câteva zile, ca să se bucure de priveliştea lacului şi a munţilor şi să strângă suficienţi bani cât să pornească din nou la drum, dacă nu altceva. Un astfel de loc – pancarta de la intrarea în oraş indica o populaţie de 623 de locuitori – se susţinea probabil din turism, profitând de peisajul mirific şi de apropierea de parcul naţional. Trebuia să existe un hotel, probabil şi vreo două pensiuni în apropiere. Poate chiar şi un ranch turistic. Toate aceste locuri aveau cu siguranţă nevoie de cineva să care, să aducă, să cureţe, mai ales acum când primăvara începea să înmoaie colţii ascuţiţi ai iernii.

Dar, cum maşina ei trimitea acum semnale de fum din ce în ce mai groase şi mai disperate, prioritatea era fără doar şi poate să găsească un mecanic.

Înainta încet de-a lungul drumului ce se unduia asemenea unei panglici în jurul lacului întins şi prelung. Petice de zăpadă formau în umbră pete de culoare albă, opacă. Copacii îşi păstrau aceeaşi culoare maro-închis, de iarnă, dar pe apă se zăreau câteva bărci. Putea vedea doi bărbaţi îmbrăcaţi cu hanorace de protecţie contra vântului, cu şepci pe cap, într-o canoe albă, vâslind chiar prin reflexia munţilor.

De cealaltă parte a lacului se vedea ceea ce Reece hotărî că trebuia să fie cartierul comercial.

1 Angel’s Fist – Pumnul îngerului

Un magazin de suvenire, o mică galerie. O bancă, un oficiu poştal, observă ea. Biroul şerifului.

Se îndepărtă de lac şi trase maşina în faţa a ceea ce părea să fie depozitul mare al unui magazin general. Doi bărbaţi cu bluze de flanel stăteau la intrare, pe nişte scaune robuste, privind lacul ce li se întindea în faţă.

O salutară dând din cap în clipa în care opri motorul şi ieşi din maşină, apoi cel din dreapta îşi atinse cozorocul şepcii albastre pe care era scris numele magazinului: *La* Mac, *magazin general şi aprozar*.

— S-ar părea că aveţi ceva probleme, domnişoară.

— Asta aşa e. Ştiţi pe cineva care mi-ar putea da o mână de ajutor?

Bărbatul îşi puse mâinile pe coapse şi se ridică de pe scaun. Era robust, roşu la faţă, cu riduri ce i se întindeau la colţurile ochilor căprui şi prietenoşi. Când vorbi, vocea-i sună lent şi tărăgănat.

— Ce-ar fi să ridicăm capota şi să aruncăm o privire?

— Mulţumesc.

Ea apăsă butonul de deschidere şi bărbatul ridică brusc capota, apoi se dădu un pas în spate, ferindu-se de norii de fum. Din motive pe care nu le-ar fi putut numi, fumul şi agitaţia îi provocau lui Reece mai degrabă jenă decât anxietate.

— Cred că a început să scoată fum la aproximativ cincisprezece kilometri est de aici. Nu eram foarte atentă. Mă furase peisajul.

— Da, nu e greu. Te duci spre parc?

— Mă duceam. Mai mult sau mai puţin.

„Nu sunt sigură, niciodată nu sunt sigură”, îşi spuse şi încercă să se concentreze asupra momentului, mai degrabă decât să se gândească la ceea ce era înainte sau după.

— Cred că maşina mea a avut alte idei.

Cel de-al doilea bărbat veni lângă tovarăşul său şi amândoi priviră sub capotă, aşa cum Reece ştia că fac bărbaţii, cu expresii serioase, încruntate şi cunoscătoare. Se uită şi ea împreună cu ei, deşi realiza că era un clişeu la fel de mare. Femeia pentru care tot ce pândea sub capota unei maşini era la fel de străin precum suprafaţa planetei Pluto.

— S-a rupt furtunul de la radiator, îi spuse primul bărbat. Va trebui înlocuit.

Nu părea să fie chiar aşa de rău, nu foarte rău. Nu foarte scump.

— Există un loc în oraş unde să pot rezolva problema?

— Te rezolvă Lynt, la service-ul lui. Ce-ar fi să-l sun pentru tine?

— Îmi salvezi viaţa! Zâmbi şi îi întinse mâna, un gest pe care îl făcea mult mai uşor cu străinii. Eu sunt Reece. Reece Gilmore.

— Mac Drubber. Şi el este Carl Sampson.

— Eşti din est, nu-i aşa? întrebă Carl.

Lui Reece îi părea un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, cu o condiţie fizică bună, prin ale cărui vene curgea şi ceva sânge amerindian.

— Da. De departe, din est. De pe lângă Boston.

Sincer, apreciez ajutorul.

— E doar un telefon, spuse Mac. Poţi să intri, dacă vrei să nu stai în vânt, sau să te mai plimbi pe aici. S-ar putea să mai dureze până vine Lynt.

— Nu m-ar deranja o plimbare, dacă nu vă deranjează. Poate-mi puteţi recomanda un loc bun în care să stau, în oraş. Nimic prea pretenţios.

— Avem hotelul Lakeview ceva mai jos. Casa Teton, de cealaltă parte a lacului, e ceva mai primitoare. E mai degrabă o pensiune. Mai sunt şi nişte cabane pe lângă lac şi altele, în afara oraşului, care se închiriază cu săptămâna sau cu luna.

Pentru Reece nu mai existau luni. Fiecare zi era o provocare suficientă. Iar „primitoare” suna prea intim.

— Poate mă duc să arunc o privire la hotel.

— E distanţă mare. Aş putea să te duc cu maşina.

— Am condus toată ziua. Mi-ar prinde foarte bine să-mi mai dezmorţesc picioarele. Dar mulţumesc, domnule Drubber.

— Nicio problemă.

Mac Drubber rămase câteva clipe privind în urma ei, în timp ce se îndepărta pe trotuarul de lemn.

— Frumuşică, comentă el.

— N-are pic de carne pe oase, spuse Carl, clătinând din cap. Femeile din ziua de azi se înfometează până nu le mai rămâne nicio rotunjime.

Reece nu îşi pierduse rotunjimile prin

înfometare şi, de fapt, chiar făcea un efort să pună la loc kilogramele care se topiseră de pe ea în ultimii doi ani. De la o constituţie sănătoasă şi bine lucrată ajunsese o slăbătură, apoi reuşise să recâştige o parte din greutatea pierdută şi avea acum un corp lălâu, prea angular şi ascuţit, cu prea multe oase. Ori de câte ori se dezbrăca, i se părea că vede trupul unei străine.

Nu ar fi fost în niciun caz de acord cu termenul de „frumuşică”, cu care o caracterizase Mac. Nu acum. Fusese o vreme când se considerase, într-adevăr, o femeie drăguță – stilată, sexy când îşi propunea acest lucru. Dar chipul ei părea prea dur acum, pometii îi erau prea proeminenţi, obrajii prea supţi. Nopţile nedormite erau mai puţine, dar, când veneau, îi lăsau cearcăne pronunțate în jurul ochilor negri şi dădeau tenului ei o paloare cenuşie şi bolnăvicioasă.

Îşi dorea să se poată recunoaşte din nou.

Se plimbă în tihnă, iar tenişii ei uzaţi aproape că nu scoteau niciun zgomot pe trotuar. Învăţase să nu se grăbească – se educase să nu mai împingă, să nu zorească, să ia totul aşa cum venea. Şi, într-un mod foarte real, să se bucure de fiecare moment în parte.

Briza răcoroasă îi adia peste faţă, i se împletea în părul lung şi şaten, pe care şi-l legase într-o coadă, la spate. Îi plăcea senzaţia, îi plăcea mirosul, curat şi proaspăt, şi îi plăcea lumina rece care se revărsa peste munţii Teton şi strălucea deasupra apei.

Putea vedea câteva dintre cabanele despre care

vorbise Mac printre ramurile golaşe ale sălciilor şi plopilor. Stăteau ghemuite în spatele copacilor, cu verande largi, din lemn şi sticlă şi – presupunea – cu privelişti fenomenale.

Ar fi putut fi plăcut să stea pe una dintre acele verande şi să privească lacul sau munţii, sau animalele care vizitau mlaştina acolo unde papura mărginea mâlul. Să aibă tot acest spaţiu împrejur şi toată liniştea asta.

Într-o zi, poate, îşi spuse. Dar nu azi.

Zări lujerii verzi şi ascuţiţi ai unor narcise galbene într-o jumătate de butoi de whisky, la intrarea într-un restaurant. E drept că tremurau uşor în briza răcoroasă, dar o făcură să se gândească la primăvară. Totul era nou primăvara. Poate că, primăvara aceasta, avea să fie şi ea o nouă persoană.

Se opri să admire lăstarii firavi. Era reconfortant să vezi primăvara croindu-şi drumul înapoi, după iarna lungă. Cât de curând, aveau să fie şi alte semne care să-i vestească sosirea. În ghidul ei erau menţionaţi kilometri întregi de flori de câmp pe dealurile din împrejurimi şi mai multe chiar în zona lacurilor şi mlaştinilor.

Era pregătită pentru flori, îşi spuse Reece. Era pregătită pentru înflorire.

Apoi îşi ridică privirea înspre vitrina mare, de la intrarea restaurantului. Nu era un local prea pretenţios, remarcă. Servire la tejghea, nimic foarte sofisticat, câteva separeuri, totul în culori şterse de roşu şi alb. Plăcinte şi prăjituri expuse şi bucătăria cu deschidere spre tejghea. Două

chelneriţe zoreau de colo-colo cu tăvi şi cafea.

Ora prânzului, îşi dădu seama. Uitase de prânz. După ce o să arunce o privire hotelului… În acea clipă îl văzu în geam. Anunţul, scris de mână:

SE CAUTĂ BUCĂTAR. DETALII ÎNĂUNTRU.

Un semn, îşi spuse ea din nou, deşi făcuse un pas înapoi, înainte să-şi dea seama. Rămase acolo unde era, analizând cu grijă scena de dincolo de geam. Bucătărie deschisă, îşi aminti ea. Asta era cheia. Un restaurant cu meniu fix, îi putea face faţă şi în somn. Sau cel puţin ar fi putut, cândva.

Poate că era momentul să afle, momentul să facă încă un pas înainte. Dacă nu se descurca, avea să ştie, şi situaţia ei nu ar fi fost cu nimic mai rea decât cea în care se găsea acum.

Probabil că şi la hotel se făceau angajări, în anticiparea sezonului de vară. Sau poate că domnul Drubber mai avea nevoie de cineva la el la magazin.

Dar semnul era chiar în faţa ei, iar maşina i se îndreptase înspre acest oraş şi paşii o aduseseră în acest loc, unde lăstarii de narcise se iţeau din pământ odată cu prima suflare şovăielnică a primăverii.

Se întoarse spre uşă, trase adânc, foarte adânc, aer în piept, apoi o deschise.

Ceapă prăjită, carne pe grătar – ceva vânat –, cafea tare, un tonomat cu melodii country şi zumzetul conversaţiilor de la mese.

Duşumea roşie şi curată, observă, blatul de

lucru alb bine frecat. Cele câteva mese libere erau pregătite pentru servirea prânzului. Pereţii erau decoraţi cu fotografii – unele chiar bune, după părerea ei. Imagini în alb-negru cu lacul, cu apa albă, cu munţii în fiecare anotimp.

Încă analiza locul, încă îşi mai făcea curaj, când una dintre chelneriţe trecu pe lângă ea.

— Bună. Dacă vrei să mănânci, ai de ales între tejghea sau masă.

— De fapt, aş vrea să vorbesc cu managerul. Sau cu proprietarul. Ah, în legătură cu anunţul din fereastră. Postul de bucătar.

Chelneriţa se opri, ţinând în continuare în echilibru o tavă.

— Eşti bucătăreasă?

Fusese o vreme când Reece ar fi pufnit la auzul acestui cuvânt, ce-i drept în glumă, dar cu siguranţă ar fi pufnit.

— Da.

— Asta e bine, pentru că Joanie a dat pe cineva afară acum două zile.

Chelneriţa îşi strânse degetele de la mâna liberă, o ridică în dreptul buzelor, mimând că bea ceva.

— Oh.

— I-a dat tipului postul în februarie, când a apărut în oraş, căutând de lucru. A spus că îl găsise pe Iisus şi că propovăduia cuvântul Lui prin lume.

Îşi aplecă într-o parte capul şi se lăsă pe un şold şi-i aruncă lui Reece un zâmbet cald, de pe un chip foarte drăgălaş.

— Şi ce-i drept, propovăduia cuvântul Domnului, ca un discipol căruia-i lipsea o doagă, de-ţi venea să-i bagi o cârpă în gură. După care, presupun că a descoperit sticla şi asta a fost. Aşa că ce-ar fi să te duci şi să te aşezi acolo, la tejghea? Mă duc să văd dacă Joanie poate să iasă un minut din bucătărie. Vrei o cafea?

— Un ceai, dacă se poate.

— Imediat.

Nu era obligată să accepte slujba, îşi aminti Reece în timp ce se aşeza pe un scaun înalt, din crom şi piele, şi îşi freca palmele de coapse, ca să şi le şteargă pe blugi. Chiar dacă i se oferea, nu era obligată să accepte.

Putea să cureţe camere de hotel sau să se ducă să găsească ranch-ul ăla.

Muzica din tonomat se schimbă, şi Shania Twain anunţă plină de veselie că se simţea femeie[2].

Chelneriţa se duse la fereastra care se deschidea în spate, bătu pe umăr o femeie scundă şi îndesată şi se aplecă spre ea. Peste câteva clipe, femeia aruncă o privire peste umărul chelneriţei, îi întâlni privirea lui Reece, apoi dădu din cap. Chelneriţa se întoarse la tejghea cu o cană albă cu apă fierbinte şi un pliculeţ de ceai Lipton pe o farfurioară.

— Joanie o să vină numaidecât. Vrei să comanzi ceva de mâncare? Chiftele sunt specialitatea casei azi. Şi vin cu garnitură de piure de cartofi, fasole verde şi un biscuit.

2 Referire la melodia *Feel Like a* W*oman,* interpretată de cântăreaţa canadiană Shania Twain. (n. red.)

— Nu, mulţumesc. Un ceai e suficient.

Nu ar fi putut să înghită mai mult de atât cu emoţiile care-i întorceau acum stomacul pe dos. Panica voia să se instaleze, o simţea ca pe o greutate udă care-i strângea pieptul.

Ar trebui să plece, îşi spuse Reece. Să plece chiar acum şi să se întoarcă la maşină. Să repare furtunul şi să plece din oraş. Afurisite ele de semne!

Joanie avea păr blond şi vâlvoi, un şorţ alb de măcelar, pătat de grăsime, legat la mijloc, şi tenişi roşii în picioare. Apăru din bucătărie ştergându-şi mâinile pe o cârpă de vase.

Şi o măsură pe Reece cu o privire rece ce venea din nişte ochi care erau mai degrabă gri decât albaştri.

— Ştii să găteşti?

Răguşeala de fumător făcea ca întrebarea tăioasă să sune ciudat de senzual.

— Da.

— E meseria ta sau găteşti doar când vrei să mănânci?

— Cu asta m-am ocupat în Boston – era meseria mea.

Luptându-se să-şi stăpânească nervii, Reece rupse învelitoarea pacheţelului de ceai.

Joanie avea o gură blândă, aproape ca arcul lui Cupidon, care contrasta cu ochii ei duri. Şi o cicatrice veche, estompată, observă Reece, care i se întindea de-a lungul maxilarului, de la urechea stângă până pe bărbie.

— Boston. Cu un gest reflex, Joanie îndesă cârpa

de vase în cordonul şorţului. Vii de departe.

— Da.

— Nu ştiu dacă-mi doresc un bucătar de pe Costa de Est care să nu fie în stare să-şi ţină gura închisă timp de cinci minute.

Gura lui Reece se deschise în semn de mirare, apoi se închise la loc, curbându-se vag în ceva ce amintea a zâmbet.

— Turui încontinuu când sunt agitată.

— Ce te aduce pe aici?

— Călătoresc. Mi s-a stricat maşina. Am nevoie de lucru.

— Ai ceva referinţe?

Simţi cum i se strânge inima, ca un pumn de durere surdă.

— Pot să fac rost.

Joanie pufni şi aruncă o privire încruntată înspre bucătărie.

— Du-te în spate, pune-ţi un şorţ. Următoarea comandă e un sendviş cu friptură semipătrunsă, inele de ceapă, ciuperci sote, cartofi prăjiţi şi salată de varză. Dacă Dick nu pică din picioare după ce mănâncă ce i-ai gătit, probabil că o să primeşti postul.

— Bine.

Reece împinse scaunul la o parte şi, făcând eforturi să respire încet şi regulat, intră prin uşa batantă de la capătul tejghelei.

Nu băgă de seamă, dar Joanie observă că rupsese hârtia de la pliculeţul de ceai în bucăţele mici.

Bucătăria era simplă, remarcă Reece, şi destul

de eficientă. Un grătar mare, un cuptor tipic de restaurant, frigider, congelator. Recipiente cu ingrediente gata pregătite, chiuvete, suprafeţe de lucru, aragaz cu ochiuri duble, sistem de reducere a căldurii. În timp ce îşi punea şorţul, Joanie îi aduse ingredientele de care avea nevoie.

— Mulţumesc.

Reece se spălă pe mâini, apoi trecu la treabă.

„Nu te gândi”, îşi spuse. „Lasă totul să vină de la sine.”

Aşează carnea să sfârâie pe grătar şi se apucă de tăiat ceapa şi ciupercile. Puse cartofii gata tăiaţi în friteuză, apoi potrivi timpul.

Mâinile nu-i tremurau şi, deşi simţea în continuare nodul în piept, nu-și dădu voie să se uite peste umăr ca să se asigure că nu apăruse în spatele ei un zid care să o închidă acolo.

Asculta muzica tonomatului, a grătarului, a uleiului încins.

Joanie luă a doua comandă de pe cârlig şi o trânti pe tejghea.

— Un bol de ciorbă de fasole – în oala de acolo – se serveşte cu crutoane.

Reece dădu doar din cap, aruncă ciupercile şi ceapa pe grătar, apoi pregăti a doua comandă în timp ce acestea se prăjeau.

— Comandă! strigă Joanie, apoi trase încă un bilet. Un sendviş *Reuben* şi unul club. Cu două porţii de salată.

Reece trecea de la o comandă la alta şi lăsa totul să se întâmple de la sine. Poate că atmosfera şi comenzile erau diferite, dar ritmul era acelaşi.

„Lucrează, mişcă-te încontinuu.”

Aşează prima comandă pe farfurie şi se întoarse ca să i-o prezinte lui Joanie pentru inspecţie.

— Pune-o în linie, îi spuse aceasta. Ocupă-te de următorul bilet. Dacă nu chemăm doctorul în următoarele treizeci de minute, postul e al tău. Vorbim mai târziu despre salariu şi ore de muncă.

— Trebuie să…

— Pregăteşte următoarea comandă, termină Joanie. Eu ies la o ţigară.

Munci timp de încă nouăzeci de minute până când comenzile încetiniră suficient pentru ca Reece să apuce să se dea la o parte de lângă căldură şi să dea pe gât o sticlă de apă. Când se întoarse, o văzu pe Joanie aşezată la tejghea, cu o cafea.

— N-a murit nimeni, spuse ea.

— Uf! Mereu e aşa de aglomerat?

— E sâmbătă, ora prânzului. Ne merge destul de bine. O să primeşti opt dolari pe oră pentru început. Dacă încă-mi mai place de tine peste două săptămâni, îţi mai dau un dolar pe oră. În bucătărie lucrăm eu, tu şi încă cineva cu jumătate de normă, şapte zile pe săptămână. Ai două zile libere, cel puţin în mare parte, pe săptămână. Fac programul cu o săptămână înainte. Deschidem la şase treizeci, asta înseamnă că prima tură e aici la ora şase. Micul dejun se poate comanda toată ziua, meniul de prânz, de la unsprezece până la închidere, cina, de la cinci la zece. Dacă vrei patruzeci de ore pe săptămână, pot să-ţi dau. Nu plătesc orele suplimentare, aşa că, dacă se

întâmplă să rămâi mai mult la bucătărie, îţi reduc din orele de pe săptămâna următoare. Ai vreo problemă cu asta?

— Nu.

— Dacă bei în timpul serviciului, eşti concediată pe loc.

— Am înţeles.

— Primeşti câtă cafea, apă sau ceai vrei. Dacă vrei sucuri, le plăteşti. La fel şi cu mâncarea. Pe aici n-o să *găseşti* mese gratis. Nu că mi-ai lăsa impresia că ai de gând să te îndopi pe ascuns. Eşti numai piele şi os.

— Presupun că sunt.

— Ultima tură curăţă grătarul şi aragazul şi închide localul.

— Nu pot face asta, o întrerupse Reece. Nu pot să închid în locul tău. Pot să deschid, pot să lucrez în orice tură vrei. Pot să fac şi ture duble, când e nevoie. Pot să-mi adaptez programul când ai nevoie de mine mai mult timp. Dar nu pot să închid. Îmi pare rău.

Joanie îşi ridică sprâncenele şi sorbi ultima gură de cafea.

— Ţi-e frică de întuneric, fetiţo?

— Da, îmi este. Dacă este obligatoriu să închid, va trebui să-mi găsesc altceva de lucru.

— Vedem noi cum rezolvăm. Avem de completat formulare pentru stat. Poate să mai aştepte. Maşina ta este gata, te aşteaptă la Mac. Joanie zâmbi. Vorba umblă şi eu îmi ţin urechea lipită de pământ. Dacă n-ai unde să stai, am o cameră deasupra restaurantului pe care pot să ţi-o

închiriez. Nu-i cine ştie ce, dar are privelişte frumoasă şi e curată.

— Mulţumesc, dar cred că o să încerc hotelul, deocamdată. Să lăsăm să treacă vreo două săptămâni, să vedem cum merge.

— Ai mâncărici la tălpi.

— Am eu ceva.

— Cum vrei.

Joanie înălţă din umeri, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre intrarea în bucătărie, cu ceaşca de cafea.

— Hai, du-te! I-aţi maşina, instalează-te. Să fii înapoi la patru.

Puţin ameţită, Reece ieşi din restaurant. Se întorsese într-o bucătărie şi totul fusese în regulă. Ea fusese în regulă.

Acum că reuşise să depăşească momentul, se simţea uşor ameţită, dar era ceva normal, nu? O reacţie normală având în vedere că se apucase de lucru dintr-odată, fără avertisment, şi făcuse din nou ceea ce învăţase să facă. Ceea ce nu mai fusese în stare de aproape doi ani.

Se întoarse fără grabă la maşină, lăsându-şi timp să absoarbă totul.

Când intră în magazinul general, îl găsi pe Mac aranjând nişte obiecte la reducere pe o tejghea scurtă, din faţa uşii.

Locul era exact ceea ce presupusese: avea câte ceva din toate – lăzi frigorifice cu produse perisabile şi carne, rafturi cu textile şi diverse obiecte, o secţiune de unelte şi electrocasnice, echipament de vânătoare şi pescuit.

Aveai nevoie de un bidon de lapte şi de o cutie de gloanţe? Aici le găseai!

După ce Mac termină de aranjat, Reece se apropie de tejghea.

— Maşina ta ar trebui să meargă ca vântul acum, îi spuse el.

— Am auzit. Mulţumesc. Cum plătesc?

— Lynt ţi-a lăsat o factură aici. Poţi să te duci la el la service, dacă plăteşti cu cardul. Dacă plăteşti cash, poţi să laşi banii aici. Mă văd eu cu el mai târziu.

— Plătesc cash.

Luă factura şi observă uşurată că era mai puţin decât se aşteptase. Auzea nişte persoane discutând în spatele magazinului şi clinchetul unei case de marcat.

— Am găsit de lucru.

Mac îşi înclină capul într-o parte în timp ce Reece scotea portofelul.

— I-auzi! Te-ai descurcat repede.

— La restaurant. Nici măcar nu ştiu cum se numeşte, realiză ea.

— Trebuie să fie Angel Food. Noi îi spunem la Joanie.

— Atunci, la Joanie. Sper să treci pe acolo la un moment dat. Gătesc bine.

— Sunt convins. Poftim restul.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot. Acum, mă duc să mai găsesc o cameră, apoi mă întorc la treabă.

— Dacă te interesează o cameră la hotel, spune-i Brendei de la recepţie că vrei rată lunară. Şi

spune-i că te-ai angajat la Joanie.

— Bine, o să-i spun.

Ar fi vrut să dea un anunţ în ziarul local.

— Mulţumesc, domnule Drubber.

Hotelul era o clădire de cinci etaje, cu tencuială galbenă, care se lăuda cu privelişti încântătoare asupra lacului. Avea un magazinaş de diverse, un stand cu cafea şi brioşe şi o sală de mese intimă, cu feţe de masă din pânză.

Fu informată că exista şi conexiune la internet de mare viteză pentru o mică taxă zilnică, room-service de la şapte dimineaţă până la unsprezece seara şi o spălătorie cu autoservire la subsol.

Reece negocie un preţ pe o săptămână pentru o cameră cu un pat – o săptămână era suficient – la etajul trei. Orice mai jos de atât era mult prea accesibil pentru liniştea ei sufletească şi orice mai sus de etajul trei o făcea să se simtă prinsă în capcană.

Cu portofelul acum cu desăvârşire gol, îşi cără geanta de voiaj şi laptopul în sus pe scări, mai degrabă decât să ia liftul.

Priveliştea se ridica la înălţimea reclamei, şi Reece deschise numaidecât ferestrele, apoi rămase aşa câteva minute, privind luciul apei pe care alunecau bărcile şi munţii care se ridicau de jur-împrejurul acestei micuţe porţiuni a văii.

Acesta era locul ei azi, îşi spuse. Va afla dacă va mai fi locul ei şi mâine.

Când se întoarse, observă uşa care dădea în camera vecină. Verifică încuietoarea, apoi împinse, trase şi târî singura comodă din cameră

în faţa ei.

Aşa era mai bine.

Nu avea de gând să despacheteze, nu chiar… Îşi scotea doar strictul necesar şi-şi aranja lucrurile. Lanterna de călătorie, câteva obiecte de toaletă, încărcătorul de mobil. Fiindcă baia era doar cu puţin mai mare decât dulapul, lăsă uşa deschisă în timp ce făcu un duş rapid. În timp ce apa curgea, repetă cu voce tare tabla înmulţirii ca să se calmeze. Îşi puse nişte haine curate, mișcându-se repede.

Avea o slujbă nouă, îşi aminti şi făcu efortul de a-şi usca pe îndelete părul şi de a se machia puţin.

Nu va fi chiar aşa de palidă azi, se hotărî. Nu va avea cearcănele atât de pronunţate sub ochi.

După ce se uită la ceas, îşi scoase laptopul, îşi deschise jurnalul zilnic şi notă repede:

Angel’s Fist, Wyoming
Aprilie

Am gătit azi. Am acceptat un post de bucătar într-un restaurant micuţ din acest drăguţ orăşel din vale, cu un lac mare şi albastru. Deschid şampania în mintea mea şi arunc cu baloane şi confetti.

Mă simt de parcă aş fi urcat un munte, de parcă aş fi escaladat culmile care înconjoară acest loc. Nu sunt încă în vârf; sunt încă pe o muchie. Dar e o muchie zdravănă şi largă şi pot să mă odihnesc aici puţin, înainte să încep din nou să urc.

Lucrez pentru o femeie pe nume Joanie. Este scundă, robustă şi ciudat de drăguţă. Şi e dură, iar asta e bine. Nu vreau să fiu cocoloşită. Cred că m-aş sufoca dacă ar fi aşa, că aş rămâne fără aer, aşa cum mă simt atunci când mă trezesc dintr-un vis. Pot să respir aici şi pot să rămân aici, până va fi timpul să merg mai departe.

Mi-au mai rămas mai puţin de zece dolari, dar a cui e vina? E-n regulă. Am închiriat o cameră pentru o săptămână şi de la fereastră văd lacul şi munţii Teton, am o slujbă şi un furtun nou la radiator.

Nu am mâncat la prânz, şi ăsta e un pas înapoi.

Dar şi asta e-n regulă. Am fost prea ocupată cu gătitul ca să mănânc şi o să am grijă să compensez.

E o zi bună, cincisprezece aprilie. Mă duc la lucru.

Închise laptopul, apoi băgă telefonul, cheile, permisul de conducere şi trei dolari din cei zece pe care îi mai avea în buzunar. Îşi luă o geacă şi se îndreptă spre uşă.

Înainte să o deschidă, Reece se uită pe vizor, privi în lungul coridorului gol. Verifică de două ori încuietorile, se blestemă în gând şi verifică şi a treia oară înainte de a se întoarce la trusa ei, de unde rupse o bucată dintr-o rolă de scotch. O lipi pe uşă, cu mult mai jos de nivelul ochilor, înainte să se îndrepte spre scări.

Coborî în fugă, numărând tot timpul. După ce se gândi câteva clipe, lăsă maşina în parcare. Dacă mergea pe jos, economisea banii de benzină, chiar dacă avea să fie noapte când îşi termina tura.

Nu erau decât vreo câteva străzi. Totuşi, îşi trecu degetele peste brelocul de chei şi peste butonul de panică prins acolo.

Poate că ar fi fost mai bine să se întoarcă şi să ia maşina, pentru orice eventualitate. O prostie, îşi spuse. Aproape ajunsese.

„Gândeşte-te la ce se întâmplă acum, nu la ce va fi mai târziu”. Când nervii începură să i-o ia razna, se imagină lângă aragaz, cu mâncarea în faţă, cu lumina puternică din bucătărie, cu muzica de la tonomat, cu vocile auzindu-se de la mese. Sunete, mirosuri, mişcări familiare.

Poate că avea palmele transpirate când ajunse la uşa restaurantului lui Joanie, dar o deschise. Şi intră.

Aceeaşi chelneriţă cu care vorbise la prânz o observă şi îi făcu semn cu degetul să se apropie. Reece se opri în dreptul separeului unde femeia aranja oliviera.

— Joanie e în spate, în cămară. Mi-a spus să-ţi fac o mică prezentare, când o să vii. Avem o mică pauză acum, dar o să-nceapă curând să apară primii clienţi de seară. Apropo, eu sunt Linda-gail.

— Reece.

— Primul avertisment: Joanie nu tolerează lâncezeala. Dacă te prinde pierzând vremea, o să-ţi sară direct în spate şi-o să te muşte de fund.

Zâmbi la aceste cuvinte într-un mod care-i făcu

ochii albaştri să-i strălucească, adâncindu-i gropiţele din obraji. Avea pe lângă asta şi păr blond-deschis, ca de păpuşă, pe care îl purta împletit în codiţe. Era îmbrăcată cu blugi şi o cămaşă roşie cu şnururi albe. Nişte cercei argintii cu turcoaz îi atârnau la urechi. Arăta, după părerea lui Reece, ca o lăptăreasă dintr-un western.

— Îmi place să muncesc.

— Crede-mă, o să munceşti. E sâmbătă seara şi o să avem treabă. O să mai ai încă două fete cu tine, pe Bebe şi pe Juanita. Matt o să ia comenzile şi Pete spală vasele. Tu şi Joanie o să vă ocupaţi de gătit şi o să stea cu ochii pe tine ca un şoim. Dacă ai nevoie de o pauză, îi spui şi o iei. Avem un loc în spate în care să-ţi laşi haina şi geanta. N-ai geantă?

— Nu, nu mi-am adus.

— Doamne, eu nu pot să fac un pas afară din casă fără. Haide, atunci. O să-ţi arăt locul. Joanie a pregătit hârtiile pe care trebuie să le semnezi. Cred că nu este prima oară când faci asta, după felul în care te-ai descurcat azi.

— Aşa este.

— Toaletele. Facem curăţenie prin rotaţie. Tu mai ai câteva săptămâni până-ţi revine această plăcere.

— De-abia aştept.

Linda-gail zâmbi larg.

— Ai ceva rude pe-aici?

— Nu. Sunt din est.

Nu voia să vorbească despre asta, nu voia să se

gândească la asta.

— Cine se ocupă de băuturi?

— Chelnerii. Dacă suntem prea aglomeraţi, poţi să dai şi tu băuturile. Servim şi vin, şi bere. Dar, în general, cine vrea să bea se duce la Clancy's. Cam asta e tot. Dacă mai e ceva ce vrei să ştii, strigă-mă. Trebuie să termin de aranjat, altfel ţipă Joanie la mine. Bun venit la bord!

— Mersi.

Reece se duse în bucătărie, îşi luă un şorţ.

O muchie zdravănă şi largă, îşi spuse. Un loc bun în care să stea, până când venea timpul să plece mai departe.

capitolul 2

Linda-gail avea dreptate, erau ocupaţi. Localnici, turişti, excursionişti, câteva persoane de la un camping din apropiere care voiau o masă sub un acoperiş. Reece şi Joanie munceau fără să facă prea multă conversaţie în vreme ce cratiţele şi tigăile scoteau abur şi grătarul emana căldură.

La un moment dat, Joanie vârî un bol sub nasul lui Reece.

— Mănâncă!

— Oh, mulţumesc, dar…

— Nu-ţi place supa mea?

— Ba da…

— Aşază-te la tejghea şi mănâncă. Ne-am mai liniştit puţin şi ai o pauză. O să ţi-o trec în cont.

— Bine, mulţumesc.

Adevărul era că, acum că se gândea să

mănânce, nu doar să prepare mâncarea, Reece îşi dădea seama că era lihnită. Un semn bun, hotărî ea, în timp ce se aşeza la tejghea.

De unde stătea, vedea tot localul şi uşa de la intrare.

Linda-gail îi împinse o farfurie pe care erau o chiflă de secară şi două bucăţele de unt.

— Joanie a spus că trebuie să te hrăneşti. Vrei şi un ceai la ele?

— Perfect. Îl iau eu.

— Lasă, sunt în toane bune. Eşti iute, adăugă ea, după ce îi aduse o cană.

După ce aruncă o privire peste umăr, se aplecă spre ea şi îi spuse cu un zâmbet conspirativ:

— Mai iute decât Joanie. Şi aranjezi frumos mâncarea pe farfurie. Unii dintre clienţi te-au complimentat pentru asta.

— Oh!

Nu căuta laude sau atenţie de vreun fel. Doar un salariu.

— Nu am avut intenţia să schimb nimic.

— Nimeni nu se plânge. Linda-gail îşi lăsă capul într-o parte cu un zâmbet care-i îi arătă gropiţele. Eşti cam sperioasă.

— Presupun că sunt.

Reece gustă supa, mulţumită că zeama avea o iuţeală subtilă.

— Nu e de mirare că aveţi mulţi clienţi. Supa asta este la fel de bună ca oricare alta dintr-un restaurant de cinci stele.

Linda-gail aruncă o privire înspre bucătărie, ca să se asigure că Joanie era ocupată.

— Unii dintre noi am pus un pariu. Bebe crede că ai probleme cu legea. Fata asta se uită prea mult la televizor. Juanita crede că ai fugit de un soţ care te abuza. Matthew, la şaptesprezece ani ai lui, se gândeşte la sex. Eu, una, cred că cineva ţi-a frânt inima acolo, în est. Avem vreunul dreptate?

— Nu, îmi pare rău.

Simţea o uşoară împunsătură de anxietate la gândul că ceilalţi făceau speculaţii pe seama ei, dar îşi aminti că restaurantele erau pline de drame minore şi de o mulţime de bârfe.

— Pur şi simplu nu mi-am găsit locul. Călătoresc.

— E ceva cu tine, spuse Linda-gail, clătinând din cap. După mine, scrie *dezamăgită în dragoste* mare cât casa pe fruntea ta. Şi, apropo de dezamăgiri în dragoste, uite-l şi pe domnul nostru înalt, întunecat şi chipeş.

Era înalt, îşi spuse Reece, urmărind direcţia privirii lui Linda-gail. Undeva în jur de un metru nouăzeci. Şi, ce-i drept, era şi întunecat, cu păr aspru, negru şi tenul măsliniu. Dar nu l-ar fi numit chiar chipeş.

După ea, chipeş însemna elegant şi stilat, iar bărbatul acesta nu era nici una, nici alta. Avea în schimb un aspect aspru şi neîngrijit, cu barba nerasă peste trăsăturile ascuţite ale feţei. Şi parcă şi mai mult îl înăsprea, remarcă în sinea ei, poziţia încleştată a gurii şi felul în care cerceta încăperea cu privirea. Nu vedea nimic elegant în geaca roasă de piele, blugii spălăciţi şi ghetele uzate.

Nu era genul cowboy, hotărî ea, dar părea să ştie să se descurce în natură. Avea un aspect puternic şi îi lăsa impresia că era şi uşor răutăcios.

— Îl cheamă Brody, îi spuse în şoaptă Linda-gail. Este scriitor.

— Oh?

Se relaxă o idee. Ceva din postura lui, din felul în care înregistra fiecare detaliu din încăpere, îi lăsaseră impresia că ar fi putut fi poliţist. Scriitor era mai bine. Mai uşor.

— Ce fel?

— Scrie articole de revistă şi alte chestii dintr-astea şi a publicat *trei* cărţi. Romane poliţiste. I se potriveşte, pentru că el în sine e un personaj misterios.

Îşi dădu părul pe spate şi-şi schimbă poziţia ca să-l poată privi cu coada ochiului pe Brody care se îndrepta înspre un separeu gol.

— Umblă vorba că a lucrat la un mare ziar din Chicago, dar a fost dat afară. A închiriat o cabană pe cealaltă parte a muntelui. E singuratic, în cea mai mare parte. Dar vine aici de trei ori pe săptămână ca să ia cina. Lasă bacşiş douăzeci la sută. Se întoarse din nou spre Reece după ce Brody se aşează la masă. Cum arăt?

— Fantastic.

— Într-una din zile, o să reuşesc eu să-l fac să se dea la mine, doar ca să-mi satisfac curiozitatea. Deocamdată, mă mulţumesc cu cei douăzeci la sută.

Linda-gail se îndreptă spre separeul lui Brody,

scoţându-şi carneţelul din buzunar. De unde stătea, Reece o putu auzi salutându-l veselă.

— Ce mai faci, Brody? Ce-ai dori în seara asta?

În timp ce mânca, Reece o urmări pe chelneriţă flirtând şi pe bărbat, pe Brody, comandând fără să se uite în meniu.

Când se întoarse, Linda-gail îi aruncă lui Reece o privire teatral de visătoare. Chiar în timp ce buzele ei se arcuiau tremurând într-un zâmbet de răspuns, Brody îşi mută privirea şi ochii i se fixară pe faţa ei.

Privirea aceasta directă făcu să i se răscolească stomacul. Chiar şi după ce se grăbi să se uite în altă direcţie, încă îi putea simţi ochii pironiţi asupra ei, în mod nepoliticos, cercetând cu bună intenţie. Pentru prima oară de când îşi începuse tura, se simţi expusă şi vulnerabilă.

Dădu la o parte scaunul şi puse vasele unul peste altul. Făcând eforturi să nu privească peste umăr, se întoarse în bucătărie.

Comandă cotlete de ren şi aştepta să fie pregătite cu o sticlă de bere Coors şi o carte.

Cineva pusese Emmylou Harris la tonomat, şi Brody lăsă melodia să i se învârtă undeva în fundul minţii.

Se întreba care o fi fost povestea brunetei şi a expresiei din ochii ei. Richard Adams folosise expresia *împietrit de groază* în *Watership Down*[3]. Bună expresie, îşi spuse, şi una care se potrivea

3 Roman de aventuri clasic al scriitorului englez Richard Adams care are în prim-plan un grup de iepuraşi, (n. red.)

perfect noii bucătărese care păruse să împietrească dintr-odată.

Din câte ştia despre Joanie Parks, bruneta nu ar fi lucrat acolo dacă nu ar fi fost competentă. Bănuia că Joanie ascundea o inimă bună sub carapace, dar carapacea aia era tare şi ţepoasă şi nu suferea neghiobii.

Desigur, ar fi fost suficient să o întrebe pe blondină şi ar fi aflat tot ce era de ştiut despre nou-venită, ba poate chiar mai mult. Apoi însă s-ar fi dus vorba că se interesase, iar ceilalţi l-ar fi întrebat ce credea, ce ştia. Ştia cum merge treaba în locuri ca Angel's Fist, şi bârfa era combustibilul de bază pentru existenţa în aceste mici oraşe.

Urma să-i ia ceva mai mult să afle ce era cu ea fără să întrebe, dar era sigur că aveau să apară şoapte şi comentarii, zvonuri şi speculaţii. Îi plăcea să asculte asemenea lucruri, atunci când avea dispoziţia necesară.

Avea un aer fragil, părea genul care s-ar fi sfărâmat la cea mai mică atingere. Se întreba de ce.

Totuşi, din locul în care stătea, îşi putea da seama că avusese dreptate când presupusese că era competentă. Muncea într-un ritm susţinut, cu acel stil al bucătarilor profesionişti care-i lăsa impresia că mai aveau o pereche de mâini ascunse pe undeva.

Poate că era prima ei zi aici, dar putea să pună pariu că nu era pentru prima oară când călca într-o bucătărie de restaurant. De vreme ce – cel puţin momentan – nou-venita era mai interesantă decât

cartea lui, continuă să o urmărească la lucru în timp ce-şi bea pe îndelete berea.

Nu avea legătură cu nimeni din oraş, hotărî el. El locuia aici de aproape un an şi dacă fiica demult pierdută, sora, verişoara de gradul trei a cuiva ar fi urmat să apară în oraş, s-ar fi auzit cu siguranţă.

Nu-i lăsa impresia cuiva care hoinăreşte fără ţintă. Mai degrabă părea să fie pe fugă, analiză el. Asta văzuse în ochii ei, îngrijorarea, încordarea de a sări şi de a dispărea într-o singură clipă.

Şi când se întoarse ca să aranjeze comanda, ochii ei se îndreptară o clipă în direcţia lui – doar o fracţiune de secundă, apoi gata. Înainte să se întoarcă la grătar, uşa se deschise şi privirea ei zbură într-acolo. Zâmbetul care îi apăru pe chip fu atât de rapid, atât de neaşteptat, încât Brody se surprinse clipind.

Totul în legătură cu ea se schimbă, păru să se lumineze, să se înmoaie, şi văzu că era ceva mai mult – sau cel puţin posibilitatea de ceva mai mult – decât o frumuseţe fragilă ascunsă acolo.

Când se uită să vadă ce anume provocase acel zâmbet larg, îl văzu pe Mac Drubber rânjindu-i cu toată gura şi făcându-i semn cu mâna.

Poate că se înşelase când presupusese că nu avea pe nimeni prin partea locului.

Mac se aşează în separeu chiar în faţa lui.

— Cum merge?

— Nu mă plâng.

— Mi-a venit chef să mănânc ceva fără să fie nevoie să-mi gătesc singur. Ce e bun în seara asta? Aşteptă o clipă, apoi ridică din sprâncene. În

afară de noua bucătăreasă?

— Eu am comandat cotlete. Nu prea te văd aici sâmbătă seara, Mac. Eşti o persoană care-şi respectă tabieturile, şi asta înseamnă că vii aici pentru spaghetele speciale de miercuri.

— N-am avut chef să desfac o conservă şi am vrut să văd cum se descurcă fata. A intrat târâş-grăpiş azi în oraş, cu un furtun spart la radiator.

„Nu trebuie decât să aştepţi aproximativ cinci minute şi informaţiile ţi se servesc pe tavă”, îşi spuse Brody.

— Chiar aşa?

— Şi-n clipa următoare, se angajează aici. Ai fi crezut că a câştigat la loto, după expresia ei. Vine din est, din Boston. A închiriat o cameră la hotel. O cheamă Reece Gilmore.

Se opri când Linda-gail puse pe masă farfuria lui Brody.

— Bună ziua, domnule Drubber. Ce mai faceţi? Cu ce vă pot servi în seara asta?

Mac se aplecă şi examină mai cu atenţie farfuria lui Brody.

— Chestiile alea arată al naibii de bine.

— Noua bucătăreasă e nemaipomenită. Să-mi spui cum ți-au plăcut cotletele, Brody. Îţi mai aduc ceva?

— Încă o bere.

— Imediat. Domnule Drubber?

— Eu vreau o cola, drăguţă. Şi aceeaşi comandă ca amicul meu, aici de faţă. Cotletele astea par chiar foarte gustoase.

Într-adevăr, fu de acord Brody, şi erau însoţite

de o porţie generoasă de cartofi gratinaţi şi fasole verde. Mâncarea era aranjată artistic pe farfuria albă şi simplă, spre deosebire de bucăţile aruncate la întâmplare pe care le servea de obicei Joanie.

— Am văzut că ai ieşit cu barca acum câteva zile, comentă Mac. Ai prins ceva?

— N-am ieşit la pescuit.

Tăie o bucată dintr-un cotlet, o gustă.

— Asta este una din chestiile ciudate la tine, Brody. Ieşi cu barca pe lac din când în când, dar nu pescuieşti. Te duci din când în când în pădure, dar nu la vânătoare.

— Dacă aş pescui sau dacă aş împuşca ceva, ar trebui să gătesc captura.

— Mda, asta aşa e. Ei?

— Sunt bune.

Brody îşi mai tăie o îmbucătură.

— Al naibii de bune.

Având în vedere că Mac Drubber era unul dintre puţinii oameni împreună cu care Brody ar fi petrecut de bunăvoie o seară, îşi bău tacticos berea în timp ce Mac îşi termina propria porţie de cotlete.

— Fasolea are alt gust. Mai sofisticat. Aş zice chiar că este mai bună, dar dacă-i spui asta lui Joanie, o să zic c-ai minţit.

— S-a cazat la hotel, s-ar putea să nu intenţioneze să rămână prea mult aici.

— A rezervat camera o săptămână.

Lui Mac îi plăcea să ştie ce se petrece şi cine ce făcea în oraşul lui. Nu avea doar magazinul cu de toate, era şi primarul localităţii. Îi plăcea să

creadă că bârfa făcea parte din fişa postului.

— Adevărul e, Brody, că nu cred că fata are prea mulţi bani. Îşi îndreptă furculiţa spre Brody, înainte să o împungă în ultimele boabe de fasole. A plătit cash pentru furtunul de radiator şi am auzit că şi pentru camera de hotel.

„Fără carduri”, îşi spuse Brody şi se întrebă dacă nu cumva femeia misterioasă era urmărită.

— Poate că nu vrea să lase vreo urmă, pe care să o poată găsi cineva.

— Ai o fire tare suspicioasă.

Mac desprinse ultimele bucăţele de carne de pe oase.

— Şi dacă este aşa, înseamnă că are motiv. Are o faţă cinstită.

— Iar tu eşti înclinat spre romantism. Şi, pentru că veni vorba…

Brody îşi înclină capul înspre uşă.

Bărbatul care intră purta blugi Levi’s şi i o cămaşă de chembrică sub o haină de stofă neagră. Îşi completase ţinuta cu cizme din piele de şarpe, o curea Sam Brown şi o pălărie western. Totul la el părea să strige cowboy.

Părul şaten-deschis, decolorat de soare, i se răsucea de sub pălărie. Avea o faţă netedă cu trăsături regulate, accentuate însă de gropiţa din bărbie şi de ochii de un albastru-deschis pe care, ştia toată lumea, îi folosea cât putea de des ca să farmece reprezentantele sexului frumos.

Înaintă ţanţoş – nu exista alt cuvânt pentru a descrie mersul acela intenţionat legănat – până lângă tejghea şi se urcă pe unul din scaunele

înalte.

— Lo a venit să vadă dacă merită să-şi piardă timpul cu fata cea nouă.

Mac clătină din cap şi adună ultimii cartofi în furculiţă.

— N-ai cum să nu-l placi pe Lo. E un băiat drăgălaş, dar sper ca fata să aibă mai multă minte.

Una dintre distracţiile lui Brody de-a lungul anului pe care îl petrecuse în Fist fusese să-l urmărească pe Lo doborând femei ca pe popicele de bowling.

— Pe zece dolari că o vrăjeşte şi că ajunge în patul ei până la sfârşitul săptămânii.

Sprâncenele lui Mac se uniră într-o încruntătură dezaprobatoare.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre o fată drăguţă ca ea.

— Nu o cunoşti de suficientă vreme ca să poţi fi sigur că e o fată drăguţă.

— Eu zic că este. Şi o să-ţi accept pariul, aşa, ca să te coste.

Brody râse scurt. Mac nu bea, nu fuma şi, dacă alerga după femei, o făcea în locuri în care să nu fie văzut de nimeni. Şi Brody găsea că această latură uşor puritană făcea parte din farmecul lui.

— E doar sex, Mac. Apoi rânji larg în clipa în care văzu vârfurile urechilor lui Mac înroşindu-se. Îţi aminteşti ce-i aia sex, nu?

— Cred că am o amintire vagă despre procedură.

În bucătărie, Joanie aşează o felie de plăcintă cu mere pe blatul de lucru.

— Ia o pauză, îi ordonă lui Reece. Mănâncă plăcinta!

— Nu prea îmi este foame şi trebuie să…

— Nu te-am întrebat dacă-ţi e foame, nu? Mănâncă plăcinta. Nu te costă nimic. E ultima rămasă şi oricum nu mai e bună mâine. Îl vezi pe tipul ăla care tocmai s-a aşezat la tejghea?

— Ăla care arată de parcă tocmai ar fi coborât de pe cal?

— Este William Butler. Îşi spune Lo. Pe scurt de la Lothario, poreclă pe care şi-a câştigat-o în adolescenţă, în momentul în care şi-a asumat drept scop al existenţei lui să se culce cu toate femeile de pe o rază de o sută cincizeci de kilometri.

— Bine…

— Vezi tu, de cele mai multe ori sâmbătă seara, Lo fie are o întâlnire fierbinte, fie pierde vremea la Clancy’s, cu prietenii lui, încercând să se hotărască ce junincă să mai scoată din cireadă. Azi a venit aici ca să te vadă pe tine.

Fiindcă nu i se părea că ar fi avut de ales, Reece începu să mănânce plăcinta.

— Nu cred că are prea multe de văzut în momentul ăsta.

— Oricum ar fi, eşti nouă, eşti femeie, tânără şi, în ceea ce priveşte oraşul ăsta, neatinsă. Ce-i al lui i-al lui, Lo nu se atinge de femeile măritate. Vezi? Acum flirtează cu Juanita, cu care a bătut toba de s-a auzit în tot oraşul timp de câteva săptămâni iarna trecută, până când a schimbat perspectiva şi s-a apucat să vâneze nişte iepuraşi care veniseră

la schi. Joanie luă cana mare de cafea pe care o avea întotdeauna la îndemână. Băiatul are farmec cât cuprinde. Nu cunosc nicio femeie pe care s-o fi tăvălit şi care să fi rămas supărată pe el după ce s-a încheiat la şliţ şi a trecut mai departe.

— Şi îmi spui asta pentru că-ţi închipui că o să mă tăvălească şi pe mine într-una din seri?

— Îţi spun doar cum stă treaba.

— Am înţeles. Şi nicio grijă, nu caut un bărbat – nici temporar, nici de durată. În niciun caz unul care-şi foloseşte penisul pe post de baghetă magică.

Joanie râse zgomotos.

— Cum e plăcinta?

— E bună. Foarte bună. Nu te-am întrebat cum se procedează cu prăjiturile şi cu pâinea. Le facem aici sau le cumpărăm de la brutăria locală?

— Le facem noi.

— Pe bune?

— Acum te gândeşti că mă pricep mai bine la asta decât mă pricep la grătar. Şi ai dreptate. Dar tu?

— Nu-i punctul meu forte, dar pot să te ajut, când ai nevoie.

— O să te-anunţ.

Întoarse doi burgeri, apoi îi aruncă pe o farfurie, împreună cu nişte cartofi prăjiţi şi fasole.

Joanie punea murăturile şi roşiile pe farfurie, când Lo intră nonşalant în bucătărie.

— William!

— Mamă…

Se aplecă şi îi sărută creştetul capului în timp ce

Reece simţi un gol în stomac.

Era mama lui, îşi dădu seama, şi ea făcuse glume în legătură cu penisul lui.

— Am auzit că vrei să ridici standardul localului, îi adresă lui Reece un zâmbet încet şi senin, înainte să ducă din nou la gură berea pe care o adusese cu el. Prietenii îmi spun Lo.

— Reece. Îmi pare bine. Iau eu astea, Joanie.

Reece luă farfuriile şi le duse pe tejgheaua de aşteptare. Şi observă enervată că, pentru prima oară în acea seară, nu exista niciun bilet cu o comandă care trebuia preparată.

— O să închidem în curând bucătăria, îi spuse Joanie. Tu poţi să termini şi să pleci acum. Ai prima tură mâine, aşa că trebuie să fii aici la şase fix.

— Bine. Sigur.

Începu să îşi desfacă şorţul.

— Te conduc eu cu maşina până la hotel, spuse Lo, lăsând la o parte berea pe jumătate plină. Ca să mă asigur că ajungi în siguranţă.

— Oh, nu, nu e nevoie.

Reece îi aruncă o privire mamei tânărului, sperând să primească ceva ajutor din partea ei, dar Joanie se întorsese deja cu spatele la ei şi închidea aragazurile.

— Nu e departe. E-n regulă. Şi oricum, îmi place să merg pe jos.

— Bine, atunci merg cu tine. Am haină.

Putea să-l refuze, îşi spuse, şi ar fi fost nepoliticos. Putea să nu refuze şi să păşească pe gheaţă subţire. Va trebui să încerce gheaţa. Fără

niciun alt cuvânt, îşi luă geaca de blugi.

— Voi fi aici la şase.

Îşi luă la revedere mormăind şi se îndreptă spre uşă. Îi simţea privirea scriitorului, Brody, arzând-o în spate. Ce mai căuta încă aici?

Lo îi deschise uşa, apoi ieşi după ea.

— E răcoare. Eşti sigură că n-o să-ţi fie frig?

— Este în regulă. E chiar plăcut, după căldura din bucătărie.

— Sunt convins. O laşi pe mama să te muncească prea tare, nu crezi?

— Îmi place să muncesc.

— Pun pariu că ai avut treabă în seara asta. Ce-ar fi să-ţi cumpăr ceva de băut, ca să te mai relaxezi puţin? Şi poţi să-mi spui povestea vieţii tale.

— Mulţumesc, dar povestea nu merită banii pe care i-ai da pe băutură şi am tura de dimineaţă mâine.

— Au spus că o să fie frumos mâine. Avea vocea leneşă, la fel ca mersul. Ce-ar fi să vin să te iau când termini tura? Îţi arăt zona. Nu găseşti ghid mai bun în Angel’s Fist, îţi garantez. Şi pot să-ţi aduc referinţe care să ateste că sunt un gentleman.

Avea un zâmbet superb, trebuia să recunoască, şi o privire care era la fel de seducătoare ca o mână care îţi mângâie pielea.

Şi era fiul şefei.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar, având în vedere că nu cunosc decât foarte puţini oameni – şi pe aceia de mai puţin de o zi – ai putea să

falsifici referinţele astea. Mai bine refuz şi profit de ziua de mâine ca să mă acomodez cu locul.

— Atunci, o lăsăm pe altă dată.

Când îi luă braţul, Reece sări ca arsă, şi Lo îi vorbi cu voce joasă, ca şi cum ar fi avut de a face cu un cal speriat.

— Hei, uşurel, vreau doar să mergem puţin mai încet. Îmi dau seama că eşti din est numai după felul în care mergi, de parcă ai întârzia la o programare. Fă o pauză, ia uită-te acolo! Foarte frumos, nu-i aşa?

Inima lui Reece încă bătea prea repede ca să se poată simţi în largul ei, dar ridică privirea. Şi acolo, deasupra umbrelor zdrenţuite ale munţilor, atârna o lună plină şi albă. Stelele explodau în jurul ei, ca şi cum cineva ar fi încărcat o puşcă cu diamante şi le-ar fi tras în loc de alice. Lumina lor făcea ca zăpada îngheţată de pe culmi să strălucească într-un albastru straniu şi arunca crevasele şi văile într-o umbră adâncă.

Asta pierdea atunci când permitea nervilor să pună stăpânire pe ea, îşi spuse Reece, să o forţeze să stea cu privirea plecată în pământ. Şi, deşi şi-ar fi dorit poate să se bucure singură de acest moment, nu avea cum să nu-i fie recunoscătoare lui Lo pentru că o făcuse să se oprească, o făcuse să se uite.

— E frumos. În ghidul pe care l-am cumpărat scria că munţii ăştia sunt maiestuoşi. Când i-am văzut mai devreme, mi-am spus că nu sunt maiestuoşi, ci mai degrabă aspri şi colţuroşi. Dar acum aşa arată – maiestuoşi.

— Sunt acolo sus nişte locuri pe care trebuie să le vezi ca să poţi crede că există. Şi se schimbă, chiar în timp ce le priveşti. La vremea asta, dacă urci pe munte şi stai lângă râu, poţi auzi cum trosnesc pietrele sub şuvoiul zăpezii care se topeşte. O să te duc acolo. Nimic nu se compară cu experienţa de a vedea munţii Teton călare.

— Eu nu călăresc.

— Te învăţ eu.

Reece începu din nou să meargă.

— Ghid turistic, instructor de călărie.

— Păi, cam cu asta mă ocup, în mare, la ranch-ul turistic Circle K, cam la cincisprezece kilometri de aici. Pot să-l conving pe bucătarul de acolo să ne pună ceva de mâncare la pachet, îţi găsesc un cal blând. Pot să-ţi promit o zi despre care să scrii acasă.

— Nu am nicio îndoială.

I-ar fi plăcut să audă pietrele trosnind şi să vadă morenele şi pajiştile. Şi în clipa asta, sub lumina spectaculoasă a lunii, aproape că era tentată să-l lase să i le arate.

— O să mă gândesc. Eu mă opresc aici.

— Te conduc până sus.

— Nu este nevoie. Eu…

— Mama m-a învăţat că o doamnă se conduce până în faţa uşii.

Îi luă din nou braţul, cu cel mai natural gest, şi deschise uşa hotelului. Reece observă că avea un miros foarte plăcut, de piele şi de pin.

— Bună seara, Tom! îi strigă el recepţionerului de serviciu.

— Lo. Doamnă…

Şi Reece observă umbra unui zâmbet ironic în ochii bărbatului. Când Lo se întoarse spre lift, Reece se trase înapoi.

— Camera mea e la etajul trei. O să urc pe scări.

— Ah, eşti una dintre acele persoane obsedate de exerciţiul fizic? Probabil că de-asta eşti aşa de slabă.

Schimbă însă nonşalant direcţia, apoi îi deschise uşa dinspre scări.

— Apreciez tot deranjul.

Îşi comandă să nu intre în panică când observă cum casa scărilor părea mult mai mică acum că nu era singură.

— Cu siguranţă, am nimerit într-un oraş foarte prietenos.

— Wyoming este un stat prietenos. Se prea poate să nu fim noi prea mulţi prin părţile astea, dar suntem foarte simpatici. Am auzit că eşti din Boston.

— Da.

— Prima oară pe aici?

— Exact.

Încă un etaj, apoi uşa avea să se deschidă.

— Ţi-ai luat liber o vreme, ca să vezi ţara?

— Da. Da, exact asta e.

— Eşti foarte curajoasă, să faci asta de una singură.

— Crezi?

— Arată că ai spirit de aventură.

Reece ar fi râs, dar se simţi mult prea uşurată în clipa în care Lo îi deschise uşa şi ieşi în coridorul

de la etajul trei.

— Aici e camera mea.

Îşi scoase cartela de intrare şi privirea îi coborî automat, să verifice dacă banda de scotch era încă acolo.

Înainte să apuce să bage cartela în aparat, Lo i-o luă din mână şi făcu el acest lucru. Deschise uşa, apoi îi dădu cartela înapoi.

— Ai lăsat toate luminile aprinse, observă el. Şi televizorul pornit.

— Oh. S-ar părea că da. Eram agitată că încep lucrul. Mulţumesc, Lo, pentru că m-ai condus.

— Cu plăcere. O să urcăm cât de curând cu calul pe munte. O să vezi.

Reuşi să-i zâmbească.

— O să mă gândesc. Mulţumesc. Noapte bună.

Se strecură prin uşă, apoi o închise. Puse piedica de siguranţă, apoi şi lanţul.

Se duse la capătul patului şi se aşeză într-o poziţie din care putea privi pe fereastră, din care putea vedea tot acel spaţiu deschis, până când nu trebui să mai facă eforturi ca să-şi păstreze respiraţia calmă.

Mai stăpână pe ea, se ridică şi se duse să se uite pe vizor, ca să se asigure că holul era gol, înainte de a împinge un scaun în dreptul uşii. După ce verifică încă o dată încuietorile şi robusteţea comodei care bloca uşa înspre încăperea alăturată, se pregăti de culcare.

Îşi potrivi alarma de la ceasul-radio la ora cinci, apoi îşi folosi propriul ceas de călătorie pentru siguranţă.

Îşi notă ultimele evenimente ale zilei în jurnal, apoi negocie cu ea însăşi numărul de lumini pe care le putea lăsa aprinse în timpul nopţii. Era prima ei noapte într-un loc nou. I se putea permite să lase lampa de pe birou aprinsă şi lumina de la baie. Baia oricum nu se punea. Asta era doar pentru siguranţă şi comoditate. Era posibil să se trezească în mijlocul nopţii şi să aibă nevoie la toaletă.

Îşi scoase lanterna din rucsac şi o aşeză lângă pat. Dacă avea loc o cădere de curent, provocată de un incendiu? La urma urmei, nu era singură în tot hotelul. Cineva putea să adoarmă cu ţigara aprinsă în pat sau poate vreun copil se juca cu chibriturile.

Dumnezeu ştie!

Întreaga clădire putea să izbucnească în flăcări la ora trei dimineaţa. Atunci, ar fi trebuit să iasă repede. Dacă-şi ţinea lanterna la îndemână nu însemna decât că era pregătită.

Fiorul micuţ pe care îl simţea gâdilându-i pieptul o făcea să se gândească cu jind la somniferele din trusa de toaletă. Acestea şi antidepresivele, medicamentele pentru anxietate erau doar o măsură de siguranţă, îşi aminti Reece. Trecuseră luni întregi de când nu mai luase un somnifer şi era suficient de obosită în seara asta cât să doarmă şi fără ajutor.

În plus, dacă într-adevăr se întâmpla să izbucnească un incendiu şi să cadă curentul, ar fi fost ameţită şi înceată. Ar fi ajuns să fie arsă de vie sau să se sufoce cu fum.

Iar acest gând o făcu să rămână aşezată pe marginea patului, cu capul în mâini, blestemându-şi în sinea ei imaginaţia exagerată şi caraghioasă.

— Încetează, Reece. Încetează în momentul ăsta şi du-te la culcare. Trebuie să te trezeşti devreme şi să funcţionezi normal, ca orice altă persoană.

Mai verifică încă o dată încuietorile, înainte să se bage în pat. Stătea nemişcată, ascultându-şi bătăile inimii, încercând să surprindă zgomote în camera alăturată, pe coridor, dincolo de fereastră.

Era în siguranţă, îşi spuse. În perfectă siguranţă. N-o să fie niciun incendiu. N-o să explodeze nicio bombă. N-o să intre nimeni în camera ei, ca s-o omoare în somn.

N-o să se prăbuşească cerul.

Lăsă însă televizorul pornit, cu volumul redus, şi se uită la o melodramă veche, alb-negru, ca să adoarmă.

Durerea era atât de şocantă, atât de puternică, încât nu putea să ţipe. Întunericul îi apăsa pe piept ca o nicovală, încercând să o strivească. Îi zdrobea plămânii şi nu mai putea să respire, nu mai putea să se mişte. Un ciocan bătea în nicovală, trimiţându-şi vibraţiile în capul ei, în pieptul ei, izbind, izbind-o neîncetat. Încercă să ia o gură de aer, dar durerea era prea puternică, iar ruptura trecea dincolo de orice durere.

Erau acolo, afară, în întuneric. Îi putea auzi, auzea sticla spărgându-se, auzea exploziile.

Şi mai rău, ţipetele.

Mai rău decât ţipetele, râsul.

Ginny? Ginny?

Nu, nu. Nu striga! Nu scoate niciun sunet! Mai bine să mori aici, în întuneric, decât să te găsească. Dar veneau, veneau după ea, şi nu-şi putea înăbuşi scâncetele, nu-şi putea opri clănţănitul dinţilor.

Lumina bruscă era orbitoare şi strigătele sălbatice care izbucniră în mintea ei ieşiră ca nişte mârâituri animalice.

— Avem pe cineva în viaţă.

Iar mâinile şi picioarele ei loveau fără forţă braţele care se întindeau după ea.

Se trezi leoarcă de sudoare, cu mârâiturile în gât, în timp ce se întindea după lanternă şi o strângea în mână ca pe o armă.

Era cineva acolo? Era cineva la uşă? La fereastră?

Stătea cu răsuflarea tăiată, tremurând, cu urechile ciulite să surprindă cel mai mic sunet.

O oră mai târziu, când cele două ceasuri deşteptătoare porniră, stătea în mijlocul patului, cu lanterna încă în mână şi cu toate luminile din încăpere aprinse.

capitolul 3

După un atac de panică atât de violent, îi era greu să se întoarcă la bucătărie, la oameni, la şarada de a fi o persoană normală. Dar nu era doar absolut lefteră, îşi mai dăduse şi cuvântul. La ora şase fix.

Singura alternativă ar fi fost să se întoarcă, să

se retragă, şi toate lunile în care se târâse înainte centimetru cu centimetru ar fi fost în zadar. Un singur telefon, ştia, şi ar fi fost salvată.

Şi totul s-ar fi terminat.

O luă pas cu pas. Faptul că reuşi să se îmbrace fu o victorie, că ieşi din cameră, alta. Să îşi convingă picioarele să se îndrepte spre restaurant fu un mic triumf personal. Aerul era rece – iarna nu-şi retrăsese complet colţii –, aşa că respiraţia i se ridica în aburi în lumina difuză de dinaintea zorilor. Munţii erau acum nişte siluete întunecate şi masive care se profilau pe cer şi luna plină din timpul nopţii se cufundase în spatele culmilor. Şi vedea o pătură lungă şi joasă de ceaţă întinzându-se la poalele lor. Dâre din această ceaţă se ridicau asemenea unor degete dinspre lac şi se încolăceau în ramurile golaşe ale copacilor, transparente ca aripile unor zâne.

În penumbra răcoroasă, totul părea straniu, nemişcat şi perfect echilibrat. Inima îi tresări în clipa în care zări ceva ieşind din ceaţă. Apoi se calmă, când îşi dădu seama că era doar un animal.

Cerb, elan, căprioară, nu-şi putea da seama de la depărtare. Orice ar fi fost însă părea să alunece, şi ceaţa se ridica în jurul siluetei pe măsură ce se apropia de lac.

În clipa în care animalul îşi coborî capul ca să bea, Reece auzi primul tril al păsărilor. O parte din ea voia să se aşeze chiar acolo pe asfalt, să stea singură, învăluită în tăcere, şi să privească răsăritul soarelui.

Mai liniştită, începu din nou să meargă. Va

trebui să facă faţă bucătăriei, oamenilor, întrebărilor care înconjurau întotdeauna un chip nou, la orice loc de muncă. Nu-şi putea permite să întârzie, să aibă emoţii, şi Dumnezeu ştia că nu voia să atragă mai multă atenţie asupra ei decât era absolut necesar.

„Stai calmă”, îşi comandă. „Concentrează-te.”

Ca să poată face asta, începu să recite fragmente de poezie în minte, concentrându-se pe ritmul cuvintelor până când îşi dădu seama că le murmura cu voce tare şi simţi un fior de jenă. Nu era nimeni în jur ca s-o audă, îşi aminti, şi acest amănunt îi distrase suficient atenţia cât să ajungă până la uşa localului Angel Food.

Luminile străluceau puternic înăuntru, şi asta îi relaxă o idee tensiunea din umeri. Vedea mişcare înăuntru – Joanie era deja la bucătărie. Femeia asta dormea vreodată?

Trebuia să bată la uşă, îşi spuse Reece. Să bată, să forţeze un zâmbet, să facă semn cu mâna. După ce făcea pasul următor, după ce se forţa să intre, putea să-şi înece toată anxietatea în muncă.

Dar braţul parcă-i era din plumb şi refuza să se mişte. Degetele îi erau prea ţepene, prea reci ca să se strângă într-un pumn. Rămase unde era, simţindu-se caraghioasă, neputincioasă, lipsită de orice valoare.

— E vreo problemă cu uşa?

Sări ca arsă şi se răsuci pe călcâie. Şi o văzu pe Linda-gail trântind portiera unei maşinuţe break, ce părea destul de zdravănă.

— Nu. Nu. Eu doar…

— Încercai să te trezeşti? Nu pari să fi dormit prea mult azi-noapte.

— Presupun că da. Presupun că nu.

Aerul deja răcoros se răcea cu fiecare pas pe care Linda-gail îl făcea înspre ea. Ochii albaştri-deschis, atât de prietenoşi cu o zi înainte, erau reci, distanţi.

— Am întârziat?

— Mă mir şi că ai mai apărut, la ce noapte îmi închipui că ai avut.

Reece îşi aminti cum stătuse ghemuită în pat, strângând în mână lanterna, ascultând. Ascultând.

— Cum ai…?

— Lo are o reputaţie de armăsar de cursă lungă.

— Lo? Dar nu… Oh! Surpriza amestecată cu amuzamentul reuşi să învingă nervii. Nu, nu am… Nici vorbă. Dumnezeule! Linda-gail, îl ştiam de maximum zece minute. Trebuie să cunosc un bărbat cel puţin de o oră înainte de a-i testa rezistenţa la curse.

Linda-gail coborî mâna pe care o întinsese înspre uşă şi o privi pe Reece cu ochii mijiţi.

— Nu te-ai culcat cu Lo?

— Nu.

Asta, cel puţin, era o întrebare la care putea răspunde cu uşurinţă.

— Am încălcat vreo tradiţie secretă a oraşului? O să fiu concediată? Arestată? Dacă pentru slujba asta trebuie să fiu o uşuratică, era cazul să mi se fi spus clar de la bun început şi ar trebui să fiu plătită cu mai mult de opt dolari pe oră.

— Nu e o clauză obligatorie. Scuze. Într-o clipă,

gropiţele se adânciră. Sincer, îmi pare rău. Nu trebuia să trag concluzii şi să sar aşa pe tine, doar pentru că aţi plecat împreună.

— M-a condus până la hotel, mi-a sugerat să bem ceva, dar n-am vrut, apoi a schimbat strategia şi s-a oferit să îmi arate împrejurimile, pe care le pot vedea şi singură, şi în cele din urmă a venit cu ideea să urcăm cu caii pe munte. Nu mi-am dat seama că este ceva între voi.

— Ceva? Între mine şi Lo?

Linda-gail pufni, respingând ideea.

— Nu e nimic. Probabil că sunt singura femeie sub cincizeci de ani pe o rază de o sută de kilometri care nu s-a culcat cu el. O persoană uşoară e tot o persoană uşoară după mine, fie că e vorba de un bărbat sau de o femeie. Ridică din umeri, apoi cercetă încă o dată chipul lui Reece. În orice caz, arăţi extenuată.

— N-am dormit prea bine, asta este tot. Prima noapte într-un loc nou, o slujbă nou. Emoţii.

— Lasă-le de-o parte, o sfătui Linda-gail în timp ce deschidea uşa şi căldura le izbea în faţă. Nu suntem oameni fioroşi pe-aici.

— Chiar mă gândeam dacă aveţi de gând să staţi acolo la palavre toată ziua. Nu vă plătesc ca să bârfiţi.

— Pentru Dumnezeu, Joanie, e doar şase şi cinci! Mai lasă-mă! Şi apropo de plată, uite partea ta din bacşişurile de aseară, Reece.

— Partea mea? Dar n-am servit la mese.

Linda-gail împinse un plic în mâna lui Reece.

— Politica localului. Bucătarul ia zece la sută. Ni

se lasă bacşiş pentru servire, dar, dacă mâncarea e proastă, nu scoatem mare lucru.

— Mersi.

Nu mai era complet lefteră, îşi spuse Reece în timp ce băga plicul în buzunar.

— Nu-i cheltui pe toţi dintr-odată.

— Gata, aţi terminat cu vorba? întrebă Joanie, punându-şi braţele pe tejghea. Pregăteşte mesele pentru micul dejun, Linda-gail. Reece, crezi că eşti gata să-ţi mişti fundul ăla slăbănog încoace şi să te-apuci de treabă?

— Da, să trăiţi. Oh, şi ca să fie clar, adăugă Reece în timp ce se ducea după tejghea ca să-şi ia un şorţ, fiul tău este fermecător, dar am dormit singură azi-noapte.

— Cred că-ncepe să-şi iasă din mână.

— N-aş putea spune. Am de gând să continui să dorm singură, cât timp voi sta în Angel's Fist.

Joanie aşează de-o parte un vas cu aluat de clătite.

— Nu-ţi place sexul?

— Ba da, îmi place. Reece se duse la chiuvetă, ca să se spele pe mâini. Doar că nu e pe lista lucrurilor pe care le am de făcut momentan.

— Înseamnă că e o listă scurtă şi foarte tristă. Ştii să faci *huevos rancheros*?[4]

— Ştiu.

— Este foarte căutat duminica. La fel şi clătitele.

4 Mic dejun popular în zona rurală din Mexic constând din ouă prăjite, servite pe tortillas de porumb şi garnisite cu sos de roşii cu chili, plus fasole, orez în stil mexican, felii de avocado sau sos guacamole. (n. red.)

Hai, apucă-te să tai şunca şi carnaţii. Primul val apare numaidecât.

La puţin timp după prânz, Joanie împinse în mâna lui Reece o farfurie pe care erau câteva clătite americane una peste alta, o lingură de ouă jumări şi bacon.

— Hai, ia asta şi du-te în spate. Aşază-te şi mănâncă.

— E mâncare pentru doi oameni aici.

— Da, dacă sunt amândoi anorexici.

— Nu sunt anorexică!

Înfipse furculiţa în ouă, vrând parcă să dovedească.

— Ia mâncarea în spate, în biroul meu, şi aşază-te la masă. Ai douăzeci de minute pauză.

Reece văzuse biroul, şi doar cu mare generozitate ar fi putut fi numit „încăpere”.

— Ascultă, am o problemă cu spaţiile înguste.

— Ţi-e frică de întuneric şi eşti claustrofobă. Eşti plină de fobii. Stai la tejghea atunci. Tot douăzeci de minute ai.

Reece făcu aşa cum i se spusese şi se aşeză la capătul tejghelei. O clipă mai târziu, Linda-gail puse o cană de ceai lângă ea, făcându-i cu ochiul.

— Hei, Doc!

Linda-gail privi în lungul tejghelei şi îi adresă un zâmbet de bună dimineaţa bărbatului care se aşeză pe scaunul de lângă Reece.

— Ca de obicei?

— Porţia specială de colesterol de duminică, Linda-gail. E ziua în care mă destrăbălez.

— S-a făcut. Joanie! strigă, fără să se mai

obosească să noteze. A venit Doc. Doc, ea e Reece, noua noastră bucătăreasă. Reece, ţi-l prezint pe Doc Wallace. Tratează orice te supără. Dar nu-l lăsa să te atragă într-un joc de pocher. E foarte viclean.

— Ei, haide acum, ce şanse mai am să-i impresionez pe nou-veniţi dacă vorbeşti aşa despre mine? Se întoarse în scaun şi înclină capul înspre Reece. Am auzit că Joanie a găsit pe cineva care ştie ce să facă într-o bucătărie. Ţie cum ţi se pare?

— Până acum, totul e bine.

Trebui să facă un efort să-şi amintească faptul că omul nu purta halat alb şi nu se apropia de ea cu un ac în mână.

— Îmi place ce am de făcut.

— În tot statul Wyoming, cel mai bun mic dejun de dumică îl găseşti la Joanie. La hotel, aranjează un bufet sofisticat pentru turişti, dar cine se pricepe vine aici. Se lăsă pe spate, cu cafeaua pe care Linda-gail i-o pusese în faţă. Haide, mănâncă până nu se răceşte.

„În loc să te uiţi la ea ca şi cum mâncarea de pe farfurie ar fi un mister ce trebuia dezlegat”, adăugă în sinea lui. Era doctorul oraşul de aproape treizeci de ani. Venise în tinereţe, răspunzând unui anunţ pe care primăria îl dăduse în ziarul din Laramie. Şi îi spuse asta lui Reece, în timp ce ea se juca cu mâncarea.

— Eram în căutare de aventură, zise el cu o voce care abia mai păstra o urmă din tărăgănarea specifică zonelor rurale din vest. M-am îndrăgostit

de locul ăsta şi de o fetişcană drăgălaşă, cu ochi căprui, pe nume Susan. Am crescut trei copii aici. Băiatul cel mare e şi el doctor. Mijlocia, Annie, s-a măritat cu un băiat care face fotografii pentru *National Geographic.* S-au mutat tocmai în Washington, D.C. Am şi un nepot acolo. Băiatul cel mic e în California, învaţă să-şi ia diploma în filosofie. Nu ştiu ce mama naibii o să găsească de filosofat, dar asta e. Pe Susan am pierdut-o acum doi ani, a murit de cancer la sân.

— Îmi pare rău.

— E foarte, foarte greu. Îşi coborî privirea şi se uită la verighetă. Încă mă mai uit după ea lângă mine, când mă trezesc dimineaţa. Cred c-o s-o fac mereu.

— Poftim, Doc.

Linda-gail aşează o farfurie în faţa lui, şi amândoi izbucniră în râs în clipa în care Reece făcu ochii mari.

— Şi o să mănânce tot, până la ultima bucăţică, spuse Linda-gail înainte să plece.

Pe farfurie era un teanc de clătite, o omletă, o felie groasă de şuncă, o porţie generoasă de cartofi prăjiţi şi un şir de trei cârnaţi.

— Nu aveţi cum să mâncaţi tot ce-i aici!

— Priveşte şi învaţă, fetiţo. Priveşte şi învaţă.

Părea să aibă o condiţie fizică bună, îşi spuse Reece, în cămaşa lui cu carouri şi jacheta comodă. Lăsa impresia unei persoane care mănâncă sănătos şi face exerciţii fizice în mod responsabil. Avea o faţă slabă, cu obraji rumeni, şi în spatele ochelarilor cu rame din sârmă se zărea o pereche

de ochi limpezi, de culoarea alunei.

Cu toate astea, atacă porţia enormă de mâncare cu pofta unui şofer de tir aflat de câteva zile pe drum.

— Ai familie în est? o întrebă el.

— Da. Bunica e în Boston.

— Acolo ai învăţat să găteşti?

Nu-şi putea lua privirea de la felul în care dispărea mâncarea.

— Da, acolo am început. Am fost la Institutul culinar New England, din Vermond, apoi am studiat un an în Paris, la Cordon Bleu.

— Institutul culinar, spuse Doc, ridicând din sprâncene. Şi la Paris. Impresionant.

— Poftim?

Reece îşi dădu brusc seama că îi dăduse mai multe informaţii despre ea în două minute decât dădea în mod normal oricui în două săptămâni.

— Mai degrabă exagerat. Trebuie să mă întorc la treabă. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Reece lucră inclusiv tura de prânz, apoi, cum avea toată după-amiaza şi seara liberă, se hotărî să facă o plimbare lungă. Putea face înconjurul lacului, poate chiar să exploreze o parte dintre păduri şi pâraie. Putea să facă poze şi să i le trimită prin e-mail bunicii şi să lase aerul proaspăt şi exerciţiul fizic să o obosească.

Îşi puse ghetele de drumeţie şi îşi echipă rucsacul cu exact ceea ce scria în ghid că trebuia să conţină pentru o plimbare de mai puţin de cincisprezece kilometri. După ce ieşi din nou afară, găsi un loc lângă lac unde se aşeză ca să

răsfoiască broşurile pe care le luase de la hotel.

Se hotărî să-şi facă timp ori de câte ori era cu putinţă, să iasă, să se plimbe prin parcul naţional, poate chiar să exploreze puţin împrejurimile orăşelului. Se simţea mult mai bine în natură, întotdeauna mai bine sub cerul liber.

Când va avea prima zi complet liberă, va încerca unul dintre traseele mai uşoare şi va urca să vadă râul. Momentan însă, era de preferat să înceapă prin a face ceea ce îi sugera ghidul, şi anume să se acomodeze cu bocancii.

Porni într-un ritm lejer. Acesta cel puţin era unul dintre avantajele vieţii ei de acum. Rareori avea vreun motiv de grabă. Putea face ceea ce alegea să facă în propriul ei ritm, în propria ei viteză. Nu-și îngăduise niciodată cu adevărat acest lux în viaţa ei de dinainte. În ultimele opt luni văzuse şi făcuse mai multe decât în toţi cei douăzeci şi opt de ani de viaţă de până atunci. Poate că era puţin nebună şi cu siguranţă era nevrotică, avea o sumedenie de fobii şi era şi uşor paranoică, dar erau goluri în sufletul ei pe care reuşise să le umple din nou şi părţi din ea pe care reuşise, cu efort, să le reaşeze la locul lor.

Nu avea să mai fie niciodată ceea ce fusese cândva – femeia urbană ambiţioasă şi debordând de energie. Descoperise însă că îi plăcea această nouă persoană în care începea să se transforme. Acum acorda mai multă atenţie detaliilor care odinioară treceau pe lângă ea ca prin ceaţă.

Jocul de lumini şi umbre, oglinda apei, pământul pe care îl simţea ca un burete sub picioare, din

pricina dezgheţului.

Se putea opri în loc, chiar acum, ca să privească un bâtlan ridicându-se în aer, tăcut ca un nor, de pe suprafaţa lacului. Putea privi undele încreţind apa, din ce în ce mai largi, până când ajungeau la vârful vâslelor învârtite de un băiat într-un caiac roşu.

Îşi aminti de aparatul de fotografiat prea târziu ca să mai poate prinde bâtlanul, dar îl surprinse pe băiat şi barca lui roşie, şi apa albastră, şi reflexia ameţitoare a munţilor, care se întindea pe întreaga suprafaţă.

O să ataşeze mici notiţe în dreptul fiecărei fotografii, îşi spuse Reece în timp ce o lua din nou din loc. În felul acesta, bunica ei o să simtă că lua parte la călătorie. Reece ştia că lăsase persoane îngrijorate în Boston, dar tot ce putea face era să trimită e-mailuri cu verzi şi uscate, să dea câte un telefon din când în când ea să-i spună bunicii unde era şi cum o ducea.

Deşi nu era întotdeauna pe deplin sinceră în ceea ce privea a doua parte.

În jurul lacului erau împrăştiate case şi cabane şi cineva, observă Reece, făcea un grătar de duminică. Era o zi bună pentru un picnic – pui pe grătar, salată de cartofi, frigărui cu legume marinate, litri de ceai cu gheaţă, bere rece.

Un câine intră în apă după o minge albastră în vreme ce o fată râdea şi îi striga încurajări de pe mal. După ce recuperă mingea şi înotă înapoi cu ea la mal, câinele se scutură cu putere, împroșcând-o pe fată cu sute de stropi de apă care

străluceau ca nişte diamante în lumina soarelui.

Lătratul lui era plin de o fericire nebunească în clipa în care fata îi aruncă din nou mingea şi animalul sări înapoi în lac, repetând ciclul.

Reece îşi scoase sticla şi sorbi din apă în timp ce se răsucea pe călcâie, lăsând lacul în spate şi îndreptându-se spre pădurea de conifere.

Era posibil să vadă vreo căprioară, un cerb sau poate chiar un elan – poate chiar pe cel pe care îl zărise de dimineață – dacă reuşea să nu facă prea mult zgomot. Se putea lipsi de urşii despre care ghidul şi broşurile spuneau că trăiesc în pădurile din zonă, chiar dacă în ghid se menţiona că majoritatea urşilor plecau dacă simţeau prezenţa unui om în apropiere.

După părerea ei, ursul putea foarte bine să fie astăzi în toane proaste şi să se hotărască să-şi verse nervii pe ea.

Aşa că o să fie atentă, n-o să se ducă departe. Şi, deşi avea busolă, n-o să părăsească poteca.

Era mai răcoare aici, îşi spuse. Soarele nu putea ajunge la peticele de zăpadă, iar apa pârâiaşului peste care dăduse în cale trebuia să-şi forţeze drumul peste bucăţi de gheaţă.

Urmă pârâul, ascultând şuieratul şi pârâitul gheţii care se topea încet. Când găsea urme sau resturi digerate, era încântată. Oare ce animal le lăsase? Aşteptând să afle, începu să-şi scoată ghidul din rucsac.

Foşnetul o făcu să încremenească, apoi să privească peste umăr, cu foarte multă băgare de seamă. Era greu de spus cine fusese mai mult luat

prin surprindere, Reece sau cerbul, dar rămaseră amândoi profund şocaţi preţ de câteva clipe, privind unul în ochii celuilalt.

„Probabil că vântul îmi bate din faţă”, îşi spuse ea. „Sau din spate?” În timp ce se întindea încet după aparatul de fotografiat, îşi propuse să verifice la un moment dat cum stătea treaba în privinţa asta. Reuşi o fotografie direct din faţă, apoi făcu greşeala să râdă, încântată. La auzul acestui sunet, cerbul dispăru numaidecât.

— Ştiu cum te simţi, murmură Reece urmărindu-l cum fuge de contactul cu un om. Lumea e plină de oameni mizerabili.

Băgă aparatul înapoi în buzunar şi îşi dădu seama că nu mai auzea lătratul câinelui şi nici huruitul maşinilor care treceau pe şoseaua principală a oraşului. Nu se auzea decât vântul care adia ca o şoaptă printre copaci şi şuieratul şi clipocitul apei.

— Poate că ar trebui să locuiesc într-o pădure. Să-mi găsesc o cabană izolată, să cultiv legume… M-aş putea face vegetariană, se gândi în timp ce sărea cu avânt peste un pârâu îngust. Mda, probabil că nu. Dar cred că aş putea învăţa să pescuiesc. Mi-aş cumpăra o camionetă şi m-aş duce la cumpărături în oraş o dată pe lună.

Începu să-şi imagineze, pictând imaginea în mintea ei. Nu prea departe de apă, nu prea sus în munţi. Multe, multe ferestre, ca să fie ca şi cum ar fi locuit afară.

— Mi-aş putea porni propria afacere. Într-o cabană micuţă. Aş găti toată ziua, aş vinde

produsele. Poate aş reuşi să fac totul prin internet. Nu aş ieşi niciodată din casă. Şi aş ajunge să trec şi agorafobia pe listă.

Nu, putea să locuiască în pădure, partea asta era bună, dar să lucreze în oraş. Putea chiar să rămână aici şi să lucreze în continuare pentru Joanie.

— Lasă să treacă vreo câteva săptămâni, aşa e cel mai bine. Să vezi cum merge. Dar, cu siguranţă, va trebui să pleci de la hotelul ăla. Acolo n-o să mai poţi sta prea mult. Dar unde să mă duc? Asta e o problemă. Poate mă interesez…

Scoase un strigăt, se dădu împleticindu-se înapoi şi aproape că ateriză în fund.

Una era să dai nas în nas cu un cerb şi cu totul altceva să te împiedici de un bărbat întins în hamac, cu o carte cartonată deschisă pe piept.

O auzise apropiindu-se – era şi greu să n-o audă, îşi spuse el, ţinând cont că purta cu voce tare o conversaţie cu ea însăşi.

Presupusese că se va întoarce înspre lac, în schimb ea o cotise direct înspre hamacul lui, cu ochii fixaţi pe vârfurile bocancilor abia zgâriaţi. Aşa că îşi lăsase cartea la o parte, ca să o urmărească.

O orăşeancă sută la sută, încercând să găsească drumul prin sălbăticie, se gândi el, amuzat. Bocanci şi rucsac L.L. Bean, blugi Levi’s care cel puţin păreau să fie cât de cât purtaţi, sticlă de apă.

Chestia aia care-i ieşea din buzunar era telefonul mobil? Pe cine naiba voia să sune?

Îşi strânsese părul la spate şi trecuse coada prin deschizătura de la spatele şepcii pe care o purta. Avea faţa palidă, ochii îi erau uriaşi şi speriaţi şi de o culoare cafenie închisă şi adâncă, tipic spaniolă.

— Te-ai rătăcit?

— Nu. Da. Nu. Privi în jur de parcă tocmai ar fi aterizat de pe o altă planetă. Ieşisem doar la o plimbare. Nu mi-am dat seama. Cred că am intrat pe o proprietate privată.

— Cu siguranţă. Eşti drăguţă să aştepţi o clipă aici, până-mi iau puşca?

— Nu chiar. Hm, presupun că aceea este cabana ta.

— A doua oară când presupui corect.

— E drăguţă.

O studie preţ de câteva clipe – structură simplă de lemn, o verandă acoperită, lungă, cu un singur scaun, o singură masă. Era încântătoare, hotărî Reece. Un *singur* scaun, o singură masă.

— Intimă, adăugă ea. Îmi pare rău.

— Mie nu. Îmi place *că-i* intimă.

— Am vrut să zic… Ei, ştii la ce m-am referit.

Trase adânc aer în piept, înşurubând şi deşurubând dopul sticlei de apă. Îi era mai uşor cu străinii. Privirile îngrijorate şi încărcate de milă ale cunoscuţilor ajunseseră să fie cele pe care nu le mai putuse suporta.

— Iar te uiţi fix la mine. E nepoliticos.

Bărbatul ridică o sprânceană. Reece îi admirase întotdeauna pe oamenii care puteau face asta, ca şi cum acea unică sprânceană ar fi avut un set

independent de muşchi. Apoi bărbatul lăsa mâna în jos şi agăţă fără ezitare o sticlă de bere.

— Cine decide lucrul ăsta? Ce anume este nepoliticos într-o anumită cultură?

— SPI-ul.

Nu-i trebuiră decât câteva clipe.

— Societatea pentru Prevenirea Impoliteţii? Credeam că s-a desfiinţat.

— Nu, îşi continuă activitatea lăudabilă în locaţii secrete.

— Stră-străbunicul meu a fost membru în SPI, dar nu prea discutăm despre asta, având în vedere că a fost un mitocan notoriu.

— Găseşti unul ca el în orice familie. Te las să te întorci la ce citeai.

Reece făcu un pas înapoi, şi Brody se întrebă dacă era oare cazul să îi ofere o bere. Având în vedere că ar fi fost un gest aproape lipsit de precedent, se hotărâse deja să nu o facă, atunci când un sunet ascuţit sfâşie aerul.

Reece se trânti la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile, asemenea unui soldat în tranşee.

Prima lui reacţie fu una de amuzament. *Orăşeancă*. Dar îşi dădu seama, când Reece nici nu se mişcă, nici nu scoase vreun sunet, că era mai mult decât atât. Îşi trecu picioarele peste marginea hamacului, apoi rămase ghemuit.

— Un rateu, spuse el încet. Camioneta lui Carl Sampson. E o epavă pe roţi.

— Un rateu.

O auzea murmurând cuvântul iar şi iar în timp ce tremura.

— Da, exact.

Îşi puse mâna pe braţul ei ca să o liniştească şi muşchii ei se încordară.

— Nu. Nu mă atinge. Nu mă atinge. Nu. Lasă-mă doar un minut.

— Bine.

Se ridică şi se duse să recupereze sticla de apă care zburase cât colo în clipa în care ea se trântise la pământ.

— Vrei asta? Vrei nişte apă?

— Da. Mulţumesc.

Luă sticla, dar nu reuşi să deschidă dopul cu degetele care-i tremurau frenetic. Fără să spună nimic, Brody îi luă sticla din mână, deşurubă capacul şi i-o întinse înapoi.

— Sunt bine. M-am speriat doar.

„Speriat pe naiba”, îşi zise el.

— Am crezut că e un foc de armă.

— O să auzi şi dintr-astea. Nu-i sezon de ceva, mă refer la vânătoare, dar oamenii de pe-aici trag la ţintă. Suntem în vestul sălbatic, Subţirico.

— Sigur. Fireşte că trag. Vestul sălbatic. O să încerc să mă obişnuiesc.

— Dacă îţi place să te plimbi prin pădure, pe dealuri, ar fi bine să te îmbraci în culori aprinse. Roşu, portocaliu.

— Aşa este. Fireşte, aşa este. Voi ţine cont de asta, data viitoare.

Chipul ei mai căpătase puţină roşeaţă, dar, după părerea lui Brody, era doar un efect al stânjenelii. Chiar şi după ce se ridică în picioare, încă mai respira întretăiat. Făcu o tentativă de efort să se

scuture.

— Cu asta, partea distractivă a programului nostru s-a încheiat. Îţi doresc o zi frumoasă în continuare.

— Sper să fie.

O persoană mai drăguţă, îşi spuse el, probabil că ar fi insistat să ia loc sau s-ar fi oferit să o conducă înapoi în oraş.

Dar el nu era o persoană drăguţă.

Reece continuă să se îndepărteze, apoi se opri şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Eu sunt Reece, apropo.

— Ştiu.

— Oh. Bine. Atunci, ne mai vedem.

Nu prea avea cum să evite acest lucru, îşi spuse Brody, chiar în timp ce Reece se îndepărta cu pas iute, cu privirea aţintită în pământ. Ciudată mai era femeia asta, cu privirea ei de căprioară prinsă între farurile maşinii, pe şosea. Era totuşi drăguţă şi probabil că ar fi fost chiar sexy, dacă ar mai fi pus câteva kilograme pe ea.

Dar ce-l intriga pe el era tocmai acel aer fantomatic. Niciodată nu putuse rezista tentaţiei de a afla ce îi făcea pe oameni să fie ceea ce erau. Şi, în cazul lui Reece Gilmore, avea senzaţia că înăuntrul ei ticăia o bombă cu ceas.

Reece rămase cu privirea aţintită înspre lac – asupra undelor, a lebedelor, a bărcilor. Avea mult de mers ca să îl înconjoare, dar asta îi dădea timp să se mai liniştească şi să scape de jena pe care o simţea arzându-i în piept.

Începuse deja să se transforme într-o migrenă,

dar asta era în ordine, era bine. Dacă nu trecea de la sine, putea să ia o pastilă când se întorcea la hotel.

Îşi simţea şi stomacul uşor dat peste cap, dar nu era prea rău. Nu i se făcuse rău şi reuşise să evite o înjosire totală.

De ce nu putuse să fie singură în pădure, atunci când idioţenia aia de tractor dăduse rateul? Desigur, dacă s-ar fi întâmplat aşa, probabil că acum ar fi fost încă acolo, ghemuită pe pământ, scâncind.

Cel puţin Brody acţionase sec şi la obiect. Poftim apa, vino-ţi în fire. Era mult mai uşor aşa decât cu toate mângâierile şi alintările şi şoaptele de alinare.

Pentru că soarele începuse să o deranjeze, îşi dădu jos rucsacul şi începu să-şi caute ochelarii. Îşi ordonă să-şi ţină capul sus şi să meargă la pas normal. Reuşi chiar să zâmbească unui cuplu care se plimba pe lângă lac, la fel ca şi ea, şi să facă semn cu mâna drept răspuns la salutul şoferului unei maşini care trecu pe acolo, apoi în sfârşit, în *sfârşit*, ajunse la şoseaua principală.

Fata – Reece nu reuşi să-şi amintească numele ei, cu vâjâitul pe care îl simţea între urechi – era din nou la recepţie.

Îi zâmbi lui Reece, o întrebă ce mai face, dacă îi plăcuse plimbarea. Reece ştia că îi răspunsese, dar toate cuvintele îi păreau slabe şi false.

Voia să fie în camera ei.

Urcă scările, găsi cheia, apoi, odată intrată, se sprijini de uşă.

După ce verifică încuietorile – de două ori –, îşi luă medicamentele şi se ghemui în pat, complet îmbrăcată, fără să-şi dea jos măcar ghetele sau ochelarii de soare.

Şi, închizând ochii, cedă epuizată de efortul uriaş pe care îl făcea pentru a pretinde că este normală.

capitolul 4

O furtună de primăvară făcu să se aşeze un strat de douăzeci de centimetri de zăpadă udă şi grea şi transformă lacul într-un disc cenuşiu şi înspumat. Unii dintre localnici, înfofoliţi în echipamentul de iarnă care-i transforma în nişte butuci fără formă, se dădeau cu snowmobilele, ca nişte copii, sau se distrau făcând oameni de zăpadă pe marginea lacului.

Lynt, cu umerii lui largi şi faţa bătută de vreme, făcea pauze de la deszăpezitul străzilor – care era sarcina lui – ca să îşi umple termosul de cafea la Joanie şi să se plângă de vântul de afară.

Reece simţise vântul pe pielea ei dis-de-dimineaţă, când venise la muncă. Sufla cu furie prin canion, pe drum, aruncându-i zăpada în faţă şi pătrunzându-i ca un cuţit de gheaţă până la piele.

Bătea în ferestre, urlând ca un nebun hotărât să omoare pe cineva. Când căzu curentul, Joanie îşi puse chiar ea o haină şi nişte cizme şi ieşi afară ca să pornească generatorul.

Huruitul aparatului se îmbina perfect cu urletul

vântului şi cu duduitul plugului lui Lynt, până când Reece ajunse să se întrebe cum de nu înnebuneau toţi, până la ultimul, din cauza zgomotului.

Dar asta nu oprea lumea să intre în local. Lynt opri plugul şi se aşeză în faţa unei porţii imense de tocană de bizon. Carl Sampson, cu obrajii înroşiţi de vânt, se aşeză pufăind lângă Lynt şi înfulecă o porţie de drob de carne tocată, apoi rămase să mai mănânce şi două bucăţi de plăcintă cu afine.

Unii veneau şi plecau. Alţii veneau şi mai stăteau. Toţi îşi doreau ceva de mâncare şi pe cineva cu care să stea de vorbă, înţelese Reece. Contact cu alţi oameni şi ceva cald în stomac, ca să-şi aducă aminte că nu erau singuri. În timp ce întorcea carnea pe grătar, prăjea, fierbea şi toca, Reece îşi dădu seama că şi pe ea o calma zumzetul vocilor.

Dar vocile şi contactul uman aveau să dispară, după ce-şi termina tura. Gândindu-se la camera de hotel, îşi croi drum până la magazinul cu de toate în timpul pauzei, ca să-şi cumpere baterii de rezervă pentru lanternă. Pentru orice eventualitate.

— Iarna trebuia să-şi mai arate o dată colţii, îi spuse Mac în timp ce-i aducea bateriile. Va trebui să mai comand dintr-astea. Am rămas fără. Şi sunt la un pas să rămân şi fără pâine, ouă şi lapte. Ce au oamenii de fac întotdeauna provizii de pâine, ouă şi lapte pe timp de furtună?

— Cred că vor să se asigure că pot să facă frigănele.

Mac râse scurt şi hârâit.

— Tot ce se poate. Voi cum vă descurcaţi la Joanie? N-am mai ajuns pe acolo de când ne-a lovit furtuna. Îmi place să ştiu ce se întâmplă cu toate afacerile în astfel de situaţii. Sunt primarul, mi se pare că este normal să mă interesez.

— Merge generatorul, aşa că încă mai funcţionăm. Văd că şi tu la fel.

— Da, nu-mi place să închid magazinul. Lynt ţine drumurile destul de curate şi curentul ar trebui să revină în vreo două ore. Am verificat. Şi a început deja să treacă. Furtuna, adică.

Reece aruncă o privire pe fereastră.

— Zici?

— Până când revine curentul, se opreşte de tot. O să vezi. Singura bătaie de cap mai serioasă pe care ne-a dat-o a fost acoperişul de la magazia lui Clancy. Oricum, e vina lui. Trebuia reparat şi nu s-a ţinut de treabă. Spune-i lui Joanie că trec pe la voi cu prima ocazie.

În mai puţin de o oră, predicţiile lui Mac se adeveriră. Vântul se domoli, transformându-se într-o bolboroseală iritantă. Înainte să mai treacă încă o oră, tonomatul – pe care Joanie refuza să-l lase să meargă pe generator – se trezi cu un scârţâit, sughiţă, apoi le oferi o piesă cu Dolly Parton.

Şi mult timp după ce ninsoarea deasă şi vântul sălbatic părăsiseră oraşul, Reece încă mai putu vedea norii vineţii şi ameninţători care învăluiau munţii. I se părea că le sporeşte ferocitatea, că le

conferă un soi de putere rece şi nedefinită.

O făcea să se simtă recunoscătoare că putea să îi privească adăpostită la căldura camerei de hotel.

Amesteca tot felul de preparate după reţetele personale ale lui Joanie, frigea pe grătar kilograme peste kilograme de carne şi de peşte. La sfârşitul fiecărei ture, îşi număra banii din bacşişuri, apoi îi băga într-un plic pe care îl ţinea în geanta de pânză.

Uneori în timpul zilei sau seara, Joanie mai băga o farfurie de mâncare sub nasul lui Reece. Mânca în colţul bucătăriei în timp ce carnea se făcea pe grătar, tonomatul cânta şi oamenii bârfeau la tejghea.

La trei zile după furtună, învârtea cu lingura într-o tocană, când Lo reapăru în bucătărie. Şi adulmecă teatral aerul.

— Ceva miroase bine.

— Supă tortilla.

În sfârşit o convinsese pe Joanie să o lase să pregătească una dintre reţetele ei.

— Şi chiar e bună. Vrei o porţie?

— Vorbeam despre tine, dar nu refuz aşa o invitaţie.

Reece îi întinse porţia pe care tocmai o pregătise, apoi întinse mâna după un alt bol. Lo se strecură în spatele ei şi se întinse odată cu ea. O mişcare clasică, îşi spuse Reece, la fel cum era şi pasul pe care îl făcu în lateral, ca să se ferească.

— L-am luat. Mama ta este în biroul din spate, dacă vrei să o vezi.

— O să vorbesc cu ea înainte să plec. Pe tine am venit să te văd.

— Oh?

Umplu bolul cu supă, presără deasupra brânza rasă şi bucăţele de tortilla pe care le prăjise special.

Se gândi nostalgic că ar fi avut un gust mult mai bun cu pătrunjel chinezesc proaspăt în timp ce punea bolul pe o farfurie, alături de o chiflă şi două bucăţi de unt. Se întoarse şi o aşeză în linie.

— Este gata comanda! strigă ea, apoi luă următorul bilet.

Poate că reuşea să o convingă pe Joanie să adauge pătrunjelul chinezesc şi vreo alte câteva ingrediente pe lista de aprovizionare. Nişte roşii uscate la soare şi rucola. Dacă ar putea…

— Hei, unde te-ai dus? întrebă Lo. Pot să vin şi eu?

— Cum? Scuză-mă, ai spus ceva?

Părea puţin dezamăgit şi surprins totodată. Reece îşi imagina că nu era obişnuit ca o femeie să uite că era de faţă. „E fiul şefei”, îşi aminti ea şi îi zâmbi uşor.

— Mă pierd în lumea mea când gătesc.

— Aşa se pare. Totuşi, nu este prea multă aglomeraţie azi.

— Avem destui clienţi.

Îşi pregăti ce-i trebuia pentru un cheeseburger cu şuncă şi un sendviş cu pui, apoi începu să se ocupe de cele două porţii de cartofi prăjiţi.

— Pe toţi dracii, chiar că-i bună!

Mai luă câteva linguri de supă.

— Mersi. Ai grijă să-i spui şefei.

— Aşa o să fac. Ştii, Reece, ţi-am verificat programul. Eşti liberă diseară.

— Mm-hmm.

Îi făcu semn lui Pete când tânărul mărunţel, angajat pentru spălatul vaselor, apăru din pauză.

— M-am gândit că poate ai vrea să vedem un film.

— Nu ştiam că există cinematograf în oraş.

— Nu există. Dar am cea mai bună colecţie de DVD-uri din vestul statului Wyoming. Şi fac şi nişte floricele extraordinare.

— Nu m-ar mira.

„E fiul şefei”, îşi aminti din nou Reece. Trebuia să se menţină cu grijă pe linia dintre prietenie şi respingere.

— Este o ofertă tentantă, Lo, dar am multe lucruri de făcut în seara asta. Vrei şi o chiflă la supă?

— Poate.

Veni ceva mai aproape de ea, fără să o forţeze însă să se apropie prea mult de grătar.

— Ştii, scumpo, o să-mi frângi inima dacă vei continua să mă refuzi.

— Mă îndoiesc.

Îşi păstră atitudinea nonşalantă în timp ce întorcea carnea pe grătar, apoi îi întinse o chiflă pe o farfurie.

— Nu vrei să te apropii prea mult de grătar, îl avertiză ea. S-ar putea să te murdăreşti.

În loc să-şi ia supa şi să se retragă în restaurant, aşa cum sperase, Lo se mulţumi să se sprijine de

blatul de lucru.

— Am o inimă foarte fragilă.

— Atunci ar fi mai bine să stai departe de mine, îi spuse Reece. Eu calc inimi în picioare. Am lăsat în urma mea un şir întreg de inimi frânte şi însângerate. Este o boală.

— Poate că eu sunt leacul.

De data asta, Reece se uită la el. Prea frumos, prea plin de farmec. Cândva, poate că i-ar fi plăcut să se ţină un bărbat ca el după ea, poate chiar l-ar fi lăsat să o prindă. Dar acum, pur şi simplu nu mai avea energie pentru jocuri.

— Vrei să ştii adevărul?

— O să doară?

O făcea să râdă.

— Îmi placi. Aş prefera să te plac în continuare. Eşti fiul şefei mele şi, după mine, asta te pune pe locul doi în ierarhie. Nu mă culc cu şefii, aşa că nu o să mă culc nici cu tine. Dar apreciez oferta.

— Nu ţi-am cerut încă să te culci cu mine, îi atrase el atenţia.

— Doar o chestiune de timp.

Ridică nişte supă în lingură şi mâncă încet şi gânditor. Zâmbetul lui era la fel – încet şi gânditor.

— Pun pariu că te-aş putea face să te răzgândeşti, dacă mi-ai acorda cea mai mică şansă.

— Tocmai de aceea nu-ţi acord.

— Poate că o să fii concediată sau o să mă renege mama.

Când sună alarma friteuzei, Reece lăsă cartofii

să se scurgă în coşuri, în timp ce termina sendvişurile.

— Nu-mi permit să-mi pierd slujba şi mama ta te iubeşte.

Termină comenzile, le aşează în linie.

— Acum du-te în salon, aşază-te la tejghea şi termină-ţi supa. Îmi stai în drum.

Lo îi zâmbi larg.

— Femeile autoritare sunt slăbiciunea mea.

Dar ieşi din bucătărie în clipa în care Reece se apucă să prepare următoarea comandă.

— O să mai încerce, îi spuse Pete de lângă chiuvetă, cu o voce care încă mai păstra accentul din Bronx, chiar şi după opt ani petrecuţi în Wyomning. Nu se poate abţine.

Reece era pe de-o parte supărată, pe de alta înfierbântată.

— Poate ar fi trebuit să-i spun că sunt măritată. Sau că sunt lesbiană.

— Prea târziu acum. Mai bine-i spui că te-ai îndrăgostit de mine.

Pete rânji larg, arătându-şi strungăreaţă largă dintre cei doi dinţi din faţă.

Reece râse din nou.

— De ce nu m-oi fi gândit la asta?

— Nimeni nu se gândeşte. Tocmai de-aia ar ţine.

Joanie intră, îndesă un cec în buzunarul şorţului lui Pete şi îi întinse altul lui Reece.

— Zi de salariu.

— Mersi. Şi Reece luă o hotărâre pe loc. Mă întrebam dacă mi-ai putea arăta apartamentul de sus, când ai puţin timp liber. Dacă mai e liber.

— Ai văzut tu pe cineva să se mute aici? Hai în biroul meu!

— Dar trebuie să…

— Fă ce ţi se spune! termină Joanie, apoi ieşi.

Nemaiavând ce să facă, Reece o urmă. Joanie deschise un dulap îngust de perete, ornamentat cu un cowboy pe un cal nărăvaş. Înăuntru, era un adevărat batalion de chei agăţate în cuie. Joanie luă una şi i-o întinse lui Reece.

— Hai, urcă. Aruncă o privire.

— Nu am pauză acum.

Joanie îşi împinse un şold în faţă şi-şi înfipse o mână în el.

— Fetiţo, dacă-ţi spun eu că ai pauză, atunci ai pauză! Hai, du-te! Scara e în spate.

— Bine. Revin în zece minute.

Era încă destul de frig, chiar şi cu ninsoarea care se transforma repede în lapoviţă, ca să aibă nevoie de haină. Fu recunoscătoare pentru căldura ei după ce urcă scara şubredă şi expusă şi descuie uşa. Cu siguranţă, Joanie era suficient de econoamă încât să nu ţină pornită căldura la etaj.

Reece văzu că era în esenţă o singură cameră, cu un alcov în care era cuibărit un pat cu cadru de fier şi cu o tejghea scurtă înspre partea cu strada care separa o mică bucătărie. Podeaua era din scânduri de stejar de diferite lungimi, cu vreo câteva zgârieturi pe ele, iar pereţii erau zugrăviţi într-o culoare bej-industrial, bolnăvicioasă.

Exista şi o baie care era chiar puţin mai mare decât cea din camera ei de hotel, cu o chiuvetă albă, cu picior, şi o cadă de fontă, montată pe

picioare în formă de gheare, în jurul cărora erau pete de rugină. Oglinda de deasupra chiuvetei era pătată, faianţa era albă, cu bordură neagră.

În camera principală era o canapea veche, în carouri, un singur fotoliu de culoare albastru-deschis şi două mese pe care erau nişte lămpi care fuseseră, în mod evident, un chilipir luat de la târg.

Reece zâmbea chiar înainte să se întoarcă şi să se apropie de ferestre. Erau trei şi dădeau înspre munţi, şi păreau să-i pună lumea la picioare. Vedea cerul pe care câteva fâşii albastre se luptau să cucerească albul sur şi lacul pe suprafaţa căruia albastrul strălucea pe un fond cenuşiu.

Oamenii de zăpadă se topeau, transformându-se în nişte hobbiţi diformi care se întindeau pe iarba îngălbenită de iarnă. Sălciile erau doar nişte beţe subţiri şi îndoite, iar plopii tremurau. Umbrele îşi schimbau locul pe vârfurile înzăpezite pe măsură ce norii se adunau şi se destrămau, iar lui Reece i se păru că vede un licăr ce ar fi putut fi un lac alpin.

Oraşul cu străzile lui acoperite de zloată, cu foişorul vesel şi alb, cu cabanele lui rustice se întindea la picioarele ei.

De acolo de unde privea, Reece se simţea parte din el, şi totodată separată, la o distanţă sigură.

— Aş putea fi fericită aici, murmură ea. Mi-ar putea fi bine aici.

Va trebui să cumpere câteva lucruri. Prosoape, cearşafuri, vase de bucătărie, produse de curăţenie. Se gândi la cecul din buzunar şi la banii

pe care îi strânsese din bacşişuri. Putea să acopere esenţialul. Şi ar fi putut fi distractiv. Pentru prima oară când îşi cumpăra ceva pentru ea, în decurs de aproape un an. Un pas mare, îşi spuse, apoi începu numaidecât să aibă îndoieli. Oare nu era un pas prea mare, prea curând? Să închirieze un apartament, să cumpere cearşafuri… Dacă va trebui să plece? Dacă era dată afară? Dacă…

— Doamne, enervantă mai sunt! murmură ea. *Dacă* e pentru ziua de mâine. Momentul e tot ce contează. Şi în momentul ăsta, vreau să locuiesc aici.

În timp ce-şi spunea asta, norii se despărţiră şi o rază fragilă de soare trecu ca o săgeată printre ei.

Asta, hotărî ea, era un semn suficient. Avea să facă o încercare, care o să dureze cât o să dureze.

Auzi paşi pe scara de afară şi gheara fricii începu să-i strângă pieptul. Băgă repede o mână în buzunar şi-şi închise pumnul în jurul butonului de panică, iar cu cealaltă înhăţă una din lămpile de pe noptiere.

Când Joanie intră pe uşă, Reece puse lampa la loc, ca şi cum ar fi examinat-o.

— E urâtă, dar face lumină suficientă, spuse Joanie, fără să mai adauge nimic altceva.

— Scuză-mă, am stat mai mult decât intenţionam. Cobor numaidecât.

— Nu-i nicio grabă. N-aveam prea mulţi clienţi, şi Beck se ocupă de grătar. Atâta timp cât nu e nimic prea complicat, se descurcă. Vrei camera sau nu?

— Da, dacă-mi pot permite chiria. Nu mi-ai spus cât…

În cămaşă, cu şorţul pătat şi cu ghetele cu talpă groasă, Joanie îşi roti repede privirea în jur.

Apoi îi spuse o sumă lunară care era puţin mai mică decât tariful de la hotel.

— Asta include căldura şi curentul electric, cu condiţia să nu descopăr că ai exagerat peste măsură. Dacă vrei şi telefon, îl plăteşti. La fel şi dacă-ţi vine cheful să zugrăveşti. Şi nu vreau să aud gălăgie de aici în timpul cât e deschis restaurantul.

— Sunt destul de liniştită. Aş vrea să discutăm un tarif săptămânal. Prefer să plătesc din mers.

— Nu mă interesează, atâta timp cât primesc banii la timp. Poţi să te muţi chiar azi, dacă vrei.

— Mâine. Trebuie să-mi cumpăr câteva lucruri.

— N-am nimic împotrivă. Nu sunt prea multe aici. Privirea de vultur a lui Joanie se roti prin încăpere. Cred că mai am şi eu câteva lucruri pe care nu le mai folosesc şi pot să ţi le aduc. Dacă ai nevoie de ajutor cu mutatul, poţi să apelezi la Pete şi Beck.

— Apreciez. Totul.

— Plăteşti pentru tot. Şi ţi-am promis o mărire.

— Mulţumesc.

— Nu-i nevoie de recunoştinţă pentru ceva ce a fost convenit de la bun început. Tu fă-ţi treaba şi nu-mi crea probleme. Şi să nu pui întrebări. Îmi imaginez că asta nu-i prea greu, fiindcă se pare că ai lipsit în ziua în care s-a împărţit curiozitatea, sau că nu vrei, la rândul tău, să fii luată la

întrebări.

— Asta e o întrebare sau o afirmaţie?

— Dar nu eşti proastă. Joanie se bătu cu mâna peste buzunarul şorţului, unde Reece ştia că Joanie ţine un pachet de ţigări. Hai s-o spunem pe şleau. E ceva cu tine. Orice persoană cu două grăunţe de creier în cap îşi poate da seama, doar privindu-te. Presupun că eşti genul despre care lumea spune că are „probleme”.

— Aşa se spune? murmură Reece.

— Din punctul meu de vedere, dacă încerci să ţi le rezolvi sau măcar rămâi unde eşti e treaba ta. Dar nu-ţi lăsa problemele să-ţi afecteze munca, fiindcă atunci devine treaba mea. Eşti o fată muncitoare şi găteşti mai bine decât orice persoană care a lucrat vreodată în bucătăria mea. Am de gând să trag folos din asta, mai ales că ceva-mi spune că nu-i exclus să-ţi iei catrafusele într-o noapte şi să mă laşi baltă. Nu-mi place să depind de nimeni. Nu aduce decât dezamăgiri. Dar o să mă folosesc de tine şi o să-ţi primeşti plata la timp şi o să ai parte de o chirie rezonabilă pentru locul ăsta. O să-ţi iei zilele libere şi, dacă mai eşti aici peste încă două luni, îţi cresc iar salariul.

— N-o să te las baltă. Dacă va trebui să plec, o să-ţi spun în avans.

— Destul de cinstit. Acum, o să te întreb direct şi o să-mi dau seama dacă minţi. Eşti urmărită de lege?

— Nu. Reece îşi trecu degetele prin păr şi râse slab. Dumnezeule, nu!

— Nici nu credeam că ai fi, dar ar fi bine să ştii

că sunt câteva persoane pe-aici care-şi dau cu presupusul în sensul ăsta. Oamenilor din Fist le place să speculeze, ca să le treacă timpul mai repede. Aşteptă o secundă. Nu vrei să vorbeşti despre trecutul tău, şi asta te priveşte. Dar ar putea fi de ajutor dacă vine cineva să te caute, îmi spui dacă vrei să te găsească sau dacă să-i trimit în altă direcţie.

— N-o să vină nimeni să mă caute. N-o am decât pe bunica, şi ea ştie unde sunt. Nu fug de nimeni.

Poate doar de ea însăşi, îşi spuse.

— Bine, atunci. Ai cheia. Mai am şi eu o dublură, în birou. Nu trebuie să-ţi faci griji că o să vin să-mi bag nasul în treburile tale odată ce te muţi. Dar, dacă întârzii cu chiria, ţi-o scad din plată. Nu accept scuze. Le-am auzit deja pe toate.

— Dacă poţi să-mi încasezi cecul, îţi plătesc prima săptămână chiar acum.

— Cred că putem face şi aşa. Încă ceva. Mi-ar prinde bine un ajutor cu coptul, din când în când. S-ar putea să apelez la tine pentru asta. Folosesc bucătăria mea personală pentru copt.

— Pot să te ajut.

— O să ţi le consider ore de muncă. Ei acum, hai să ne întoarcem până nu otrăveşte Beck pe cineva.

Înarmată cu ce-i mai rămăsese din salariu şi cu partea ei de bacşişuri, Reece se îndreptă spre magazinul general. Doar obiectele esenţiale, îşi aminti ea. Doar strictul necesar şi nimic mai mult. Nu era pe Newberry Street şi nu-şi putea îngădui luxuri.

Dar, Doamne, ce bine era să meargă la cumpărături şi după altceva în afară de şosete noi sau o pereche de blugi. Simpla idee îi uşura paşii, până când începu chiar să se *simtă* bine şi căpătă o culoare mai sănătoasă în obraji.

Intră veselă, însoţită de un clinchet rapid al clopoţelului atârnat deasupra uşii. Mai erau şi alţi clienţi în magazin şi pe unii îi recunoştea de la restaurant. Sendviş cu friptură cu extra maioneză pentru bărbatul cu sacoul pepit, de la raionul de fierărie. Femeia şi băieţelul care cercetau produsele textile – pui fript pentru el, salată de porumb pentru ea.

Etichetă un grup de patru persoane drept excursionişti care încărcau proviziile de care aveau nevoie într-un cărucior de cumpărături.

Îi făcu semn cu mâna lui Mac Drubber, şi semnul din cap cu care acesta îi răspunse îi dădu un sentiment de confort. Era plăcut să recunoască pe cineva şi să fie recunoscută. Totul atât de firesc şi de normal. Şi iat-o uitându-se la *un* set de cearşafuri. Respinse din start albul simplu. Îi amintea prea mult de spital. Poate cele bleu, cu model de violete micuţe, şi pătura bleumarin. Cât despre prosoape, cele galben-unt, ca să aducă o rază de soare în baie.

Duse primul set de cumpărături la tejghea.

— Ţi-ai găsit un loc unde să stai, carevasăzică.

— Da. Apartamentul de deasupra restaurantului, îi spuse ea lui Mac.

— Foarte bine. Vrei să-ţi deschid un cont?

La cum se simţea în momentul acesta, era

tentant. Ar fi putut lua tot ce-i trebuia şi câteva dintre lucrurile pe care doar şi le dorea, şi să le plătească mai târziu. Dar asta ar fi însemnat să încalce regula de bază a existenţei ei din ultimele opt luni şi mai bine.

— Nu e nevoie. Am luat banii azi. Mai trebuie doar să iau câte ceva pentru bucătărie şi-mi ajunge, pentru moment.

Făcea calculele în minte în timp ce examina, dezbătea, ştergea sau selecta ceea ce era absolut necesar în detrimentul obiectelor de care se putea lipsi. O tigaie zdravănă, din fontă, o oală de Doamne-ajută. Nu-şi putea permite genul de ustensile de bucătărie pe care le avusese cândva, nici cuţite bune, dar se putea descurca.

Chiar în timp ce făcea calcule, în timp ce-şi ajusta lista, ridica privirea şi întorcea capul ori de câte ori auzea clinchetul clopoţelului de la uşă.

Îl văzu pe Brody intrând. Aceeaşi geacă de piele roasă, observă, aceleaşi ghete cu tocurile tocite. Arăta ca şi cum era posibil să se fi bărbierit în ultimele două zile. Dar acea scânteie din ochii lui, acel ceva ce spunea că văzuse totul şi că nu-i scăpase nimic era încă acolo în clipa în care privirea lui trecu peste ea, în drum spre raionul de alimente.

Din fericire, Reece trecuse deja pe acolo şi-şi cumpărase necesarul pentru cămară şi frigider.

Îşi împinse căruţul lângă tejghea.

— Asta ar trebui să fie tot, domnule Drubber.

— Îţi fac totalul. Nu-ţi iau bani pe ceainic. Consideră-l cadou de casă nouă.

— Oh, nu trebuie să faceţi asta.

— Magazinul meu, regulile mele. Arătă cu degetul spre ea. Mai durează ceva aici, Brody.

— Nicio problemă.

Brody aşează o cutie de lapte, o pungă de fulgi de porumb şi un pachet de cafea pe tejghea.

Înclină din cap înspre Reece.

— Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

— Reece se mută în apartamentul de deasupra restaurantului lui Joanie.

— Aşa?

— Eu pun toate astea într-o cutie, tu ajut-o să le ducă până acolo, Brody.

— Oh, nu. Nu, e-n regulă. Mă descurc.

— Nu poţi să cari singură toate astea, insistă Mac. Ai maşina în faţă, nu-i aşa, Brody?

Umbra unui zâmbet părea să insiste în jurul gurii lui, ca şi cum întreaga situaţie i s-ar fi părut amuzantă.

— Sigur.

— Şi oricum te duceai la Joanie să iei cina, nu?

— Aşa intenţionam.

— Vezi? Nu e niciun deranj. Plăteşti cash sau cu cardul, scumpo?

— Cash. Plătesc cash.

Şi, chiar şi scăzând ceainicul, asta însemna aproape până la ultimul dolar din banii cu care venise.

— Mie trece-mi totul în cont, Mac.

Brody îşi puse cumpărăturile pe una din cutiile pe care Mac deja le pregătise, apoi o ridică.

Înainte să fie gata şi restul, Brody se întorsese după a doua cutie.

Prinsă în capcană, Reece o ridică pe ultima.

— Mulţumesc, domnule Drubber.

— Bucură-te de casa cea nouă! îi strigă el, în timp ce Reece se îndrepta spre uşă, în urma lui Brody.

— Nu e nevoie să faci asta, serios, începu ea în secunda în care ajunseră afară. Te-a pus într-o poziţie din care nu aveai cum să refuzi.

— Da, aşa este.

Brody încărcă şi cea de a doua cutie în spatele unui Yukon negru, apoi se întoarse după cea din braţele lui Reece. Aceasta strânse cu mai multă putere cutia.

— Am spus că nu este nevoie să faci asta. Mă descurc şi singură.

— Nu, nu e nevoie şi nu, nu te descurci. Aşa că hai să ne facem o favoare amândurora şi să terminăm până nu îmbătrânim. Îi luă fără altă tevatură cutia din braţe şi o puse în maşină. Urcă!

— Nu vreau să…

— Te comporţi prosteşte, continuă el în timp ce ocolea maşina prin faţă, îndreptându-se spre scaunul şoferului. Lucrurile tale sunt la mine. Poţi fie să vii cu maşina, odată cu ele, fie să o iei pe jos.

Ar fi preferat cea de a doua variantă, dar asta ar fi făcut-o să pară cu adevărat idioată, nu doar prostuţă. Urcă în maşină şi trânti nervoasă portiera. Şi fără să-i pese prea mult de confortul lui, deschise fereastra ca să nu se simtă închisă în spaţiul strâmt.

Brody nu spuse nimic şi, fiindcă la radio Red Hot Chili Peppers se auzeau la maximum, Reece nu se simţi obligată să schimbe politeţuri pe scurtul drum până la restaurant.

Brody parcă în stradă, apoi se ridică şi scoase o cutie printr-o laterală a maşinii, în timp ce Reece trăgea de una pe cealaltă parte.

— Intrarea este prin spate.

Vocea-i sună răstit, ceea ce o surprinse. Nu-şi putea aminti ultima ocazie când fusese cu adevărat enervată de cineva, în afară de ea însăşi.

Trebui să lungească pasul că să nu rămână în urma lui şi, deşi trecu lejer pe lângă el pe scări, se împiedică atunci când fu nevoită să sprijine cutia de perete ca să poată scote cheia.

Brody trecu doar cutia pe care o căra într-un singur braţ, îi luă cheia şi descuie.

Reece se simţi cuprinsă de un nou val de antipatie. Era locuinţa *ei* acum. Ar fi trebuit să poată invita înăuntru persoanele care îi plăceau şi să le ţină afară pe cele antipatice. Şi iată-l acum pe acest individ călcând pe duşumeaua ei şi trântind cutia cu preţioasele ei lucruri noi pe tejghea.

După care ieşi din nou, fără niciun comentariu. Într-o fracţiune de secundă, Reece lăsă jos cutia din braţe. Se năpusti afară pe uşă, sperând să-l ajungă din urmă şi să ia singură ultima cutie.

La naiba, deja se îndrepta spre scări.

— Mă descurc de-aici. Vântul îi suflă părul în faţă şi îl dădu pe spate cu un gest nervos. Mersi.

— Lasă că o duc eu. Ce naiba ai aici? Cărămizi?

— Trebuie să fie tigaia de fontă şi produsele de curăţenie. Pot să le iau eu, serios.

Brody nu o luă în seamă şi începu să urce treptele.

— La ce naiba ai mai încuiat uşa, când ştiai că ne întoarcem imediat?

— Din obişnuinţă.

Răsuci cheia în broască, dar, înainte să apuce să se întoarcă după cutie, Brody împinse uşa şi o duse el înăuntru.

— Mulţumesc.

Rămăsese lângă uşa deschisă, ştiind foarte bine că nu numai că era nepoliticos, dar şi că lăsa să pătrundă aerul rece.

— Scuze pentru deranj.

— Aha.

Brody se răsuci pe călcâie, cu mâinile în buzunar acum. Era un spaţiu foarte îngust şi deprimant, îşi spuse. Până când vedeai priveliştea. Priveliştea făcea totul. Şi era curat. Aici sigur era mâna lui Joanie. Fie că spaţiul era sau nu utilizat, cu siguranţă că Joanie îşi făcea timp cu regularitate să şteargă praful şi să înlăture pânzele de păianjen.

— Ar merge o zugrăveală nouă, comentă el.

— Presupun.

— Şi ceva căldură. O să-ţi îngheţe oasele alea de vrăbiuţă aici.

— N-are niciun rost să pornesc căldura până mâine, când o să mă mut. Nu vreau să te reţin.

Se întoarse şi o străpunse cu privirea.

— Nu-ţi faci probleme că mă reţii, vrei doar să

plec.

— Bine. Pa.

Pentru prima oară, îi adresă un zâmbet rapid şi sincer.

— Eşti mai interesantă când eşti puţin nervoasă. Care-i specialitatea în seara asta?

— Pui fript, cartofi cu pătrunjel, mazăre şi morcovi.

— Sună bine. Se îndreptă spre uşă şi se opri fix în faţa ei. Putea să jure că aproape că o auzise încordându-se. Ne mai vedem!

Uşa se închise repede în urma lui, şi auzi cheia răsucindu-se în broască înainte să coboare prima treaptă. Înconjură clădirea şi, din curiozitate, ridică privirea când ajunse în faţă.

Reece stătea la fereastra din mijloc, cu privirea pierdută asupra lacului. Subţire ca o tulpină de salcie, îşi spuse, cu părul în bătaia vântului şi ochi adânci, care ascundeau un secret. I se părea că seamănă mai degrabă cu un portret în ramă decât cu o persoană în carne şi oase. Şi se întrebă unde oare rămăsese restul fiinţei ei. Şi care era motivul.

Dezgheţul de primăvară însemna noroi. Pământul de pe poteci şi cărări se înmuia, şi noroiul se prindea de tălpile ghetelor, care îl aduceau apoi pe străzi şi pe trotuare. La Joanie, localnicii, care-i cunoşteau temperamentul, încercau să cureţe ce era mai rău înainte să intre. Turiştii, care în celelalte luni umpleau parcurile, campingurile şi cabanele, nu erau prea numeroşi. Mai erau însă vreo câţiva care veneau pentru lac

şi pentru râu, ca să se plimbe cu canoele şi caiacele pe apa rece şi prin canioanele cu ecou.

Angel’s Fist se bucura de pauza liniştită dintre explozia de iarnă şi cea de vară.

Puţin după răsăritul soarelui, când cerul era pictat în diferite nuanţe de roz, Reece se chinuia să înainteze pe unul dintre drumurile înguste şi pline de gropi de pe cealaltă parte a lacului. Era mai degrabă o potecă decât un drum, îşi spuse în timp ce trăgea de volan şi încetinea ca să evite o groapă în pământul tare.

Când un elan apăru în mijlocul drumului, scoase un strigăt încântat de surpriză şi totodată spuse în gând o rugăciune, mulţumind cerurilor că nu mersese cu mai mult de şaisprezece kilometri la oră.

Ar fi înălţat şi osanale, dacă nu s-ar fi pierdut.

Joanie îi spusese să vină la şapte şi, deşi îşi alocase de două ori timpul necesar, se temea că o să întârzie. Sau că o să nimerească pe drumul spre Utah.

Trecu pe lângă pâlcul de sălcii roşii, despre care i se spusese. Cel puţin credea că sunt sălcii roşii. Apoi zări o lumină.

— Treci pe lângă sălcii, faci stânga şi… Da!

Văzu vechiul Ford papuc al lui Joanie şi ridică în sinea ei pumnul în aer, în semn de victorie. Apoi opri maşina.

Nu ştia la ce se aşteptase. Poate la o cabană mică şi rustică. Sau un bungalow tipic pentru zona de vest. Oricare dintre acestea i s-ar fi părut potrivită pentru locuinţa şefei ei nerăbdătoare, cu

limba ascuţită.

Însă nu se aşteptase la stilul şi dimensiunile pe care le văzu la construcţia de lemn şi sticlă, la verandele lungi şi întinse, la platformele care se ridicau deasupra pământului mlăştinos şi se întindeau spre poiană.

Nu se aşteptase nici la mica invazie de panseluţe de iarnă, roşii şi mov, care se revărsau din jardinierele de la ferestre. Îşi spuse: „O casă de turtă dulce!” – deşi avea linii drepte, practice, mai degrabă decât înfloriturі. Dar era ceva în felul în care era ascunsă în pădure, un fel de secret, care îi dădea eleganţă.

Fermecată, urmă instrucţiunile primite şi parcă, apoi coborî din maşină şi se duse în spatele casei.

Erau ferestre în toate direcţiile, observă Reece. Ferestre mari, care să lase să se vadă munţii, mlaştina, lacul şi oraşul. Alte ghivece cu panseluţe şi altele cu lujeri ascuţiţi, din care aveau să iasă narcise, lalele şi zambile, odată cu încălzirea vremii.

Lumina se reflecta în sticlă. O putea vedea pe Joanie pe una dintre ferestrele de la bucătărie, îmbrăcată într-o bluză sport, cu mânecile suflecate până la coate, amestecând deja ceva într-un vas.

Reece se duse la uşă şi bătu.

— E deschis!

Faptul că uşa nu era încuiată îi provocă o strângere în stomac. Dacă ar fi fost un psihopat cu o bâtă? O femeie, în special una care locuia singură, n-ar fi trebuit oare să ia în consideraţie astfel de posibilităţi şi să ia măsurile de precauţie

elementare?

Intră însă într-un hol micuţ şi foarte curat, care era totodată şi spălătorie, unde un pulover tricotat vechi şi o pălărie maro, fără formă, stăteau atârnate pe două cârlige şi o pereche de ghete de grădinărit ancestrale erau aşezate la îndemână, lângă uşă.

— Dacă ai noroi pe pantofi, descalţă-te înainte să intri în bucătărie!

Reece se uită, îşi coborî umerii vinovată, apoi îşi scoase pantofii.

Dacă exteriorul casei fusese o revelaţie, bucătăria părea un răspuns la rugăciunile ei.

Spaţioasă, bine luminată, cu o suprafaţă de lucru mare şi solidă, în tonuri superbe de bronz şi arămiu.

Cuptoare duble şi – oh, Dumnezeule! – un cuptor cu convecţie. Frigider Sub-zero, remarcă ea, aproape tremurând de plăcere, ca o femeie înainte de a face sex cu Adonis. Aproape că salivă la vederea unei maşini de gătit Vulcan şi, Doamne sfinte! – un mixer Berkel.

Simţea, la propriu, că o ustură ochii şi că este pe cale să plângă.

Şi pe lângă toată această eficienţă de primă clasă, mai era şi farmec. Bulbi de primăvară înfloriţi forţat se ridicau din sticluţe aşezate la ferestre şi nişte crenguţe şi frunze interesante se răsuceau într-o vază de lemn noduros. Era şi o vatră micuţă, în care pâlpâia un foc. Iar în aer se simţea aromă de pâine proaspătă şi scorţişoară.

— Ei? spuse Joanie, aşezând bolul din mână pe

blatul de lucru. Ai de gând să rămâi acolo, cu gura căscată, sau îţi iei un şorţ şi te apuci de treabă?

— Aş vrea să îngenunchez mai întâi.

Gura drăguţă a lui Joanie zvâcni. Cedă, evident, în cele din urmă şi zâmbi larg.

— Supertare, este?

— E fabulos! Îmi cântă inima. Am crezut că o să…

Se opri şi îşi drese vocea.

— Ai crezut că o să coacem într-un cuptor ruginit şi-o să lucrăm pe o bucăţică de blat?

Joanie pufni, apoi se duse la un aparat de cafea, din oţel inoxidabil.

— Aici locuiesc eu şi îmi place să am puţin confort şi stil în locuinţa mea.

— Nu te contrazic! Vrei să fii mămica mea?

Joanie pufni din nou.

— Şi-mi place să am intimitate. Casa mea este ultima în partea asta de oraş. Este aproape un kilometru între mine şi casa familiei Mardson. Rick, Debbie şi copiii lor. Sigur ai văzut-o pe fata lor cea mică. Iese să-şi plimbe câinele pe malul lacului ori de câte ori are ocazia.

— Da. Reece îşi aminti de fetiţa care arunca mingea în lac, pentru câine. Am văzut-o de câteva ori.

— Sunt copii drăguţi. De cealaltă parte – cu mult spaţiu între – este casa lui Dick. Cel pe care te-am lăsat să experimentezi când ai venit prima oară. Zevzec bătrân, spuse ea cu afecţiune. Îi place să se dea drept om al munţilor, când de fapt e homosexual. În caz că n-ai observat.

— Ba cred că am observat.

— Apoi, chiar după el, este cabana pe care o foloseşte Brody. Sunt câteva ici-colo, dar cele mai multe sunt de închiriat. Aşa că e un loc plăcut şi liniştit.

— Un loc foarte frumos. M-am întâlnit cu un elan. Vreau să zic, am văzut unul. Nu am stabilit un contact fizic.

— Da, încă puţin şi o să vină să-mi bată la uşă. Nu mă deranjează, nici elanii, nici celelalte animale de pe-aci. Decât atunci când se leagă de florile mele. Cu privirea aţintită asupra lui Reece, Joanie luă o cârpă şi se şterse pe mâini. Iau o pauză de cafea şi ţigară. Ai apă fierbinte în ceainic. Haide, fă-ţi un ceai. O să avem de lucru vreo trei ore de aici înainte, şi, odată ce mă apuc de treabă, nu-mi place să stau la palavre. O să epuizăm conversaţia la început.

— Sigur.

Joanie îşi scoase o ţigară şi o aprinse. Se sprijini de tejghea şi suflă fumul.

— Te întrebi ce-o fi cu mine, de trăiesc într-aşa o casă.

— E frumoasă.

— O am de aproape douăzeci de ani. În timpul ăsta, am mai tot adăugat câte ceva, am mai schimbat pe ici, pe colo, când mi-a venit câte o idee. Se opri să soarbă din cafea şi-şi încrucişă gleznele acoperite de şosete gri, de lână. Acum, a ajuns aproape aşa cum mi-o doream.

Reece luă ceainicul de pe aragaz.

— Ai gusturi foarte bune.

— Şi acum te întrebi, cum e şi firesc, de ce localul meu nu este mai stilat. O să-ţi spun de ce, continuă, înainte ca Reece să apuce să comenteze. Oamenii vin la Angel Food pentru că vor să se simtă confortabil. Vor mâncare bună şi o vor repede şi la preţuri bune. La asta m-am gândit când am deschis restaurantul, acum aproape douăzeci de ani.

— Ai o afacere bună.

— Poţi fi sigură că am! Am venit aici pentru că am vrut să am locul meu şi am vrut să-i ofer băiatului meu o viaţă bună, solidă. Am făcut greşeala, cu mult timp în urmă, de a mă mărita cu un bărbat care nu era bun de nimic, dar era frumos. Deşi era frumos de pica, asta nu ne ajuta cu nimic pe mine şi pe băiatul meu.

Atentă acum, Reece luă cana cu ceaiul pe care şi-l făcuse.

— Te-ai descurcat bine fără el.

— Dacă aş fi rămas cu el, unul din noi ar fi acum mort. Joanie ridică din umeri şi trase iar din ţigară. A fost mai bine pentru toată lumea că l-am dat afară şi mi-am făcut bagajele. Aveam ceva bănuţi puşi de-o parte.

Buzele i se încreţiră în ceva ce părea să fie pe jumătate zâmbet, pe jumătate batjocură.

— Am fost eu destul de proastă cât să mă mărit cu el, dar am fost măcar destul de deşteaptă cât să-mi păstrez contul meu în bancă, de care să nu-i spun lui. Am lucrat pe brânci de la vârsta de şaisprezece ani. Serveam la mese, pregăteam comenzi rapide, prăjeam… Am fost la cursuri la

seral şi am studiat managementul restaurantelor.

— Isteaţă. Le-ai acoperit pe toate.

— Când am scăpat de greutatea din jurul gâtului, m-am hotărât că, dacă tot trebuia să muncesc, o să muncesc pentru mine şi băiatul meu. Pentru nimeni altcineva. Şi aşa am ajuns aici. M-am angajat bucătăreasă la restaurantul care se numea pe atunci Carul cu Merinde.

— Restaurantul tău? La Joanie se numea înainte Carul cu Merinde?

— Servea burgeri plini de grăsime şi friptură arsă. Dar a fost al meu în patru luni. Proprietarul era un imbecil şi-şi pierdea şi cămaşa de pe el. Mi-a vândut localul pe mai nimic, având în vedere că era în pragul falimentului. Şi după ce i-am mai şi cântat niţel în strună, aproape că mi l-a dat pe degeaba. Această amintire îi făcea chipul să-i radieze de satisfacţie. Am locuit la etaj, eu şi William. Am locuit în apartamentul pe care ţi l-am dat acum ţie, în primul an.

Reece încercă să-şi imagineze o femeie şi un copil împărţind spaţiul îngust.

— Greu, murmură ea, cu privirea la Joanie. A fost foarte greu pentru tine să începi o afacere, să creşti un copil, să-ţi faci o viaţă a ta.

— Nu e aşa de greu când ai un spate zdravăn şi ştii ce vrei. Iar eu ştiam. Am cumpărat terenul ăsta, mi-am ridicat aici o căsuţă. Două dormitoare, o singură baie, o bucătărie cam pe jumătate din cât vezi acum. Şi mi se părea un palat, după ce locuisem cu un băiat de opt ani în cămăruţa aia. Am obţinut ce voiam pentru că ştiu să fiu

încăpăţânată la nevoie. Şi asta înseamnă aproape tot timpul, după mine. Dar îmi amintesc. Îmi amintesc prea bine cum a fost să-mi iau lucrurile şi să plec, să las în urmă tot ce ştiam – oricât de rău ar fi fost – şi să încerc să-mi găsesc locul. Joanie ridică uşor din umeri în timp ce mai luă o gură de cafea. Şi văd ce-mi amintesc atunci când mă uit la tine.

Poate că aşa era, îşi spuse Reece. Poate că vedea ceva din ceea ce făcea o femeie să se trezească la trei dimineaţa şi să se teamă, să aibă îndoieli. Să se roage.

— Cum ai ştiut că e aici? Locul tău?

— N-am ştiut. Cu gesturi rapide, Joanie îşi stinse ţigara, apoi bău ultima înghiţitură de cafea. Era doar alt loc, mai bun decât cel de dinainte. Apoi, m-am trezit într-o dimineaţă şi era al meu. Atunci am încetat să mai privesc în urmă.

Reece puse din nou jos cana.

— Te întrebi de ce o persoană cu pregătirea mea lucrează la tine. Te întrebi de ce mi-am făcut bagajele şi am aterizat aici.

— Recunosc, m-am gândit de câteva ori la asta.

Era femeia care îi dăduse de lucru, îşi spuse Reece. Care o ajutase să-şi găsească o locuinţă. Care se oferea, în felul ei ciudat, să îi asculte problemele.

— Nu vreau să fac prea mare caz din asta, dar nu pot vorbi despre detalii. Încă sunt dureroase. Dar nu o persoană – cum ar fi un soţ – m-a determinat să-mi fac bagajele. A fost... o întâmplare. Am trăit o experienţă care m-a afectat

foarte grav, psihic şi emoţional. S-ar putea spune că m-a afectat în toate felurile cu putinţă.

Privi în ochii lui Joanie. Erau ochi puternici, ca de oţel. Nu din cei plini de milă. Era imposibil să-şi explice chiar şi faţă de sine cum de asta făcea ca totul să fie mult mai uşor.

— Şi când mi-am dat seama că nu aveam cum să mă vindec cu adevărat dacă rămâneam acolo unde eram, am plecat. Bunica renunţase deja la tot ce însemna viaţa ei ca să aibă grijă de mine. Nu mai puteam suporta. M-am urcat în maşină într-o zi şi am plecat. Am sunat-o pe bunica şi am încercat să o conving că totul era bine. Că eu eram bine şi că voiam să fiu un timp singură.

— Şi ai reuşit să o convingi?

— Nu chiar, dar nu m-a putut opri. În ultimele luni, s-a mai relaxat puţin. A început să ia toată povestea drept *Aventura lui Reece*. Mi-e mai uşor să-i las impresia asta prin e-mailuri şi telefoane. Şi, uneori, este adevărat. E o aventură. Se întoarse şi luă un şorţ dintr-un cârlig de pe peretele cu holul. În orice caz, sunt mai bine decât înainte. Îmi place unde sunt, deocamdată. E suficient pentru mine.

— Atunci, o să ne mulţumim cu asta. Deocamdată. Vreau să faci nişte blaturi de tartă. Dacă văd că te descurci acceptabil cu asta, trecem mai departe.

capitolul 5

Cu doar câţiva clienţi în restaurant, Linda-gail

trecu la tejghea. Aşează o bucată de plăcintă cu mere în faţa lui Lo şi îi umplu cana cu cafea.

— Da’ ştiu că te-am văzut destul de mult în ultimele două săptămâni.

— Cafeaua e bună, plăcinta şi mai şi. Îşi înfipse furculiţa într-o bucată uriaşă, apoi rânji. Nici priveliştea nu-i rea.

Linda-gail privi peste umăr, către Reece, care era ocupată cu grătarul.

— Am auzit că te-ai împotmolit acolo, armăsarule.

— Abia am început.

Gustă din plăcintă. Nimeni nu făcea plăcintă ca mama lui.

— Ai mai aflat ceva despre povestea ei?

— Povestea ei, treaba ei.

Lo pufni pe deasupra plăcintei.

— Haide, Linda-gail!

Făcea eforturi să nu cedeze dar, pe toţi dracii, ea şi Lo adoraseră să vorbească împreună despre toţi cei din jur, încă de când erau mici.

În cele din urmă, nu exista persoană cu care să-i placă mai mult să stea la o bârfă, decât Lo.

— E foarte retrasă, nu se fereşte de muncă, vine la timp şi pleacă doar când îşi termină tura sau când îi spune Joanie. Linda-gail ridică din umeri, apoi se aplecă peste tejghea. Nu primeşte niciun fel de corespondenţă, din câte am auzit. Dar şi-a cumpărat un telefon pentru apartament şi…

Lo se aplecă, pentru a fi şi mai aproape de ea.

— Continuă.

— Păi, Brenda de la hotel mi-a spus că, atunci

când a stat la ei, Reece a mutat comoda în faţa uşii de alături. Dacă mă-ntrebi pe mine, îi e frică de ceva sau de cineva. Nu a folosit cardul nici măcar o dată şi nici telefonul de la hotel nu l-a folosit decât o singură dată pe zi, ca să-şi conecteze laptopul la internet. Camera avea şi acces de mare viteză, dar asta costă zece dolari pe zi, aşa că prin dial-up e mai ieftin. Astăzi tot.

— S-ar părea că ar avea nevoie ceva care s-o facă să uite de griji.

— Foarte frumos zis, Lo, spuse Linda-gail, cu dezgust.

Se retrase, supărată pe ea însăşi pentru că cedase unui vechi obicei.

— Îţi spun eu de ce anume nu are nevoie. Nu are nevoie de un fustangiu în călduri, care să tot adulmece pe lângă ea în speranţa că o să-i pice în plasă. Iar prinde bine în schimb un prieten.

— Îi pot fi prieten. Uită-te la noi doi, suntem prieteni.

— Asta suntem?

Ceva se schimbă în ochii lui, în expresia lui. Întinse mâna peste tejghea, înspre a ei.

— Linda-gail…

Dar fata îşi feri privirea, se trase în spate şi-şi afişă zâmbetul de chelneriţă.

— Hei, domnule şerif!

— Linda-gail, Lo…

Şeriful Richard Mardson se urcă pe un scaun. Era un bărbat mare, mai înalt decât media, care mergea la pas lejer şi încerca să păstreze liniştea cu vorba bună şi compromisuri atunci când se

putea sau cu o forţă ce-i răzbătea din privirea de oţel atunci când nu avea altă soluţie.

Îi plăcea cafeaua dulce şi slabă şi se întindea deja după zahăr când Linda-gail veni să-i umple cana.

— Iar vă certaţi?

— Discutam doar, îi spuse Lo. Despre noua bucătăreasă a mamei.

— Se pricepe să facă o friptură grozavă. Linda-gail, ce-ar fi să-i spui să-mi pună un pui la frigare?

Îşi turnă lapte condensat în cafea. Avea ochi albaştri, limpezi, care i se potriveau cu părul blond pe care îl purta tuns periuţă.

Maxilarul puternic îi era proaspăt bărbierit, de când soţia cu care era căsătorit de paisprezece ani reuşise prin cicăleală să-l convingă să-şi radă barba pe care şi-o lăsase pe timpul iernii.

— Te ţii după fata aia slăbuţă, Lo?

— Am făcut câteva încercări în acea direcţie.

Rick clătină din cap.

— Va trebui în cele din urmă să te mulţumeşti cu dragostea unei femei bune.

— Dar asta şi fac. De câte ori am ocazia. Fata asta nouă are un aer misterios. Se răsuci pe scaun, gata de vorbă. Sunt unii care cred că poate fuge de ceva.

— Chiar dacă-i aşa, nu de lege fuge. Îmi fac treaba, continuă Rick când Lo ridică sprâncenele. Nu are cazier, nici vreun mandat pe numele ei. Şi face o friptură a-ntâia.

— Bănuiesc că ai aflat că locuieşte la etaj acum. Dar Linda-gail tocmai mi-a spus că a auzit de la

Brenda de la hotel că Reece a ţinut comoda trasă în faţa uşii de la camera alăturată cât timp a stat acolo. După mine, aş zice că fata e speriată rău de ceva.

— Poate că are şi motiv. Privirea lui albastră se îndreptă înspre bucătărie. Cel mai probabil a fugit de un soţ sau de un iubit care o bătea în mod regulat.

— Nu i-am înţeles niciodată pe indivizii ăştia. Un bărbat care loveşte o femeie nu e bărbat.

Rick îşi bău cafeaua.

— Sunt tot felul de oameni pe lume.

După ce-şi termină tura, Reece se retrase la etaj, cu jurnalul ei. Termostatul era setat la optsprezece grade şi jumătate, aşa că purta pulover şi două perechi de şosete. Se gândea că economia pe care o făcea cu căldura ar fi putut compensa faptul că lăsa lumina aprinsă zi şi noapte.

Era foarte obosită, dar asta era o senzaţie plăcută. Apartamentul îi dădea o stare de bine, era sigur, simplu şi curat.

Şi mai sigur cu unul dintre scaunele pe care Joanie i le dăduse pentru tejghea fixat sub clanţă, ori de câte ori era în încăpere.

Şi azi a fost o zi înceată. Aproape toţi clienţii pe care i-am avut au fost localnici. E prea târziu pentru schi sau snowboarding, deşi am auzit că mai există câteva pârtii pe munte care vor rămâne deschise încă vreo

câteva săptămâni. E ciudat să mă gândesc că încă mai este un strat gros de zăpadă deasupra noastră, când aici nu e decât noroi şi iarbă îngălbenită.

Oamenii sunt foarte ciudaţi. Mă întreb dacă într-adevăr nu ştiu că îmi dau seama când vorbesc despre mine. Sau poate că li se pare ceva firesc. Presupun că este ceva firesc, mai ales într-un oraş atât de mic. Stau la grătar sau la aragaz şi parcă simt cuvintele apăsându-mi în ceafă.

Toţi sunt foarte curioşi, dar nimeni nu vine să mă întrebe direct. Îmi imaginez că nu ar fi politicos, aşa că încearcă să mă ia pe ocolite.

Mâine am liber. O zi întreagă. Ultima oară când am avut o zi liberă, am fost atât de ocupată să curăţ apartamentul şi să-mi aranjez lucrurile, încât aproape că nu am observat. De data asta însă, când am văzut programul, mai că am intrat în panică. Ce-o să mă fac? Cum o să trec peste o zi şi o noapte întreagă, fără nimic de făcut?

Apoi m-am hotărât să fac o excursie prin canion, aşa cum mi-am propus când am ajuns aici. O să aleg unul dintre traseele mai uşoare, o să merg până unde o să pot, o să văd râul. Poate că pietrele încă mai trosnesc, aşa cum a spus Lo. Vreau să văd apa albă, morenele, pajiştile şi mlaştinile. Poate că cineva o să coboare cu barca pe râu. O să-mi iau de mâncare la mine şi n-o

să mă grăbesc.

E drum lung de la Black Bay până la Snake River.

Bucătăria era puternic luminată, şi Reece fredona în ton cu Sheryl Crow în timp ce freca aragazul – hotărâtă să lase spaţiul de lucru strălucind de curăţenie.

Avea întreaga săptămână liberă şi apoi – *apoi* – urma să înceapă slujba visurilor ei în postul de bucătar-şef la Oasis. Bucătar-şef, îşi spuse, făcând mişcări de dans în timp ce lucra, la unul dintre cele mai rafinate şi exclusiviste restaurante din Boston. Urma să aibă în subordine cincisprezece persoane, să-şi creeze propriile reţete, autentificate, să-şi pună numele alături de cele mai bune din domeniu.

Programul avea să fie dur, presiunea cumplită. De-abia aştepta.

Pe Marco îl învăţase chiar ea şi cu el, şi cu Tony Maneo ştia că o să se descurce. Ştia că Tony şi soţia lui, Lisa, se bucurau pentru ea. Mai mult, avea chiar motive întemeiate să știe – pentru că ajutorul ei de bucătar, Donna, nu putea ţine un secret – că se organiza chiar în acel moment o petrecere pentru a sărbători noua ei poziţie şi pentru a-şi lua rămas-bun.

Îşi imagina că Tony îi expediase deja pe ultimii clienţi, cu excepţia câtorva care veneau în mod regulat şi care fuseseră invitaţi la petrecerea ei de rămas-bun.

Urma să-i lipsească foarte mult locul ăsta, să-i

lipsească oamenii, dar era timpul să facă pasul următor. Muncise pentru el, învăţase, şi-l planificase. Şi acum, era pe cale să se întâmple.

Făcu un pas în spate şi examină aragazul, dădu aprobator din cap, apoi duse produsele de curăţenie la debaraua micuţă, ca să le pună la loc.

Zgomotul asurzitor care răsună în încăperea de lângă bucătărie o făcu să-şi dea ochii peste cap. Dar, când auzi ţipetele care urmară, se răsuci pe călcâie. Când auzi focul de armă, încremeni. Chiar în timp ce scotea cu mâinile tremurânde telefonul din buzunar, uşa rotativă se dădu de perete. Văzu ca prin ceaţă nişte mişcări şi teama o cuprinse instantaneu. Văzu arma. Nimic altceva în afară de armă. Atât de neagră, atât de mare.

Apoi se simţi aruncată cu spatele în debara, izbită în piept de ceva ce-i provoca o durere încinsă şi aproape insuportabilă.

Ţipătul pe care nu îl scosese niciodată ieşi acum din pieptul lui Reece, care sări în capul oaselor, în mijlocul patului, apăsându-şi o mână pe piept. Încă mai putea simţi durerea în locul în care intrase glonţul. Simţea arsura, simţea şocul.

Dar când îşi privi mâna, nu era sânge; când îşi atinse pielea, nu găsi decât cicatricea.

— En regulă. Sunt bine. A fost doar un vis. Am visat, atâta tot.

Dar tremura toată în clipa în care îşi înşfăcă lanterna şi se duse să verifice uşa şi ferestrele.

Nu era nimeni acolo, nu se zărea nicio mişcare pe strada de dedesubt sau pe lac. Cabanele şi

casele erau cufundate în întuneric.

Nimeni nu venea să termine treaba începută cu doi ani în urmă. Nu le păsa că rămăsese în viaţă şi, chiar dacă le-ar fi păsat, nu ştiau unde este.

Era în viaţă – doar printr-un accident al sorţii, doar printr-un noroc chior, îşi spuse în timp ce-şi freca degetele de cicatricea lăsată de glonţ.

Era în viaţă şi erau aproape zorii unei noi zile. Şi uite, uite acolo… un elan care cobora să se adape din lac.

— Ei, uite ceva ce nu vezi în fiecare zi, spuse ea cu voce tare. Nu în Boston. Nu şi când îţi petreci fiecare minut zbătându-te să urci mai sus, să avansezi. Nu observi cum începe negura să se înmoaie la răsărit şi un elan cu picioare noduroase coboară din pădure să bea apă.

Rotocoale de ceaţă se răsuceau pe pământ, observă, subţiri ca nişte şerveţele, iar lacul nemişcat părea de sticlă. Şi acolo, se vedea lumina aprinsă în cabana lui Brody. Poate că nici el nu putea să doarmă. Poate că se trezea devreme ca să scrie şi să poată apoi să lâncezească în hamac şi să citească după-amiaza.

Lumina aceea, gândul că cineva era treaz, la fel ca ea, îi crea o senzaţie ciudat de reconfortantă.

Avusese visul – aproape în întregime –, dar nu se pierduse cu firea. Era un progres, nu? Şi cineva avea lumina aprinsă de cealaltă parte a lacului. Poate că şi el se uita pe fereastră, la fel ca ea, şi vedea la rândul lui lumina de la fereastra ei. În acest mod ciudat, ar fi văzut împreună răsăritul.

Se ridică, privind cum lumina dinspre est

pictează cerul în nuanţe roz şi aurii, apoi se întinde peste oglinda lacului, până când apa începe să strălucească asemenea unui foc.

Când în sfârşit reuşi să-l echipeze cu toate cele recomandate pentru o excursie pe munte, Reece avu senzaţia că rucsacul ei trebuia să cântărească cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme. Nu erau decât vreo treisprezece kilometri, dus-întors, dar se gândise că era mai bine să fie precaută şi să folosească lista recomandată pentru excursiile mai lungi de cincisprezece kilometri.

Poate se hotăra să meargă mai departe sau să facă vreun ocol. Sau… în fine, îşi făcuse rucsacul acum şi nu avea de gând să-l mai desfacă. Îşi aminti că se putea opri oricând voia, cât de des voia, ca să-şi dea jos rucsacul şi să se odihnească. Era o zi frumoasă şi senină – o zi liberă – şi avea de gând să profite la maximum.

Abia apucase să facă zece paşi, când cineva o strigă.

— Te-ai gândit să explorezi zona, în dimineaţa asta? o întrebă Mac.

Purta una dintre cămăşile lui de bumbac preferate, băgată în blugi, şi avea o şapcă pe cap.

— M-am gândi să încerc să urc puţin spre Little Angel.

Sprâncenele lui Mac se împreunară.

— Şi te duci singură?

— În ghid scrie că este un traseu uşor. E o zi frumoasă. Şi vreau să văd râul. Am hartă, continuă ea. Busolă, apă, tot ce-mi trebuie, conform ghidului, repetă ea, cu un zâmbet. Sincer, mai

multe decât aş putea avea nevoie.

— Cărarea o să fie încă noroioasă. Şi pun pariu că în ghidul tău scrie că e de preferat să mergi împreună cu cineva. În grup, dacă se poate.

Într-adevăr, aşa scria, dar lui Reece nu-i plăceau grupurile. Întotdeauna se simţea mai bine singură.

— Nu mă duc prea departe. Am mai urcat puţin pe munte, pe Smoky, în Black Hills. Nu vă faceţi griji *pentru* mine, domnule Drubber.

— Îmi iau şi eu puţin timp liber azi – l-am instalat pe tânărul Leon la tejghea şi am stocul de marfă acoperit. Aş putea să mă plimb cu tine, preţ de o oră.

— Sunt bine şi nu asta vă doriţi să faceţi în ziua dumneavoastră liberă. Sincer, nu vă faceţi griji. Nu merg departe.

— Dacă nu te întorci până la şase, trimit să te caute.

— Până la şase, nu numai c-o să fiu înapoi, dar o să-mi înmoi deja picioarele obosite în apă. Vă promit.

Îşi aranjă rucsacul, apoi o porni pe lângă lac, îndreptându-se spre cărarea din pădure care ducea spre peretele canionului.

Păstra un ritm încet şi uşor şi admira felul în care lumina pătrundea printre crengile copacilor. Cu aerul rece în faţă, cu mirosul de pin şi de pământ care se trezeşte la viaţă, rămăşiţele visului începură să se estompeze.

O să facă asta mai des, îşi promise în sinea ei. Va alege câte un traseu pe care îl va explora în ziua ei liberă – sau cel puţin în una din două. La

un moment dat, o să se ducă în parcul naţional şi o să facă acelaşi lucru, înainte să apară turiştii de vară, care să împânzească zona. Bun! Exerciţiul fizic o să-i crească pofta de mâncare şi o să revină la o formă normală.

Iar pentru sănătatea mentală, va învăţa să identifice florile sălbatice menţionate în ghid care aveau să apară puzderie în pădure, de-a lungul potecilor, în poieniţe şi pe pajiştile alpine pe timp de vară. Ar fi fost un motiv în plus să rămână pe loc, ca să le vadă înflorind.

Când cărarea se bifurcă, Reece îşi dădu umerii în spate ca să-şi potrivească rucsacul şi alese cărarea ce indica drumul spre canionul Little Angel. Panta era blândă dar constantă prin aerul umed, adăpostită de coniferele în ale căror ramuri văzu cuiburi de păsări. Bolovani uriaşi se ridicau din bălţi de zăpadă topită şi râuri de noroi, acolo unde în ghidul ei scria că urmau să apară puzderie de flori, în doar câteva săptămâni.

Deocamdată însă, lui Reece îi lăsa impresia că este pe o altă planetă, înconjurată de un peisaj tăcut, zugrăvit în tonuri de maro şi verde palid.

Cărarea începu să urce, mai întâi blând, înspre morenă, trecând printr-un pâlc de brazi şi coborând brusc pe partea cealaltă, într-o vale creată de un torent. Munţii se întindeau în faţă, cu vârfurile înzăpezite strălucind în soarele puternic şi, pe măsură ce poteca urca, mai brusc acum, Reece îşi aminti să folosească pasul cu blocaj şi îşi înţepenea pentru scurt timp genunchiul, la fiecare pas. Cu paşi mici, îşi aminti ea. Încetişor, nu e

nicio grabă.

După ce parcurse un kilometru şi jumătate, se opri să se odihnească, să bea nişte apă şi să admire peisajul.

Încă mai putea zări strălucirea lacului Angel înspre sud-est. Nu mai erau urme de ceaţă acum; soarele puternic, de pe cerul senin, le alungase. Tura de dimineaţă lucra din plin acum, îşi spuse Reece, restaurantul zumzăia de clinchet de vase şi de conversaţie, bucătăria era învăluită în miros de şuncă şi de cafea. Dar aici era *linişte* şi spaţiul era uluitor de deschis, iar aerul avea un miros înţepător de pin.

Şi era singură, complet singură, fără niciun alt sunet în afară de adierea vântului care-şi făcea loc printre copaci, mângâind firele de iarbă ale unui iaz pe care nişte raţe îşi vedeau de treaba lor. Iar în depărtare se auzea insistent ritmul ca de tobă al unei ciocănitori care-şi căuta micul dejun sub scoarţa copacilor.

Îşi continuă drumul, iar urcuşul era acum suficient de abrupt încât să-şi simtă picioarele protestând. Înainte să fie rănită, îşi spuse Reece, dezgustată, ar fi putut face un traseu ca acesta alergând.

Nu că urcase vreodată pe munte, dar cât de diferit era faţă de banda de alergare de la sală, setată pentru un urcuş de opt kilometri?

— Două lumi, murmură ea. Două lumi complet diferite. Dar pot să fac asta.

Cărarea se continua prin pajiştile încă adormite, întinse pe povârnişuri. De-a lungul pantei scăldate

în soare, unde se oprise să-şi tragă sufletul, putea vedea un lac mic şi mocirlos, din al cărui stufăriş se ridică un bâtlan, ţinând în plisc un peşte care încă se mai zbătea.

Deşi se bombăni în gând pentru că întinsese prea târziu mâna după aparatul de fotografiat, continuă să înainteze gâfâind pe cărarea care-şi schimbă brusc direcţia, până când auzi pentru prima oară vuietul râului. Când poteca înnoroiată se bifurcă din nou, privi cu jind săgeata care indica drumul spre Big Angel. Se ridica, încolăcindu-se, sus deasupra canionului. Şi traseul necesita nu numai rezistenţă fizică, ci şi antrenament de alpinism de bază.

Reece nu avea nici una, nici alta şi trebuia să admită că muşchii picioarelor îi intraseră în stare de şoc şi tălpile erau foarte supărate pe ea. Trebui să se oprească din nou, să bea apă şi să dezbată dacă nu era cazul să se mulţumească doar cu pajiştile şi mlaştinile pentru prima ei ieşire. Putea să se aşeze pe o piatră aici, să stea la soare şi poate ar fi avut chiar norocul să vadă nişte animale sălbatice. Dar vuietul apei o chema. Plecase hotărâtă să ajungă la Little Angel şi asta avea să facă.

Umerii o dureau. Bine, probabil că exagerase serios cu echipamentul din rucsac.

Dar îşi aminti că făcuse deja jumătate de drum şi, chiar şi în ritmul ei încet, îşi putea atinge ţinta înainte de amiază.

Traversă pajiştea, apoi atacă din nou panta noroioasă. După ce urcă şi se răsuci pe cea de a

doua curbă de nivel, zări pentru prima oară panglica lungă şi strălucitoare a râului.

Săpa prin canion cu un murmur constant şi puternic. Ici şi colo, grămăjoare de pietre şi bolovani se ridicau pe margini ca şi cum râul le-ar fi aruncat pur şi simplu afară din apele lui. Cu toate astea, era aproape paşnic aici, răsucindu-se visător parcă printre pereţii abrupţi şi încovoiaţi, în drumul lui spre vest.

Reece îşi scoase aparatul, ştiind deja că nu va reuşi să capteze întregul farmec al locului. O fotografie nu putea reda sunetele, mirosul şi răcoarea aerului, povârnişurile şi picajele bruşte ale stâncilor.

Văzu apoi două caiace de culoare albastru aprins şi, încântată, le prinse în cadru pentru a crea proporţia. Urmări cele două persoane din caiace vâslind, rotindu-se în cerc, auzi sunetul înfundat al vocilor care erau probabil ridicate la nivel de strigăte.

Cineva lua o lecţie, presupuse Reece, apoi îşi scoase binoclul pentru a privi mai îndeaproape. Un bărbat şi un băiat – de treisprezece, paisprezece ani, hotărî ea. Chipul băiatului părea un studiu de concentrare şi încântare. Îl văzu zâmbind larg, dând din cap şi buzele i se mişcară în clipa în care îi strigă ceva însoţitorului său. Profesorului?

Continuară să vâslească, înaintând unul lângă celălalt, îndreptându-se spre vest, în jos pe râu.

Reece îşi atârnă binoclul pe după gât şi îi urmă pe cărarea de deasupra.

Înălţimea era fascinantă. Pe măsură ce trupul ei se forţa să înainteze, îşi simţea muşchii arzându-i, simţea încântarea aventurii şi nicio grijă sau anxietate. Se simţea, îşi dădu seama, sută la sută umană. Măruntă şi muritoare, şi cuprinsă de uimire. Nu trebuia decât să-şi dea un pic capul pe spate şi întreg cerul era al ei.

Al ei, îşi spuse, la fel şi munţii care străluceau albaştri în lumina soarelui.

Chiar şi cu aerul rece pe care îl simţea în faţă, transpirase leoarcă din cauza efortului. La următoarea oprire, îşi spuse, o să-şi dea jos geaca şi o să bea jumătate de litru de apă.

Se târî din ce în ce mai sus, gâfâind.

Şi se opri brusc, alunecând puţin, în clipa în care îl văzu pe Brody cocoţat pe o muchie largă, de stâncă.

Abia dacă-i aruncă o privire.

— Trebuia să-mi dau seama că tu eşti. Faci zgomot cât să porneşti o avalanşă.

Când ridică privirea, cu grijă, îl văzu clătinând din cap.

— Ei, poate nu chiar atât de mult. Totuşi, zgomotele pe cărare atrag de obicei atenţia prădătorilor. Cel puţin, a celor cu patru picioare.

Dacă uitase de posibilitatea de a se întâlni cu un urs – şi uitase –, cu siguranţă îi ieşise cu desăvârşire din minte posibilitatea de a da peste un om.

— Ce faci aici?

— Îmi văd de treaba mea.

Sorbi îndelung din sticla de apă.

— Şi tu? În afară de faptul că tropăi şi cânţi cât te ţin plămânii *Nu există munte suficient de înalt*?

— Nu cântam!

Oh, Doamne, spera să nu fi cântat!

— Ce-i drept, nu cântai. Dar parcă asta ieşea din gâfâielile tale.

— Fac un traseu. E ziua mea liberă.

— Ura!

Brody ridică agenda pe care o ţinea pe genunchi.

De vreme ce se oprise, Reece avea nevoie de un minut să-şi recapete suflul, înainte de a începe din nou să urce. Putea ascunde nevoia de odihnă într-o conversaţie.

— Scrii? Aici?

— Mă documentez. O să omor pe cineva printre stâncile astea mai târziu. Fictiv vorbind, adăugă el cu un zâmbet răutăcios, când culoarea pe care efortul o adusese în obrajii ei păli brusc. E un loc bun pentru aşa ceva, mai ales în acest moment al anului. Nu găseşti pe nimeni pe cărări atât de devreme primăvara – sau aproape pe nimeni. Individul o ademeneşte aici, apoi o împinge în prăpastie.

Brody se aplecă uşor şi privi în jos. El îşi scosese deja haina, şi Reece ar fi vrut să şi-o scoată şi ea.

— Urâtă cădere. Şi lungă. Un accident groaznic, o tragedie cumplită.

Deşi nu ar fi vrut, Reece era intrigată.

— De ce o face?

Brody ridică din umerii largi, sub cămaşa de blugi.

— În principal, pentru că poate.

— Erau nişte oameni cu caiacele pe râu. Ar putea să-l vadă.

— De-asta se numeşte ficţiune. Caiace, murmură el şi mâzgăli ceva în agendă. Poate. Poate e mai bine să fie. Ce-ar vedea? Un corp căzând. Ar auzi ţipete. Plescăitul în apă.

— Bine atunci. Te las să scrii.

Fiindcă singurul lui răspuns fu un mormăit absent, Reece îşi continuă drumul. Sincer, era uşor enervant. Brody avea un loc bun în care să se odihnească şi să cuprindă priveliştea. Care ar fi trebuit să fie locul ei, dacă nu ar fi dat peste el acolo. Dar o să găsească altul, o să-şi găsească locul ei. Doar puţin mai sus.

Cu toate astea, se ţinea la o distanţă considerabilă de marginea stâncii şi încerca să-şi şteargă din minte imaginea trupului zburând de la capătul lumii, prăbuşindu-se înspre pietrele şi apa de dedesubt.

Îşi dădu seama că ajunsese la capătul rezistenţei ei fizice în clipa în care auzi din nou bubuitul. Se opri, îşi puse mâinile pe coapse şi aşteptă să i se regleze respiraţia. Înainte să se hotărască dacă acesta era locul, auzi strigătul lung şi pătrunzător al unui şoim. Ridică privirea şi îl văzu rotindu-se spre vest.

Voia să urmeze şoimul, ca pe un semn. Încă o curbă de nivel, se hotărî, doar una, după care o să stea în splendidă solitudine, o să-şi scoată prânzul şi o să petreacă o oră în compania râului.

Fu răsplătită pentru acest ultim efort cu o

imagine a apei albe. Fremăta şi lovea cu furie colţii de stâncă, se ridica înverşunată pe pereţi, apoi se revărsa peste ea însăşi, formând o cascadă scurtă şi învolburată. Vuietul umplea canionul şi îi acoperea râsetele de încântare.

Reuşise, până la urmă.

Cu un sentiment de uşurare, îşi dădu jos rucsacul, apoi se lăsă să cadă pe un bolovan plat. Îşi scoase mâncarea şi fu încântată când înfulecă pe nerăsuflate. În vârful lumii. Acolo i se părea că este. Calmă şi energizată dintr-odată, şi complet fericită. Muşcă dintr-un măr atât de crocant încât îi şocă simţurile, în timp ce şoimul strigă din nou şi începu să se rotească deasupra ei.

Era perfect, îşi spuse. Absolut perfect.

Ridică binoclul la ochi ca să urmărească zborul şoimului, apoi privi în jos, înspre căderea puternică de apă.

Voia să vadă castori şi să surprindă vidre jucându-se. Voia pur şi simplu să fie exact unde era, cu stâncile înălţându-se deasupra ei, cu soarele strălucind şi apa vuind sub ea.

Dacă nu ar fi cercetat suprafaţa neregulată a malului, nu i-ar fi văzut.

Stăteau între copaci şi stânci. Bărbatul – cel puţin credea că e un bărbat – era cu spatele spre ea, iar femeia era cu faţa spre râu, cu mâinile pe şolduri.

Chiar şi cu binoclu, îi era imposibil să vadă clar, din cauza distanţei şi a înălţimii la care se găsea. Dar văzu părul negru revărsându-se pe o geacă roşie, de sub o şapcă roşie.

Reece se întrebă ce oare făceau. Se gândeau unde să pună cortul, presupuse ea, sau căutau un loc pe unde să coboare la râu. Dar privi în jur şi nu văzu vreo canoe sau vreun caiac. Înseamnă că voiau să pună cortul, deşi nu vedea să fi avut niciun fel de echipament.

Ridică din umeri şi fixă din nou binoclul asupra lor, urmărindu-i. Avea senzaţia că se amestecă unde nu-i fierbe oala, dar nu putea nega că era un sentiment palpitant. Cei doi nu aveau de unde să ştie că era acolo, sus, de cealaltă parte a râului, studiindu-i ca şi cum ar fi fost doi pui de urs sau de căprioară.

— Se ceartă, mormăi ea. Mie asta mi se pare că fac.

Poziţia femeii avea ceva agresiv şi furios şi, în clipa în care întinse degetul spre bărbat, Reece scoase un fluierat prelung.

— Oh, da! Eşti nervoasă. Pun pariu că voiai să fi stat la un hotel drăguţ, cu apă potabilă şi room-service. Iar el te-a târât aici ca să staţi la cort.

Bărbatul tăie aerul cu mâna şi, de data asta, femeia îi arse o palmă.

— Au! făcu Reece şi îşi comandă să lase jos binoclul.

Nu era frumos să îi spioneze. Dar nu putea rezista acestei drame private aşa că privi mai departe.

Femeia împinse cu ambele braţe în pieptul bărbatului, apoi îl plesni din nou. Reece începu acum să coboare binoclul, pentru că violenţa nu îi făcea nici o plăcere.

Dar mâna îi înlemni în loc şi inima i se opri în piept în clipa în care văzu braţul bărbatului dându-se înapoi. Nu-şi putea da seama dacă fusese un pumn, o palmă sau o lovitură cu dosul palmei, dar femeia se învârti pe călcâie şi căzu la pământ.

— Nu, nu, nu! murmură ea. Nu faceţi asta! Trebuie să încetaţi amândoi! Opriţi-vă!

În schimb, femeia sări în picioare, atacă. Înainte să apuce să dea lovitura pe care o intenţionase, fu din nou aruncată pe spate, alunecă pe noroi şi căzu cu putere. Bărbatul se duse şi se opri deasupra ei, în vreme ce inima lui Reece bătea să-i spargă pieptul. Păru să-i întindă mâna, ca şi cum s-ar fi oferit să o ajute să se ridice, şi femeia se ridică în coate. Îi curgea sânge din gură, poate şi din nas, dar buzele i se mişcau repede. Ţipa la el, îi spuse Reece. „Nu mai ţipa la el, sau o să fie şi mai rău!”

Şi fu mai rău, mult mai rău, îngrozitor, în clipa în care bărbatul încălecă peste ea, îi ridică apoi capul trăgând-o de păr şi i-l izbi de pământ. Fără să-şi dea seama că sărise în picioare, că plămânii îi ardeau, gata să ţipe, Reece văzu prin binoclu cum mâinile bărbatului se strângeau în jurul gâtului femeii.

Bocancii ei izbeau pământul, trupul i se zbătea şi i se arcuia. Şi când încetă să se mai zbată, nu se auzeau decât mugetul râului şi suspinele care ieşeau din pieptul lui Reece.

Se întoarse, se împiedică, alunecă şi căzu cu putere în genunchi. Apoi se ridică în picioare şi o

rupse la fugă.

Totul se mişca precum o ceaţă în jurul ei şi ghetele îi alunecau pe cărare într-o viteză nebună. Inima părea să i se fi urcat în gât şi-şi simţea pieptul sufocat de un nod de groază în timp ce se împiedica şi aluneca pe curbele de nivel. Faţa femeii cu geaca roşie deveni altă faţă, o faţă cu ochi albaştri, de păpuşă, uitându-se fix la ea.

Ginny. Nu era Ginny. Nu era în Boston. Nu era un vis.

Totuşi, totul se amestecă şi se contopi în mintea ei, până când auzi strigătele şi râsetele, focurile de armă. Până când pieptul începu să-i pulseze şi lumea începu să se învârtească.

Se izbi cu putere în Brody, se zbătu sălbatic în strânsoarea braţelor lui.

— Opreşte-te! Ce ai, eşti nebună? Vrei să te sinucizi?

Cu vocea dură, o lipi cu spatele de stâncă, susţinând-o în clipa în care îi cedară genunchii.

— Încetează! Acum! Isteria nu ajută la nimic. Ce-a fost? Un urs?

— A omorât-o! A omorât-o! Am văzut. Am văzut.

Pentru că era acolo, se aruncă la pieptul lui, îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Am văzut. Nu a fost Ginny. N-a fost un vis. A omorât-o. De cealaltă parte a râului.

— Respiră.

Se dădu un pas în spate şi o prinse de umeri. Şi coborî capul până când privirea lui o întâlni pe a ei.

— Am spus să respiri. Aşa, din nou. Încă o dată.

— Bine, bine. Sunt bine. Trase aerul în piept, îl împinse afară. Te rog, ajută-mă. Te rog. Erau de cealaltă parte a râului şi i-am văzut. Cu ăsta!

Ridică binoclul cu o mână care pur şi simplu nu voia să se oprească din tremurat.

— A omorât-o. Şi eu am văzut.

— Arată-mi.

Închise ochii. Nu era singură de data asta, îşi spuse. Cineva era aici, cineva o putea ajuta.

— În sus, pe potecă. Nu ştiu cât de mult am fugit înapoi, dar e sus, pe potecă.

Nu voia să se întoarcă, nu voia să vadă iar, dar Brody îi luase braţul şi o trăgea după el.

— M-am oprit să mănânc, spuse ea mai calmă. Să privesc apa şi cascadele mici. Era un şoim.

— Da, l-am văzut.

— Era frumos. Mi-am scos binoclul. Mă gândeam că poate văd un urs sau un elan. Am văzut un elan azi-dimineaţă, lângă lac. M-am gândit…

Ştia că începuse să turuie şi încercă să se stăpânească.

— Mă uitam la copaci, la stânci, şi am văzut doi oameni.

— Cum arătau?

— Nu… nu am văzut prea bine.

Îşi strânse braţele la piept. Îşi scosese geaca, o întinsese pe piatra pe care mâncase, ca să absoarbă soarele. Acum îi era frig. Frig până la oase.

— Dar ea avea părul lung. Păr negru. Şi avea o haină roşie şi o şapcă. Avea ochelari de soare. El

era cu spatele la mine.

— Cum era îmbrăcat?

— Am… Cu o geacă închisă la culoare şi şapcă portocalie. Ca alea pe care le poartă vânătorii. Şi… Cred… Da, cred că şi el avea ochelari de soare. Nu i-am văzut faţa. Uite rucsacul meu! Am lăsat totul şi am fugit. Acolo. Acolo erau.

Arătă cu degetul şi grăbi pasul.

— Erau acolo, în faţa copacilor. Nu mai sunt acum, dar erau acolo, acolo jos. I-am văzut. Trebuie să mă aşez.

Când Reece se aşează pe piatră, Brody nu spuse nimic, dar îi luă binoclul din jurul gâtului.

Îl îndreptă în jos. Nu văzu pe nimeni, nici urmă de cineva.

— Ce-ai văzut, mai exact?

— Se certau. Mi-am dat seama că ea era nervoasă, după poziţia pe care o avea. Stătea cu mâinile în şolduri. Agresivă.

Trebui să înghită, să se concentreze, pentru că stomacul începuse să i se strângă. Şi, tremurând, îşi luă geaca şi o îmbrăcă. O strânse bine în jurul corpului.

— I-a ars o palmă, apoi l-a împins şi l-a plesnit din nou. El a lovit-o, a trântit-o la pământ, dar ea s-a ridicat şi s-a repezit la el. Atunci, a lovit-o din nou. Am văzut că avea sânge pe faţă. Cred că am văzut că avea sânge pe faţă. Oh, Dumnezeule! Dumnezeule!

Brody nu făcu altceva decât să îi arunce o privire.

— Să nu faci iar o criză de isterie. O să termini

de povestit ce-ai văzut.

— Bărbatul s-a aplecat şi a înşfăcat-o de păr şi a lovit-o cu capul de pământ, cred. Părea că o… sugrumă. Repetând scena în mintea ei, Reece îşi frecă dosul palmei de gură, rugându-se să nu i se facă rău. El o sugruma, şi picioarele ei loveau pământul, după care s-au oprit. Am fugit. Am ţipat, cred, dar apa face atâta zgomot aici… e atâta zgomot…

— E distanţă mare, chiar şi cu binoclul. Eşti sigură?

Reece ridică încet privirea spre el, cu ochii umflaţi şi epuizaţi.

— Ai văzut vreodată cum este ucis cineva?

— Nu.

Reece se ridică şi se întinse după rucsac.

— Eu am văzut. A dus-o undeva, a luat cadavrul de aici. A târât-o, nu ştiu. Dar a omorât-o şi o să scape. Trebuie să mergem după ajutoare.

— Dă-mi rucsacul.

— Pot să-mi car singură rucsacul.

I-l luă din mână şi îi aruncă o privire compătimitoare.

— Cară-l pe-al meu. E mai uşor.

Îşi dădu rucsacul jos din spate şi i-l întinse.

— Putem să stăm aici şi să ne certăm. Tot eu o să câştig, dar pierdem timpul.

Reece îşi puse în spate rucsacul lui şi, fireşte, avea dreptate. Era considerabil mai uşor. Luase prea multe cu ea, dar voise doar să fie sigură…

— Mobilul! Sunt o idioată.

— Tot ce se poate, zise el în timp ce Reece căuta

prin buzunar, dar mobilul n-o să te ajute prea mult aici. Nu e semnal.

Deşi nu se opri din mers, încercă totuşi.

— Poate ajungem într-un loc cu semnal. O să dureze foarte mult până ne întoarcem. Ai ajunge mai repede singur. Ar trebui să o iei înainte.

— Nu.

— Dar…

— Cine a mai fost omorât în faţa ta?

— Nu pot să vorbesc despre asta. Cât durează să ne întoarcem?

— Durează cât durează. Şi să nu mă întrebi din cinci în cinci minute dacă am ajuns.

Aproape că zâmbi. Era atât de răstit, atât de aspru, încât îi alunga frica. Avea dreptate. Ajungeau când ajungeau. Şi aveau să facă tot ce era de făcut când reuşeau s-o facă.

Şi, cu pasul lui întins, urmau să fie înapoi în jumătate din timpul pe care îl făcuse ea la urcare. Dacă reuşea să ţină pasul.

— Vorbeşte cu mine, te rog. Despre altceva. Orice altceva. Despre cartea ta.

— Nu. Nu vorbesc despre proiecte la care lucrez.

— Temperament artistic.

— Nu, este plictisitor.

— Nu m-aş plictisi.

Îi aruncă o privire.

— Pentru mine.

— Oh.

Voia cuvinte, ale lui, ale ei. Orice fel de cuvinte.

— Bine, de ce ai ales Angel’s Fist?

— Probabil din acelaşi motiv ca şi tine. Am vrut o schimbare de peisaj.

— Pentru că te-au dat afară în Chicago.

— Nu m-au dat afară.

— Nu ţi-ai pocnit şeful şi ai fost dat afară de la *Tribune*? Eu aşa am auzit.

— Am pocnit un fel de coleg fiindcă mi-a furat notiţele pentru un articol şi fiindcă editorul – care se întâmpla să fie unchiul dobitocului – l-a crezut pe el şi nu pe mine, mi-am dat demisia.

— Ca să scrii cărţi. E interesant?

— Presupun că da.

— Pun pariu că l-ai omorât pe dobitoc în prima carte pe care ai scris-o.

Se uită din nou la ea şi în ochii lui se citea o scânteie de amuzament. Ochi care aveau o nuanţă atât de interesantă de verde…

— Şi câştigi. L-am bătut cu o lopată până l-am omorât. Foarte satisfăcător.

— Înainte, îmi plăcea să citesc romane poliţiste şi mistere. Dar nu mai pot… de o vreme.

Ignoră protestele muşchilor de la picioare în timp ce continuau coborârea.

Trebuia să păşească altfel acum, la coborâre. Să-şi balanseze greutatea în faţă, să calce pe vârf, mai degrabă decât pe călcâi. Cum făcea Brody.

— Poate o să încerc o carte de-a ta.

Ridică din nou umerii, în acel gest dezinteresat.

— Există şi mai proaste.

capitolul 6

Merseră o vreme în tăcere, traversară pajiştea, ocoliră heleşteul mlăştinos. Văzuse raţe, îşi aminti Reece, şi un bâtlan. Şi bietul peşte, sortit pierii. Îşi simţea trupul amorţit, mintea învăluită în ceaţă.

— Brody?

— Sunt încă aici.

— Vii cu mine la poliţie?

Se opri să bea, apoi îi oferi sticla de apă. O privea cu ochi limpezi şi calmi. Ochi verzi. Verde-închis, ca frunzele vara târziu.

— Sunăm de la mine. E mai aproape decât să ocolim tot lacul ca să ajungem în oraş.

— Mulţumesc.

Uşurată şi recunoscătoare, Reece continuă să pună un picior în faţa celuilalt, îndreptându-se spre Angel's Fist.

Ca să nu se piardă cu firea, repeta reţete în mintea ei, îşi imagina că măsoară, că prepară.

— Sună bine, comentă Brody şi o trezi din reverie.

— Ce?

— Ce găteşti tu acolo.

Îşi bătu tâmpla cu degetul.

— Crevete la grătar?

Nu avea rost, hotărî ea, nu avea absolut niciun rost să se simtă jenată. Depăşise cu mult acest punct.

— Crevete de ocean la grătar. Nu mi-am dat seama că vorbesc cu voce tare. Îşi păstră privirea fixată înainte. E o problemă a mea.

— Nu văd nicio problemă, doar că acum îmi este foame şi nu prea se găseşte crevete prin zonă.

— Am nevoie să mă gândesc la altceva. La orice altceva. Trebuie să… oh, Doamne! Oh, la naiba!

O gheară îi strânse pieptul şi respiraţia i se opri. Atacul de anxietate întinsese parcă o mână cu care o strângea de gât. Şi simţi cum i se învârte capul, se îndoi de la mijloc, gâfâind.

— Nu pot să respir. Nu pot.

— Ba da, poţi. Respiri chiar acum. Dar dacă vei continua să respiri aşa, o să leşini.

Tonul îi era sec şi la obiect, în timp ce o ridica în picioare. Privirile li se întâlniră.

— Încetează!

— Bine.

Avea cercuri aurii în jurul pupilelor şi în jurul marginii exterioare a irişilor. Probabil că asta îi făcea privirea atât de intensă.

— Termină de gătit crevetele.

— Ce anume?

— Termină de gătit crevetele.

— Ah, hm… Adaugă jumătate din uleiul cu usturoi în bolul cu crevetele fript, amestecă. Transferă pe farfurie, asezonează cu lămâie, cartofi prăjiţi bucăţi mari şi frunze de busuioc şi serveşte cu pâine ciabatta prăjită pe grătar şi restul uleiului cu usturoi.

— Dacă reuşesc să fac rost de crevete, poţi să-mi mulţumeşti pentru ce fac acum pregătindu-mi o farfurie din asta.

— Sigur.

— Ce naiba e pâine ciabatta?

N-ar fi putut spune de ce întrebarea lui o făcu să râdă, dar mintea începu să i se limpezească în

timp ce mergeau.

— I se mai spune şi pâine-papuc italienească. E bună. O să-ţi placă.

— Probabil. Ai de gând să ridici standardele la Joanie?

— Nu. Nu e localul meu.

— Ai avut unul? Localul tău? Un restaurant? La cum te învârţi prin bucătărie, este evident că te-ai mai ocupat cu asta, adăugă el, când ea nu spuse nimic.

— Am lucrat într-unul. N-am avut niciodată restaurantul meu. Nici nu mi-am dorit.

— De ce? Nu e ăsta visul american? Să ai ceva al tău?

— Gătitul este o artă. Un restaurant e o afacere. Voiam doar să… Aproape că spuse *să creez,* dar îşi dădu seama că ar fi sunat prea pompos. Să gătesc.

— Voiai?

— Vreau. Poate. Nu ştiu ce vreau. Dar ştia. Şi, în timp ce mergeau prin pădurea răcoroasă, se hotărî să o spună pe şleau. Vreau să fiu din nou o persoană normală. Să nu-mi mai fie frică. Vreau să fiu cum eram acum doi ani şi nu voi mai fi niciodată. Aşa că încerc să-mi dau seama cine voi fi pentru tot restul vieţii mele.

— Tot restul vieţii este mult. Poate ar trebui să-ţi dai seama cine vrei să fii în următoarele două săptămâni.

Se uită la el, apoi întoarse capul.

— S-ar putea să fie nevoie să încep cu următoarele două ore.

Brody ridică din umeri în timp ce băga mâna

după telefonul mobil. Femeia asta era plină de mistere şi, pe deasupra, suferea cu nervii.

Ar fi putut fi interesant să dea la o parte câteva dintre aceste straturi şi să ajungă la centru. Nu credea că era chiar atât de fragilă pe cât părea să se considere. Mulţi oameni nu ar fi reuşit să coboare toată distanţa asta lungă fără să sufere o cădere nervoasă, după ce văzuseră ce văzuse ea.

— Ar trebui să avem semnal aici, spuse el şi tastă nişte numere. Sunt Brody. Am nevoie de şerif. Nu, acum.

Ea, una, nu l-ar fi contrazis, îşi spuse Reece. Tonul lui avea o autoritate de oţel, prin simplul fapt că nu conţinea nicio urmă de urgenţă sau de disperare. Se întrebă dacă ea va mai recâştiga vreodată măcar o fărâmă din acest gen de control şi încredere.

— Rick, sunt cu Reece Gilmore, cam la o jumătate de kilometru de cabana mea, pe traseul spre Little Angel. Am nevoie să vii la mine. Da, sunt probleme. A fost martoră la o crimă. Asta am spus. Poate să-ţi dea ea detaliile. Aproape am ajuns.

Închise telefonul şi îl băgă la loc în buzunar.

— O să-ţi dau un sfat. Pe toţi dracii, urăsc sfaturile – şi să le dau, şi să le primesc.

— Dar?

— Dar… va trebui să-ţi păstrezi calmul. Dacă vrei să faci iar o criză de isterie, să plângi, să ţipi, să leşini, aşteaptă până după ce-ţi ia şeriful declaraţia. Şi mai bine, aşteaptă până când pleci din cabana mea pentru că nu aş vrea să fiu de

faţă. Dă cât mai multe detalii, vorbeşte clar şi termină cât mai repede.

— Dacă încep să mă pierd, mă opreşti tu?

Aproape că îi simţi încruntarea, înainte să ridice privirea şi să i-o vadă.

— Vreau să spun, să mă întrerupi. Sau dărâmă o lampă. Nicio grijă, o să ţi-o plătesc. Orice, numai să-mi dai răgaz să-mi vin în fire.

— Poate.

— Simt mirosul lacului. Se vede printre copaci. Mă simt mai bine când văd apă. Poate că ar trebui să trăiesc pe o insulă, deşi cred că atunci ar fi prea multă apă. Am nevoie să trăncănesc o vreme. Nu trebuie să asculţi.

— Am urechi, îi aminti el, apoi coti ca să o ia pe drumul cel mai uşor înspre cabana lui.

Se apropiară din spate, printre copaci şi tufişuri de salvie. Reece îşi imagina că se vedeau munţii de la toate ferestrele.

— E un loc frumos. Ai un loc frumos.

Dar gura i se uscă în clipa în care Brody deschise uşa din spate. Nu o încuiase. Oricine putea intra pe o uşă neîncuiată. Când nu veni după el, Brody se întoarse spre ea.

— Vrei să rămâi afară ca să vorbeşti cu Rick? Cu şeriful?

— Nu.

Îşi luă inima în dinţi şi păşi prin uşa deschisă în spatele lui.

Intră în bucătărie. Era mică, observă, dar destul de bine organizată. Brody curăţa ca un bărbat. Era o cumplită generalizare, ştia, dar majoritatea

bărbaţilor pe care îi cunoştea şi care nu erau de profesie curăţau doar suprafeţele din bucătării. Spălau vasele, poate mai curăţau şi blatul şi gata!

Pe blatul de piatră gri, două mere şi o banană trecută se vedeau într-un bol de mixer alb; mai erau un aparat de cafea, un prăjitor de pâine care părea să numere mai mulţi ani decât ea şi o agendă.

Brody se duse numaidecât la aparatul de cafea, umplu rezervorul şi numără măsurile înainte să-şi dea jos geaca. Reece continua să îl privească din dreptul uşii deschise cum pregăteşte băutura, apoi se întinde după trei căni de ceramică albă.

— Hm, ai ceai?

Îi aruncă peste umăr o privire seacă şi amuzată.

— Oh, sigur. Stai numai să găsesc ceainicul profesional.

— Să înţeleg că nu. Eu nu beau cafea. Mă agită. Mai mult decât sunt deja, se corectă ea, în clipa în care Brody ridică o sprânceană. Apă. Apa e foarte bună. Laşi şi uşa din faţă descuiată?

— Încuietorile nu prea îşi au rostul pe-aici. Dacă cineva vrea să intre, dărâmă uşa sau sparge o fereastră.

Când Reece se albi la faţă, Brody îşi lăsă capul într-o parte.

— Ce? Vrei să mă uit în dulapuri? Să verific sub pat?

Reece se întoarse cu spatele la el și-și dădu jos rucsacul.

— Pun pariu că nu ţi-a fost frică nici măcar o zi în viaţa ta.

O făcuse să se enerveze, îşi spuse, şi prefera marginea de insultă şi furie pe care o avea acum suspinelor şi tremuratului de mai devreme.

— Michael Myers.

Confuză, se întoarse din nou spre el.

— Cine? Shrek?

— Doamne, Subţirico, ăla e Mike Myers. Michael Myers. Tipul ciudat cu mască. *Halloween*? Am văzut filmul pe VHS, când aveam zece ani. M-a speriat groaznic. Michael Myers a locuit în dulapul din camera mea ani buni după aceea.

Umerii ei se mai relaxară o idee când îşi dădu jos geaca.

— Cum ai reuşit să scapi de el? Nu revenea într-una, în filme?

— Am adus pe furiş o fată în camera mea la şaisprezece ani. Jennifer Ridgeway. O roşcată drăguţică cu multă… energie. După două ore petrecute cu ea în întuneric, nu m-am mai gândit niciodată la Michael Myers.

— Sexul e o procedură de exorcizare?

— La mine a ţinut. Se duse la frigider şi scoase o sticlă cu apă. Să-mi spui dacă vrei să încerci.

— Aşa o să fac.

Simplul reflex o ajută să prindă sticla pe care i-o aruncă uşor. Dar fu cât pe-aci s-o scape şi umerii îi împietriră din nou în clipa în care cineva bătu energic în uşa din faţă.

— Trebuie să fie şeriful. Michael Myers nu bate la uşă. Vrei să vorbim aici?

Reece se uită la masa de bucătărie de mărimea unei guri de canal.

— E foarte bine aici.

— Aşteaptă o clipă.

Când Brody se duse să deschidă, Reece desfăcu dopul sticlei şi dădu pe gât apa foarte rece. Auzi murmurele joase şi paşi grei de bărbaţi încălţaţi cu ghete. „Fii calmă”, îşi spuse. „Calmă, la obiect şi clară.”

Rick intră, o salută cu un semn din cap, cu privirea rece şi indescifrabilă.

— Reece, am auzit că ai o problemă.

— Da.

— Hai să ne aşezăm aici şi să-mi povesteşti.

Se aşeză şi începu, făcând eforturi să redea detaliile fără să exagereze şi fără să sară peste ceva important. În tăcere, Brody turnă cafeaua şi puse o cană în faţa lui Rick.

În timp ce vorbea, Reece îşi trecea mâna în susul şi-n josul sticlei de apă, în vreme ce şeriful îşi lua notiţe şi o privea. Iar Brody stătea sprijinit de blatul cenuşiu, bea cafea şi nu spunea nimic.

— Bun, spune-mi acum. Crezi că ai putea identifica vreuna din aceste persoane?

— Pe ea, poate. Poate. Pe el nu l-am văzut. Adică, nu i-am văzut faţa. Era cu spatele la mine şi avea şapcă. Cred că amândoi purtau ochelari de soare. Ea sigur avea, la început. Avea părul şaten sau negru. Dar mai degrabă şaten, cred. Păr lung şi şaten-închis. Ondulat. Şi avea geacă roşie şi o pălărie. O şapcă.

Rick se răsuci şi se uită la Brody.

— Tu ce-ai văzut?

— Pe Reece.

Brody se duse din nou la bolul de cafea şi îşi reumplu cana.

— S-a oprit cam la patru sute de metri mai sus de mine. De unde stăteam eu, n-aş fi putut vedea locul unde s-a întâmplat, chiar dacă m-aş fi uitat într-acolo.

Mardson îşi împinse în afară buza de jos.

— Nu eraţi împreună.

— Nu. Cum a spus şi Reece, a trecut pe lângă locul în care lucram, am schimbat câteva cuvinte, iar ea a mers mai departe. Am început şi eu să urc, cam la vreo oră după, şi am dat peste ea, coborând în fugă. Mi-a spus ce se întâmplase şi am urcat până în locul în care stătuse ea.

— Şi ai văzut ceva atunci?

— Nu. Dacă vrei să ştii care e locul, aduc o hartă şi îţi arăt.

— Aş aprecia, Brody. Reece, continuă Rick după ce Brody ieşi din încăpere, ai văzut vreo barcă, vreo maşină, vreun camion? Ceva de genul ăsta?

— N-am văzut. Cred că mă uitam după o barcă, oarecum, dar n-am văzut niciuna. M-am gândit că era posibil să caute un loc unde să campeze, dar nu am văzut niciun fel de echipament şi niciun cort. I-am văzut doar pe ei. L-am văzut pe el sugrumând-o pe ea.

— Spune-mi tot ce poţi despre el. Orice detaliu îţi vine în minte, o îndemnă el. Nu se ştie niciodată ce-ţi poate rămâne întipărit în memorie.

— Nu m-am uitat cu foarte mare atenţie. Era alb – sunt destul de sigură. I-am văzut mâinile, dar avea mănuşi. Negre sau maro. Dar profilul lui…

sunt sigură că era alb. Presupun că putea fi şi hispanic sau amerindian. Eram foarte departe, chiar şi cu binoclul, şi la început nu făceam decât să pierd vremea. Apoi ea l-a plesnit. De două ori. A doua oară, individul a împins-o sau a lovit-o. S-a prăbuşit. Totul s-a întâmplat foarte repede. Avea o geacă neagră. O geacă închisă la culoare şi una dintre acele şepci de vânătoare roșii-portocalii.

— Bine, e un început bun. Cum avea părul?

— Nu cred că am observat.

Îi venea să tremure. Aşa fusese şi atunci. Întrebări la care pur şi simplu nu putuse să răspundă.

— E posibil să-l fi ascuns şapca, presupun, şi haina. Nu cred că era lung. Am strigat, poate că am şi ţipat. Dar nu mă puteau auzi. Aveam aparatul foto, era chiar în buzunar, dar nu m-am gândit să-l scot. Am privit înlemnită, apoi am rupt-o la fugă.

— În loc să te fi aruncat în râu, să îl traversezi înot şi să-l târăşti pe individ în faţa legii, cu puterea voinţei.

Comentariul lui Brody era nepăsător, în clipa în care se întoarse cu o hartă a zonei. Brody aşează harta pe masă şi arătă cu degetul.

— Aici.

— Eşti sigur?

— Sunt.

— Bine atunci. Rick încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Mă duc chiar acum acolo, să văd ce e de văzut. Nu-ţi face griji, Reece, o să rezolvăm

problema. Mai stăm de vorbă. Între timp, vreau să te mai gândeşti la povestea asta. Dacă-ţi mai aminteşti ceva, absolut orice, chiar dacă nu pare important, vreau să-mi spui. Ne-am înţeles?

— Da. Da, bine. Mulţumesc.

După ce-l salută din cap pe Brody, Rick îşi luă pălăria şi ieşi.

— Ei bine, spuse Reece cu un oftat lung. Crezi că poate să… este în stare?

— N-am văzut nimic care să mă facă să cred că n-ar fi. De obicei, pe aici nu prea găseşti decât beţivi şi probleme de deranjarea ordinii publice, câteva dispute domestice, puşti care fură din magazine, încăierări… Dar Rick le face faţă. Şi mai sunt şi o mulţime de răniţi, alpinişti sau dintre cei care coboară pe râu, accidente rutiere şi alte de-asta atunci când apar turiştii. Pare să-şi facă treaba. Este… dedicat, ăsta ar fi cuvântul.

— Dar o crimă? Asta e altceva.

— Poate, dar Rick este reprezentantul legii aici. Şi pentru că s-a întâmplat în afara oraşului, va trebui să cheme poliţia comitatului sau a statului. Tu ai văzut ce-ai văzut, ai raportat, ai dat declaraţia. Nu mai ai ce face.

— Nu, nu mai am ce face. Ca şi atunci, îşi zise, nu mai avea ce face. Cred că o să plec. Mulţumesc… pentru tot, spuse ea, în timp ce se ridica de la masă.

— Nici eu nu mai am nimic altceva de făcut. Te conduc până acasă.

— Nu e nevoie să te deranjezi. Pot să merg pe jos.

— Nu fi proastă!

Îi luă rucsacul şi ieşi din bucătărie, îndreptându-se spre intrarea din faţă.

Pentru că se simţea proastă, Reece îşi luă geaca şi îl urmă, târând-o pe jos. Brody se îndreptă direct spre ieşire, fără să-i ofere timpul pe care şi l-ar fi dorit ca să-i examineze şi să-i evalueze casa. Îi lăsă, în fugă, o primă impresie de simplitate, de nepăsătoare dezordine şi, hotărî ea, de habitat clasic al unui burlac. Fără flori, fără perdele cu buline, fără pernuţe decorative sau alte elemente care să îndulcească atmosfera în livingul prin care trecu. O canapea, un singur fotoliu, două măsuţe şi un şemineu intim care domina peretele îndepărtat.

Rămase cu impresia de tonuri de pământ, linii drepte şi rigiditate înainte să iasă pe uşă.

— Te-am deranjat foarte mult azi, începu ea.

— La dracu', asta aşa e. Urcă!

Se opri şi înăuntrul ei recunoştinţa se luptă cu insulta, furia şi epuizarea. Recunoştinţa pierdu.

— Eşti un ticălos bădăran, insensibil şi căruia îi place să insulte.

Brody se lăsă pe spatele scaunului.

— Şi ce-i cu asta?

— O femeie a fost ucisă azi. Sugrumată până a murit. Realizezi asta? Era în viaţă şi acum e moartă, şi nimeni n-a putut s-o ajute. Eu n-am putut s-o ajut. N-am putut decât să stau şi să mă uit. N-am putut să fac nimic, exact ca atunci. L-am privit omorând-o, şi tu ai fost singurul căruia am putut să-i spun. În loc să fii înfuriat, şi supărat şi

compătimitor, ai fost concis, ţâfnos şi expeditiv. Aşa că du-te dracului! Mai bine urc iar opt kilometri pe potecă decât să merg trei kilometri cu maşina ta idioată şi *de macho!* Dă-mi nenorocitul ăla de rucsac!

Brody rămase exact acolo unde era, dar nu mai avea acel aer plictisit.

— Era şi timpul. Chiar mă întrebam dacă eşti în stare de o reacţie cât de cât normală. Te simţi mai bine?

Detesta faptul că, într-adevăr, se simţea mai bine. Era nervoasă că nepăsarea lui o întărâtase, până când o făcuse să verse o mare parte din anxietatea şi groaza care se strânseseră în ea.

— Tot poţi să te duci dracului.

— Sper să am locul rezervat. Până atunci, însă, urcă. Ai avut o zi oribilă. Îi deschise portiera. Şi, ca să ştii, bărbaţii nu pot fi ţâfnoşi. Sunt psihologic incapabili de ţâfnă. Data viitoare, încearcă să spui arogant. Asta merge.

— Eşti foarte enervant şi nu te înţeleg deloc!

Însă urcă în maşină.

— Şi asta merge.

Trânti uşa în urma ei, apoi înconjură maşina, până la locul şoferului. După ce-i aruncă rucsacul pe bancheta din spate, trecu în spatele volanului.

— Aveai vreun prieten în Chicago? îl întrebă ea. Sau toată lumea te găsea enervant şi arogant şi nimeni nu te putea înţelege?

— Şi, şi, probabil.

— Reporterii n-ar trebui să fie persoane foarte plăcute, ca să te facă să stai de vorbă cu ei?

— N-aş putea spune, dar eu nu mai sunt reporter.

— Iar scriitorilor li se permite să fie ursuzi, solitari şi excentrici.

— Poate. În orice caz, mie-mi convine.

— Mănuşă, îi răspunse ea şi îl făcu să râdă.

Sunetul o surprinse îndeajuns încât să o facă să întoarcă privirea. Brody încă mai zâmbea în timp ce dădeau ocol lacului.

— Ia te uită, Subţirico. Ştiam deja că ai coloană vertebrală. Mă bucur să aflu că ai şi dinţi pe măsură.

Dar când se opriră în faţa restaurantului Angel Food şi ridică privirea spre fereastra ei, Reece simţi cum i se înmoaie coloana vertebrală şi cum dinţii încep să-i clănţăne. Totuşi ieşi din maşină şi ar fi întins mâna după rucsac, dacă Brody nu l-ar fi tras deja pe partea lui.

Aşa că stătea acum pe trotuar, oscilând între mândrie şi panică.

— E vreo problemă?

— Nu. Da. La naiba! Ascultă, ai venit până aici… Crezi că ai putea să urci până sus cu mine, doar un minut?

— Ca să mă asigur că nu te aşteaptă Michael Myers?

— Cam aşa ceva. Poţi să-ţi retragi complimentul de mai devreme – dacă a fost un compliment – despre coloana mea vertebrală.

Fără niciun cuvânt, Brody îşi aruncă rucsacul peste umăr şi începu să ocolească restaurantul, îndreptându-se spre treptele din spate. După ce

Reece scoase cheia şi descuie uşa, Brody o deschise şi intră în încăpere înaintea ei.

Îi detesta totala lipsă de sensibilitate. Nu pufnise, nu spusese nimic, doar intrase primul.

— Ce naiba faci aici?

— Cum? Poftim?

— N-ai televizor, îi atrase el atenţia, n-ai combină…

— Păi, de-abia m-am mutat. Şi nu petrec prea mult timp aici.

Brody începu să privească în jur şi Reece nu-l opri. Nu erau prea multe de văzut.

Patul, frumos făcut pe timpul zilei, canapeaua, scaunele de bar. Dar avea un miros feminin, remarcă el. Nu vedea însă niciun semn al cuibului în construcţie pe care-l aştepta din partea unei femei. Nu erau lucruşoare drăguţe şi cu totul inutile împrăştiate pe nicăieri, niciun suvenir de acasă sau din locurile pe unde călătorise.

— Drăguţ laptop, spuse el, bătându-l uşor cu degetul.

— Ai spus că ţi-e foame.

Brody ridică privirea de pe computer şi îl izbi cât de singură părea dintr-odată Reece, în camera asta aproape goală.

— Aşa am spus?

— Mai devreme. Dacă ţi-e foame, pot să-ţi gătesc ceva. Ca să-ţi mulţumesc pentru azi şi să fim chit.

Vorbise pe un ton lejer, dar Brody se pricepea să citească oamenii şi-şi dădea seama că nu se simţea pregătită să rămână singură. Şi, în orice

caz, îi era foame şi ştia deja că se pricepe la gătit.

— Ce-mi găteşti?

— Ah!

Reece îşi trecu rapid o mână prin păr, privi înspre bucătărie. Parcă o şi vedea făcând în minte inventarul proviziilor.

— Pot să fac repede pui cu orez. Douăzeci de minute?

— Bine. Ai bere?

— Nu. Îmi pare rău. Am vin. Se întoarse înspre bucătărie. Un vin alb bun. E rece.

— Merge. Îţi este frig?

— Frig?

— Dacă nu, scoate-ţi geaca.

Scoase mai întâi vinul şi un tirbuşon. Apoi scoase din congelatorul micuţ un pachet cu doi piepţi de pui dezosaţi. Trebuia să-i dezgheţe, cel puţin parţial, în cuptorul cu microunde la fel de micuţ, dar nu avea altă soluţie.

În timp ce punea în cuier geaca ei şi pe a lui Brody, pe care acesta o aruncase pe un scaun înainte să se aşeze pe canapea, el deschise sticla de vin.

— Nu am decât pahare obişnuite. Se duse înapoi în bucătărie şi deschise un bufet. De fapt, vinul era mai mult pentru gătit.

— Mă serveşti cu vin pentru gătit. Ei bine, noroc!

— Este un vin bun, spuse ea, uşor iritată. Nu aş găti cu nimic ce n-aş bea. Este un Pino Grigio foarte bun. Aşa că *salute* este mai potrivit.

Brody turnă nişte vin într-un pahar pe care i-l

oferi, apoi întinse mâna pe deasupra capului ei, luă un al doilea pahar şi turnă vin şi într-acesta. Gustă, apoi dădu din cap.

— Bine, vom adăuga în CV-ul tău şi faptul că te pricepi la vinuri. Unde ai învăţat să găteşti?

Reece se întoarse cu spatele la el şi se puse pe treabă.

— În mai multe locuri.

— Parisul, printre ele.

Reece scoase usturoi şi ceapă verde.

— De ce mă mai întrebi, dacă Doc Wallace te-a pus deja la curent?

— De fapt, mi-a spus Mac, care aflase de la Doc. N-ai prins încă ritmul oraşelor mici.

— Presupun că nu.

Scoase o oală în care să fiarbă apa pentru orez.

Brody îşi luă vinul şi se aşeză pe un scaun, ca să o privească.

Competenţă, îşi spuse. Control cu o umbră de poezie. Nervii, care păreau să zumzăie în jurul ei în restul timpului, nu se auzeau şi nu se mai vedeau atunci când era în elementul ei.

Avea însă nevoie să mănânce mai mult din ceea ce gătea, până când punea pe ea cel puţin cinci kilograme. Kilograme pe care îşi imagina că le pierduse în urma incidentului misterios care o pusese pe fugă în Boston.

Din nou, se întrebă cine fusese omorât sub ochii ei. Şi de ce. Şi cum.

Pregăti ceva rapid şi simplu, cu nişte biscuiţi, cremă de brânză şi măsline peste care presără ceva ce el bănuia că ar fi putut fi paprica. Apoi

aranjă totul pe o farfurie, în faţa lui.

— Primul fel.

Îi zâmbi timid, înainte să se apuce să taie puiul şi să zdrobească usturoiul.

Brody terminase jumătate din porţia de biscuiţi – erau chiar gustoşi – înainte ca Reece să se apuce de orez. Mirosul de usturoi se simţea înţepător în aer, în timp ce o privea în linişte, Reece lucra la trei vase – într-o tigaie era puiul, într-o oală orezul şi într-o altă tigaie amesteca la foc iute ardei şi ciuperci feliate şi bucheţele de broccoli.

— Cum ştii cum să le faci în aşa fel încât să fie gata în acelaşi timp?

Întoarse capul spre el şi chipul îi era relaxat şi uşor îmbujorat de la căldură.

— Tu cum ştii unde să sfârşeşti un capitol şi să începi altul?

— Ai dreptate. Arăţi bine când găteşti.

— Gătesc mai bine decât arăt.

Aruncă uşor legumele în aer şi zgâlţâi tigaia în care era puiul.

Ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească, închise flacăra apoi începu să aranjeze mâncarea pe farfurie. I-o aşeză în faţă şi îl făcu să ridice o sprânceană.

— Douăzeci de minute. Şi miroase mult mai bine decât conserva de supă pe care aveam de gând să o deschid în seara asta.

— Ţi-ai câştigat porţia.

Îşi aranjă şi pentru ea o farfurie – cu porţii considerabil mai mici decât ale lui –, apoi ocoli blatul şi veni să se aşeze lângă el. Şi pentru prima

oară, luă paharul de vin. Îl ridică în aer într-un fel de toast, apoi sorbi.

— Ei? Cum este?

Brody luă prima înghiţitură şi aşteptă puţin, ca şi cum ar fi analizat.

— Ai o faţă incredibilă, începu el. Fascinantă, într-un fel, şi în mare pare datorită ochilor ăstora mari şi întunecaţi. Un bărbat ar putea să cadă şi să se înece în ei, dacă nu e atent. Dar, continuă el când i se păru că Reece se trage o idee de lângă el, poate că este adevărat că găteşti mai bine decât arăţi.

Felul în care zâmbetul ei apreciativ îi lumină toată faţa îl făcu să creadă că totuşi nu era deloc aşa, dar continuă să mănânce, plăcându-i mâncarea şi compania ei mai mult decât se aşteptase.

— Hm, ştii ce se vorbeşte acum la parter? o întrebă el.

— La Joanie?

— Exact. Lumea vede maşina mea în faţă, nu mă vede înăuntru. Unul zice ceva, altul zice: „L-am văzut urcând cu Reece – sau cu noua bucătăreasă a lui Joanie. E de ceva vreme acolo.”

— Oh, făcu ea expirând zgomotos. Asta e, nu contează. Apoi îşi îndreptă uşor spatele. Contează? Pentru tine contează ce se spune?

— Nu mă interesează câtuşi de puţin. Ţie nu-ţi pasă ce se spune sau ce se crede despre tine?

— Uneori îmi pasă prea mult. Alteori nu-mi pasă deloc. În niciun caz nu-mi pasă că ai pierdut pariul cu Mac Drubber când ai spus că o să sar în pat cu

Lo.

În privirea lui apăru un licăr de amuzament în timp ce continua să mănânce.

— L-am supraestimat pe Lo, te-am subestimat pe tine.

— Aşa se pare. Şi, poate că dacă lumea o să creadă o vreme că e ceva între noi, Lo n-o să mai tot încerce să mă convingă să ies cu el.

— Te deranjează?

— Nu, nu chiar. Şi e mai bine de când i-am explicat clar cum stau lucrurile. Dar asta n-o să strice. Aşa că presupun că-ţi sunt iar datoare.

— Presupun că da. Mai primesc o masă şi pentru asta?

— Păi… eu cred că da. Sprâncenele i se împreunară într-un gest de nedumerire. Dacă vrei.

— Când ai următoarea seară liberă?

— Ah… Dumnezeule! Cum reuşise să se bage în aşa ceva? Marţi. Am tura de dimineaţă, scap la trei.

— Super. O să vin la şapte. E bine?

— La şapte. Sigur, sigur. Spune-mi, e ceva ce nu mănânci, ce nu-ţi place, la care eşti alergic?

— Hm, să nu pregăteşti organe şi să te-aştepţi să mă vezi înfulecând.

„Tăiem momiţele de pe listă. Am priceput.”

Şi acum? se întrebă ea. Nu se putea gândi la niciun subiect de conversaţie. Cândva fusese bună la asta, îşi aminti. Îi plăcuse să iasă la întâlniri, să ia masa împreună cu un bărbat, să discute, să râdă. Dar creierul ei refuza să mai meargă pe drumul ăsta.

— O să ajungă când o să ajungă.

Se uită în ochii lui Brody.

— Dacă sunt atât de transparentă, va trebui să pun jaluzele.

— E firesc să-ţi fi rămas în minte. Te-ai mai relaxat puţin, în timp ce găteai.

— Probabil că a găsit-o până acum. Bărbatul care a omorât-o nu putea s-o ducă departe şi dacă a îngropat-o…

— I-ar fi fost mai uşor să o acopere cu pietre sau să o arunce în râu.

— Oh, Dumnezeule! Îţi mulţumesc pentru această imagine, cu siguranţă o să mă urmărească mai târziu.

— Desigur, leşul probabil că n-o să rămână la fund, având în vedere curenţii. O să iasă la suprafaţă undeva în josul râului. O s-o găsească un băiat ieşit la pescuit sau vreun excursionist, cineva care coboară cu barca sau un turist din Omaha, tu alegi. Cineva va fi foarte surprins când o s-o găsească.

— Te rog, încetează! Dar se încruntă. Chiar presupunând că a făcut ceva de genul ăsta, trebuie să fi rămas urme. O dovadă a ceea ce s-a întâmplat. Sânge. I-a izbit capul destul de tare. Sau tufişurile rupte sau… urme de paşi. Nu crezi?

— Probabil. Nu ştie că a fost văzut, aşa că de ce s-ar obosi să ascundă urmele de acolo? După părerea mea, o să se concentreze să ascundă cadavrul, apoi să fugă.

— Da. Prin urmare, şeriful o să găsească ceva.

Sări ca arsă în clipa în care auzi paşi afară.

— Probabil că el este, spuse Brody calm, apoi se ridică de pe scaun şi se duse să deschidă chiar el uşa.

capitolul 7

— Brody… Rick îşi scoase pălăria când intră în încăpere. Reece…

Privirea i se opri asupra tejghelei.

— Îmi pare rău că vă întrerup de la masă.

— Am terminat. Nu era important.

Deşi îi tremurau genunchii, Reece se dădu jos de pe scaun ca să stea în picioare.

— Aţi găsit-o?

— Te deranjează dacă stăm jos?

Cum putuse uita ritualul poliţiştilor care îţi vin la uşă? Pofteşte-i înăuntru, invită-i să ia loc, oferă-le o cafea. Avea cafea pe vremea aia. Pentru prieteni, pentru poliţişti.

— Îmi cer scuze, spuse ea, arătând spre canapea. Te rog. Pot să te servesc cu ceva?

— Nu e nevoie, mulţumesc.

După ce se instală pe canapea, Rick îşi puse pălăria pe genunchi şi o aşteptă pe Reece să se aşeze.

Ca şi mai devreme, în cabana lui, Brody rămase în picioare, sprijinit de tejghea.

Ştiu înainte s-o spună, văzu pe faţa lui. Învăţase să citească expresia controlat de neutră a poliţiştilor.

— N-am găsit nimic.

Şi totuşi, Reece clătină din cap.

— Dar…

— Hai s-o luăm încet, o întrerupse Rick. Ce-ar fi să-mi mai povesteşti o dată ce ai văzut?

— Oh, Dumnezeule!

Reece îşi trecu mâinile peste faţă, îşi apăsă degetele pe ochi, apoi îşi lăsă mâinile să-i cadă în poală. Da, desigur. Să mai povestească o dată. O altă parte a ritualului.

— Bine.

Recită totul. Tot ce îşi amintea.

— Probabil că i-a aruncat trupul în râu sau a îngropat-o sau…

— O să cercetăm. Sigur ăla era locul?

Rick se uită la Brody când puse această întrebare.

— Ţi-am arătat pe hartă locul în care mi-a spus Reece că s-a întâmplat. Chiar lângă praguri.

— De cealaltă parte a râului, îi spuse Rick lui Reece, cu un ton la fel de neutru ca şi expresia de pe faţă. De la distanţa aia, e posibil să te fi înşelat. Şi încă destul de mult.

— Nu. Copacii, stâncile, apa albă. Nu m-am înşelat.

— N-am găsit niciun semn de luptă acolo. Şi nici când am cercetat zona din jur.

— Probabil că le-a acoperit.

— Posibil.

Dar Reece auzi îndoiala din tonul lui, care alunecase uşor de pe linia neutră.

— Mă mai duc şi mâine-dimineaţă, când o fi mai multă lumină. Brody? Poate vrei să vii şi tu cu mine, ca să fim siguri că e locul corect. Între timp,

o să dau nişte telefoane ca să văd dacă a dispărut vreo turistă sau vreo localnică.

— Sunt câteva cabane împrăştiate prin zonă. Brody luă vinul pe care îl lăsase pe tejghea.

— Am trecut pe la cele care erau mai aproape. E casa mea. Are şi Joanie două. Mai sunt şi câteva de închiriat, dar nu prea au căutare în perioada asta a anului. N-am văzut pe nimeni, nici vreun semn că ar fi fost folosite. O să verific şi asta. Aflăm noi ce s-a întâmplat aici, Reece, să nu-ţi faci griji. Brody? Vrei să faci o plimbare cu mine până acolo, mâine-dimineaţă?

— Sigur. Pot să fac asta.

— Pot să cobor şi să o rog pe Joanie să-mi dea mâine liber ca să vin cu voi, începu Reece.

— Brody era acolo. Cred că unul din voi este suficient. Şi aş aprecia să nu povesteşti nimănui despre asta. Momentan. Mai bine să avem situaţia sub control, înainte să se răspândească vorba. Rick se ridică în picioare şi înclină capul spre Brody. Ce zici să trec pe la tine şi să te iau la şapte şi jumătate?

— Mă găseşti acolo.

— Încearcă să te bucuri de restul serii, Reece, să uiţi de povestea asta o vreme. Nu mai poţi face nimic altceva.

— Nu, nu pot face nimic.

Reece rămase aşezată în timp ce Rick îşi punea pălăria pe cap şi ieşea.

— Nu mă crede.

— Nu l-am auzit spunând asta.

— Ba l-ai auzit. Furia neputinţei ieşi în cascadă

la suprafaţă. L-am auzit amândoi, se simţea în felul în care a vorbit.

Brody îşi lăsă iar vinul deoparte şi traversă încăperea, venind lângă ea.

— De ce nu te-ar crede?

— Pentru că n-au găsit nimic. Pentru că n-a mai văzut nimeni. Pentru că nu sunt în oraşul ăsta decât de două săptămâni. Pentru că, pentru că…

— Şi eu am primit tot informaţiile astea şi eu te cred.

Ochii o usturau. Impulsul de a sări în picioare, de a-şi îngropa faţa în pieptul lui şi de a da drumul lacrimilor era copleşitor. Rămase însă în aceeaşi poziţie, frângându-şi mâinile în poală.

— Mulţumesc.

— Eu mă duc acasă. Tu încearcă să asculţi sfatul şerifului şi să uiţi de toate astea pentru o vreme. Ia o pastilă, bagă-te în pat.

— De unde ştii că am pastile de luat?

Buzele lui se curbară, doar o idee.

— Ia un Ambien şi culcă-te. O să-ţi spun eu ce se-ntâmplă – într-un fel sau altul – mâine.

— Bine. Mulţumesc. Se ridică şi se duse să deschidă ea uşa. Noapte bună.

Mulţumit că o lăsase nervoasă şi nu deprimată, Brody ieşi fără niciun alt cuvânt.

Reece încuie uşa, verifică. Verifică ferestrele. Obiceiul o făcu să se îndrepte mai întâi spre bucătărie, să spele vasele şi cratiţele, dar se răzgândi la jumătatea drumului şi se duse în schimb la laptop.

Avea să scrie totul, să îşi noteze totul în jurnalul

ei.

În timp ce Reece era aşezată în faţa tastaturii, Rick intră în biroul şerifului şi aprinse lumina. Îşi puse pălăria şi haina în cui, apoi se duse în bucătăria micuţă ca să pună de o cafea.

În timp ce apa fierbea, sună acasă. După cum se aştepta, fata lui cea mare răspunse de la primul apel.

— Hei, tati! Pot să mă dau cu rimel la Festivalul Primăverii? Doar puţin. *Toată lumea* se dă! Te rog?

Îşi apăsă degetele pe ochi. Nu împlinise încă treisprezece ani şi deja se punea problema de rimel şi de petreceri dansante la şcoală.

— Mama ta ce-a zis?

— A zis că se mai gândeşte. Tati…

— Atunci, mă mai gândesc şi eu. Dă-mi-o pe mama, scumpo.

— Nu poţi să vii acasă? Am putea să *discutăm* despre asta.

Dumnezeule mare!

— Am de lucru până târziu în seara asta, dar o să discutăm mâine. Hai, dă-mi-o pe mama acum.

— *Mami!* E tati la telefon. Are de lucru până târziu şi o să discutăm mâine despre posibilitatea de a mă da cu rimel, ca o persoană *normală.*

— Mulţumesc pentru informaţii.

Părând mai degrabă amuzată decât epuizată – cum oare reuşea? se întrebă Rick – Debbie Mardson ridică receptorul.

— Speram să spui că vii acasă.

— Mai am treabă o vreme la birou. N-aş putea spune cât. De ce naiba vrea fata asta să se dea cu rimel? Are ochii tăi, cu cele mai lungi gene din Wyoming.

Le putea vedea, genele lungi şi arcuite deasupra ochilor albaştri precum cerul.

— Din acelaşi motiv pentru care mă dau şi eu – sunt deschise la culoare. Şi este un instrument de bază al tuturor femeilor.

— Vrei să o laşi?

— Mă gândesc.

Acum Rick îşi frecă ceafa. Spre marea lui supărare, era în gravă minoritate la el acasă.

— Mai întâi a vrut ruj.

— Luciu! îl corectă Debbie. Luciu de buze.

— Tot aceiaşi drăcie. Acum vrea rimel! Mâine-poimâine, o să vrea să se tatueze. E sfârşitul lumii.

— Cred că putem să mai amânăm tatuajul o vreme. Vrei să suni înainte să pleci? Pot să-ţi încălzesc cina.

— Ar putea fi târziu. Mi-am luat un sendviş cu carne de la Joanie. Nu-ţi face griji. Sărută-le pe fete din partea mea.

— Bine. Să nu te oboseşti prea tare, ca să poţi să mă mai săruţi şi pe mine când vii acasă.

— Fii sigură că aşa o să fac. Deb? Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Pa.

Stătu o vreme în linişte, îşi bău cafeaua, îşi mâncă sendvişul, gândindu-se la soţia lui şi la cele trei fiice. Nu voia ca fetiţa lui să se machieze. Dar aveau să-l învingă, ştia de pe acum.

Fata cea mare avea tenacitatea mamei ei.

Oftând, îndesă şerveţelul în punga de hârtie în care fusese sendvişul şi le aruncă la gunoi. Şi, după ce-şi turnă o a doua cană de cafea, îşi repetă în minte declaraţia lui Reece, croindu-şi drum – din nou – printre detalii, analizând timpii. Clătinând din cap, adăugă praf de frişcă pentru cafea şi se duse cu tot cu cană înapoi în biroul lui.

Şi el se aplecă asupra calculatorului. Era timpul să mai afle şi altceva despre Reece Gilmore, în afară de faptul că nu avea cazier şi că venea din Boston.

Petrecu câteva ore căutând, citind, dând telefoane şi notându-şi. Când termină, avea un dosar şi, după o scurtă dezbatere interioară, îl aşeză în sertarul de jos al biroului său.

Era târziu când plecă acasă de la birou, întrebându-se dacă soţia lui îl aştepta.

Şi, când trecu pe lângă Angel Food, văzu că lumina era încă aprinsă în apartamentul de deasupra.

La şapte şi jumătate dimineaţa, în vreme ce Reece făcea eforturi să se concentreze la o comandă de clătite şi ouă ochiuri, Brody se înarma cu un termos de cafea şi urca în maşina lui Rick.

— Bună dimineaţa. Apreciez că vii cu mine, Brody.

— Nicio problemă. O s-o consider cercetare pentru cartea mea.

Zâmbetul lui Rick dispăru la fel de uşor pe cât apăruse.

— Presupun că se poate spune că ne-am

procopsit cu un mister pe cap. Cât timp ziceai că a trecut din momentul în care Reece a spus că a văzut întâmplarea şi până când te-ai întors acolo cu ea?

— Nu ştiu cât timp i-a luat ei să coboare până la mine. Alerga, iar eu începusem deja să urc cărarea. Nu mai mult de zece minute, aş crede. Cinci minute, cred, până când am luat-o înapoi, poate încă zece, cincisprezece până am ajuns în locul în care se oprise.

— Şi în ce stare era când ai văzut-o?

Iritarea lui Brody ieşi la suprafaţă.

— În starea în care te-ai aştepta să fie o femeie care tocmai a văzut cum o altă femeie moare strangulată.

— Uşurel, Brody, să nu crezi că nu înţeleg situaţia. Problema e că eu trebuie să privesc totul diferit. Vreau să ştiu dacă era coerentă, dacă se înţelegea ce spune.

— După primele două minute, da. Ia în considerare faptul că era la kilometri distanţă de orice punct de ajutor – în afară de mine – şi că era pentru prima oară când urca pe traseul ăsta. Era singură, şocată, speriată şi se simţise cu desăvârşire neputincioasă în timp ce urmărise totul petrecându-se sub ochii ei.

— Printr-un binoclu, de cealaltă parte a râului Snake. Rick ridică o mână. E posibil să se fi întâmplat exact cum a spus ea, dar trebuie să ţin cont de circumstanţe şi lipsa de dovezi. Tu poţi să-mi spui că eşti sigur, fără nicio îndoială, că nu s-a înşelat? Poate că a văzut două persoane certându-

se, poate chiar l-a văzut pe acest bărbat de care ne-a povestit lovind-o pe femeie.

Se gândise şi el mult la asta peste noapte. Analizase toate detaliile, punct cu punct. Şi-şi amintise chipul ei – transpirat şi palid, cu ochii uriaşi, sticloşi şi adânci.

O ceartă între străini nu i-ar fi putut provoca o asemenea groază.

— Cred că a văzut exact ce a spus că a văzut. Ce mi-a povestit pe cărare şi ce ţi-a spus şi ţie, de trei ori, în declaraţii. Nu a schimbat detaliile nici măcar o singură dată.

Rick îşi umflă obrajii, apoi suflă aerul cu zgomot.

— Aici ai dreptate. E ceva între voi?

— Ce să fie?

Rick pufni în râs.

— N-are cum să nu-mi placă de tine, Brody. Eşti un ticălos deştept. Există o legătură personală între voi doi?

— Care ar fi diferenţa?

— Informaţia face întotdeauna diferenţa într-o investigaţie.

— Atunci, de ce nu mă întrebi dacă nu mă culc cu ea?

— Păi vezi tu, încercam să fiu delicat şi subtil, spuse Rick cu un zâmbet vag. Dar bine, atunci. Te culci cu ea?

— Nu.

— Bine atunci, repetă el.

— Şi dacă aş fi spus că da?

— Atunci aş lua în calcul această informaţie, ca un bun reprezentant al legii. Treaba ta e treaba ta,

Brody. Doar că, desigur, vorbele despre treburi de genul ăsta se răspândesc prin oraş mai rapid decât o mâţă care aleargă după un şoarece. Nimic nu este mai interesant decât sexul, fie că-l faci, fie că vorbeşti despre altcineva care-l face.

— Eu, unul, prefer să fac sex decât să vorbesc despre asta.

— Aşa eşti tu. Zâmbetul apăru şi dispăru din nou. Şi eu, că veni vorba.

Merseră o vreme în tăcere, până când Rick trase pe marginea drumului.

— E cel mai uşor loc pe unde s-o tăiam prin pădure şi să ajungem la locul de lângă râu pe care mi l-ai arătat pe hartă.

Brody îşi aruncă un rucsac mic peste umăr. Chiar şi la un drum atât de scurt, nu era o idee bună să pleci fără câteva lucruri esenţiale. Înaintară printre tufişuri şi copaci, unde pământul moale păstra urme pe care Brody le recunoscu ca fiind de căprioară, de urs – şi, presupuse, ale lui Rick, lăsate cu o zi în urmă.

— Nu se vede nicio urmă de om care să se îndrepte spre râu, îi atrase atenţia Rick. Astea sunt ale mele, de ieri. Fireşte, e posibil să fi venit din altă direcţie, dar m-am uitat bine în jur. Ai un cadavru pe cap, de care trebuie să te descotoroseşti. Aruncă-l în râu, ăsta ar putea fi primul instinct, prima reacţie de panică.

Mergea încet, cercetând cu privirea pământul şi copacii.

— Sau îngroapă-l. La dracu’, ar trebui să existe urme pentru toate astea, Brody. N-are rost să

târăşti prea departe un leş, şi să sapi un mormânt e mult mai greu decât ai putea crede.

Îşi puse mâinile în şolduri, cu podul palmei odihnindu-se alene pe patul armei din dotare.

— S-ar vedea, şi animalele de aici ar găsi destul de repede un cadavru. Poţi să vezi şi singur că nu există nicio urmă cum că cineva ar fi venit sau ar fi plecat din zona asta ieri. Te mai întreb o dată, e posibil să ne fi dat o locaţie greşită?

— Nu.

Îşi continuară drumul spre nord-vest printre pinii înalţi, printre tufişurile de afine şi de coacăze, înspre râu. Pământul era moale din cauza dezgheţului, remarcă Brody. Şi ar fi trebuit să păstreze urmele de om la fel de bine ca pe cele de căprioare sau de elani. Deşi se vedeau semne că animalele trecuseră pe acolo, nu existau urme de oameni. Înconjurară un pâlc de tufe şi, în timp ce Brody se opri să se uite, lăsându-se pe vine ca să caute urme că cineva umblase pe acolo, Rick aşteptă.

— Presupun că ai făcut şi tu asta ieri.

— Aşa e, îi confirmă Rick. Sunt nişte fructe foarte bune aici, când le vine vremea, spuse el pe un ton conversaţional. Sunt afine, strugurii ursului…

Rick se opri, apoi privi în direcţia în care se simţea acum prezenţa râului.

— Brody, dacă cineva ar încerca să ascundă un cadavru aici, ar rămâne urme. Şi, până acum, presupun că animalele i-ar fi luat mirosul şi ar fi venit să vadă despre ce e vorba.

— Da. Brody se ridică înapoi în picioare. Da, ai dreptate. Până şi un orăşean ca mine ştie atâta lucru.

În ciuda circumstanţelor, Rick zâmbi larg.

— Te descurci binişor pe munte, pentru un orăşean.

— Cât timp trebuie să mai locuiesc aici până scap de eticheta de orăşean?

— Ei, s-ar putea să se mai şteargă niţel după zece, cincisprezece ani.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Brody, reluându-şi mersul. Dar nici tu nu te-ai născut aici, îşi aminti el. Băiat de armată.

— Ţinând cont că mama s-a stabilit în Cheyenne înainte să împlinesc doisprezece ani, am un avans mare în faţa ta. Cel puţin din perspectiva localnicilor. Se aude apa la praguri.

Huruitul înfundat se auzea printre mesteceni, printre plopi şi sălcii roşii. Lumina soarelui deveni din ce în ce mai puternică, până când Brody văzu razele reflectându-se în apă. În spate era canionul şi sus, pe cealaltă parte, locul în care stătuse cu Reece.

— Acolo era când a văzut ce s-a întâmplat.

Umbrindu-şi ochii cu dosul palmei, Brody arătă înspre stânci.

Era mai rece aici, îşi spuse Brody, mai frig lângă apă, cu vântul care suspina printre copaci. Dar era suficient de multă lumină încât să-şi scoată ochelarii de soare din rucsac.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Brody, e o distanţă a dracului de mare. Rick îşi scoase binoclul de

teren şi privi în direcţia pe care i-o indica Brody. A dracului de mare, repetă el. Şi pun pariu că şi reflexia apei era foarte puternică, la ora aia. Multă lumină.

— Rick, am avut o relaţie amicală în ultimul an.

— Aşa e.

— Aşa că o să te întreb direct: de ce nu o crezi?

— Haide să o luăm pas cu pas, bine? E acolo sus, vede toată tărăşenia asta aici, jos, coboară în fugă cărarea, apoi dă peste tine. În timpul ăsta, ce face tipul cu femeia moartă? Dacă o arunca în râu, ieşea până acum la suprafaţă. Şi aproape sigur cineva ar fi văzut-o până acum. Nu prea avea ce să găsească aici cu care să lege o greutate de corp şi, din câte mi-ai spus, nu ar fi avut decât vreo jumătate de oră ca să facă treaba. Dacă ăsta era planul, ar fi durat ceva timp – mai mult timp, după mine, decât v-a luat vouă să ajungeţi într-un punct din care să puteţi vedea locul ăsta.

— Putea să o târască în spatele stâncilor alea sau în pădure. N-am fi văzut-o, de pe partea cealaltă. Poate s-a dus să ia o lopată sau o frânghie. Dumnezeu ştie!

Rick îşi înăbuşi un oftat.

— Ai văzut tu vreo urmă că cineva s-ar fi fâţâit pe aici? Că ar fi târât un leş, că l-ar fi îngropat?

— Nu, n-am văzut. Nu încă.

— Acum noi doi o să facem o plimbare prin zonă, cum am făcut eu ieri. Nici urmă de vreun mormânt proaspăt. Ne rămân variantele că ar fi târât-o sau ar fi cărat-o de aici, la o maşină sau la o cabană. E un drum lung să cari un leş care atârnă greu şi

prea lung ca să nu fi lăsat măcar o urmă pe care să o vadă unul din noi. Se întoarse spre Brody. Mi-ai spus că eşti sigur că ăsta e locul pe care l-a văzut, iar eu îţi spun că nu găsesc nimic care să indice că ar fi fost cineva aici măcar în treacăt, darămite să mai şi dărâme o femeie la pământ şi să o sugrume.

Logica era indiscutabilă. Şi totuşi…

— Şi-a acoperit urmele.

— Se poate, se poate… Dar când mama naibii a făcut asta? A bătut-o până a lăsat-o latră, a târât-o într-un loc din care să nu poată fi văzută, s-a întors, şi-a acoperit urmele de aici – şi asta fără să ştie că cineva îl privea în timp ce comitea crima.

— Sau presupunând că a văzut-o pe Reece.

Acum Rick îşi scoase şi el ochelarii de soare şi privi peste apă, în susul cărării.

— Bine. Hai să spunem că a văzut-o. Tot ar fi trebuit să cureţe totul în cele treizeci minute care spui tu că au trecut. Hai să zicem patruzeci, şi eu tot nu sunt convins.

— Crezi că minte? Şi că a inventat toată povestea? Cu ce scop?

— Nu cred că minte. Rick îşi puse pălăria la loc şi îşi frecă îngândurat fruntea. E mai complicat, Brody. Când v-am văzut împreună ieri – mai întâi la tine acasă, apoi la ea – m-am gândit că e ceva între voi. Că poate ştii mai multe despre ea.

— În ce sens mai multe?

— Hai să facem plimbarea aia şi o să-ţi povestesc. Mă aştept să păstrezi ce-o să-ţi spun pentru tine. Presupun că eşti unul dintre puţinii

oameni din Fist care poate face asta.

În timp ce mergeau, Brody îşi ţinea privirea coborâtă spre pământ sau examina tufişurile. Îşi dorea, mai mult decât îşi dăduse seama, să găsească o dovadă că Rick se înşela.

Ceea ce însemna, realiză brusc, că făcea mari eforturi să demonstreze că o femeie era moartă mai degrabă decât să accepte că alta se înşela.

Dar îşi aminti cum arătase Reece, ce eforturi făcuse să nu clacheze pe lungul drum înapoi spre oraş. Şi cât de singură îi păruse în mijlocul apartamentului ei aproape gol.

— Am făcut nişte investigaţii în legătură cu ea.

Când Brody se opri şi miji ochii, Rick clătină din cap.

— O consider o parte a meseriei mele. Cineva nou apare în oraş, se stabileşte aici. Vreau să văd dacă e curat. Am făcut la fel şi cu tine.

— Şi am trecut proba?

— Noi doi nu am avut niciodată vreo problemă, nu? Se opri şi-şi ridică bărbia spre dreapta. Acolo este spatele uneia dintre cabanele lui Joanie. E cea mai aproape şi ne-au trebuit aproape zece minute să ajungem aici. Cu ritm destul de bun şi fără să avem greutate. Nu avea alt loc mai aproape unde să găsească un mijloc de transport. Şi, oricum, ar trebui să fie urme de roţi.

— Ai intrat înăuntru? În cabană?

— Doar pentru că am o insignă nu-nseamnă că pot să intru în casele oamenilor. Dar am privit în jur, m-am uitat la ferestre. Uşile sunt încuiate. M-am dus şi la celelalte două case care sunt în

apropiere, inclusiv la a mea. Şi acolo am intrat. Nu era nimic.

Înaintară totuşi mai departe, ajunseră la cabană, o înconjurară.

— Reece e curată, dacă te interesează, continuă Rick, în timp ce Brody se uita pe ferestre. Dar a fost implicată într-o tevatură, acum vreo câţiva ani.

Brody făcu un pas înapoi şi vorbi cu grijă.

— În ce a fost implicată?

— Într-un măcel la restaurantul la care lucra. A fost singura supravieţuitoare. A fost împuşcată de două ori.

— Iisuse!

— Da. Au crezut-o moartă şi au lăsat-o într-o debara. Am aflat detaliile de la un poliţist din Boston care s-a ocupat de caz. Ea era în bucătărie, toţi ceilalţi în sala de mese – după program. A auzit ţipete, focuri de armă, îşi aminteşte – sau crede că-şi aminteşte – că şi-a scos telefonul. Unul dintre bărbaţi a intrat în bucătărie şi a împuşcat-o. Nu-şi aminteşte prea multe detalii – cel puţin nu-şi amintea. N-a apucat să-l vadă prea bine pe individ. A căzut cu spatele în debara şi a rămas acolo, până când au găsit-o poliţiştii, câteva ore mai târziu. Poliţistul cu care am vorbit a zis că a fost la un pas să moară şi ea. A fost în comă după operaţie aproape o săptămână întreagă, după care a avut ceva probleme cu memoria. Şi nici starea ei mentală nu era cu mult mai bună decât cea fizică.

Nimic, nimic din ce-şi imaginase nu se apropiase măcar de adevăr.

— Cum ar fi putut fi?

— Vreau să spun că a avut o cădere nervoasă. A stat câteva luni într-un spital de psihiatrie. Nu a reuşit niciodată să le dea poliţiştilor suficiente detalii sau o descriere. Nu i-au prins pe cei care-i omorâseră pe bieţii oameni, după care au dispărut din peisaj. Detectivul care se ocupă de caz a mai luat din când în când legătura cu ea în primul an. Când a căutat-o ultima oară, a aflat că se mutase, fără să dea nimănui detalii. Are rude – o bunică –, dar tot ce i-a putut spune femeia a fost că Reece plecase şi că nu se mai întorcea.

Rick se opri, privi lung şi încet în jur, apoi schimbă direcţia şi se uită în urmă. O pasăre începu să-şi înalţe trilul ascuţit, în cascade.

— Îmi amintesc şi eu câte ceva. Povestea a ajuns pe canalele naţionale de ştiri. Îmi amintesc că mi-am zis: slavă Domnului că trăim aici, departe, şi nu în vreun mare oraş.

— Da, aici nu sunt arme.

Rick strânse din buze.

— Oamenii de-aici ştiu să aprecieze dreptul constituţional de a avea o armă. Şi îl respectă. Orăşanule!

— Ai uitat partea cu progresist şi liberal.

— Eram politicos.

— Sigur că da, spuse Brody blând. Zănatic de dreapta ce eşti.

Rick râse gros.

— Nu ştiu cum am ajuns să fiu prieten cu un elitist urban. Îşi înclină capul. Mă mir că n-ai auzit nimic despre povestea asta, Brody. Doar lucrai la

un ziar importat.

Brody calculă în minte. Dacă se întâmplase chiar după ce plecase de la ziar, însemna că fusese în Aruba, înecându-şi amărăciunea cu soare şi surf. Nu citise un ziar timp de aproape opt săptămâni şi boicotase CNN-ul. Aşa, din principiu.

— Am luat o pauză de vreo câteva luni de la ştiri după ce am plecat de la *Trib.*

— Hm, îmi închipui că interesul mass-mediei pentru caz s-a potolit în timpul ăsta. Întotdeauna există ceva nou cu care să bombardeze publicul.

— În mod constituţional, primul amendament vine înaintea celui de-al doilea.

— Şi mare păcat că e aşa. Dar, revenind la discuţia noastră, vreau să zic, gândeşte-te la ce s-a întâmplat cu Reece. E o situaţie cumplită din care să trebuiască să-ţi revii şi e posibil să nu-şi fi revenit încă de tot.

— Şi ce? A avut o halucinaţie, şi-a imaginat o crimă? Las-o baltă, Rick!

— Poate că a adormit, a aţipit câteva minute şi a avut un vis urât. Poliţistul care a lucrat la caz mi-a spus că avea frecvent coşmaruri. E un traseu lung până sus pentru un începător şi cu siguranţă trebuie să fi fost obosită când a ajuns în locul în care s-a oprit. Poate că mai era şi ameţită, peste toate astea. Joanie spune că fata nu mănâncă aproape nimic, decât dacă-i împinge o farfurie în faţă. Şi are probleme cu nervii. A târât comoda în faţa uşii adiacente din camera de hotel şi a lăsat-o aşa tot timpul cât a stat acolo. Nu şi-a desfăcut bagajele.

— Faptul că e excesiv de precaută nu o face nebună.

— Hei, Brody, n-am spus că e *nebună.* Dar cred că e foarte probabil să fie încă afectată emoţional. Ridică numaidecât amândouă mâinile. Haide să spunem mai bine că este *fragilă*. Eu asta văd pentru că, una peste alta, e tot ce pot să văd. Nu că n-o să mă ocup în continuare de caz, dar nu chem poliţia statală deocamdată. Nu au nimic de făcut aici. O să mă interesez la persoane dispărute, să văd dacă se potriveşte cineva cu descrierea pe care i-a făcut-o femeii pe care a văzut-o. Nu pot face nimic mai mult.

— Şi asta o să-i spui? Că nu poţi face nimic mai mult?

Rick îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr.

— Vezi şi tu ce văd şi eu aici? Adică nimic? Dacă ai timp, aş vrea să vii cu mine să cercetăm şi celelalte cabane din apropiere.

— Am destul timp. Dar de ce eu şi nu unul dintre oamenii tăi?

— Tu ai fost cu ea. Cu o expresie hotărâtă, Rick îşi spuse pălăria înapoi pe cap. O să te numim martor secundar.

— Te acoperi, Rick?

— Dacă aşa vrei să-i spui, zise Rick, fără supărare. Uite ce e, sunt convins că ea crede că a văzut ceva. Dar nu există dovezi care să-i susţină povestea. Eu, unul, cred că a adormit, că a avut un vis urât, şi până şi tu trebuie să recunoşti că este cel puţin posibil să se fi întâmplat aşa. Nu vreau

să-i sporesc problemele, oricare ar fi ele, şi trebuie să lucrez cu fapte. Şi realitatea este că nu există nicio urmă că ar fi avut loc o răfuială aici. Mai mult, nu există nici măcar vreun semn că ar fi fost cineva aici, cu siguranţă nu în ultimele douăzeci şi patru de ore. Mai dăm o roată la întoarcere şi verificăm cabanele din zona asta. Dacă găsim ceva – la dracu', dacă găsim măcar o scamă – sun la Stat şi le dau cazul. Altfel, tot ce pot face este să iau din când în când legătura cu Departamentul de persoane dispărute.

— Tu chiar nu o crezi.

— În momentul ăsta, Brody? Se uită de cealaltă parte a râului, ridicându-şi privirea spre stânci. Nu. Cu siguranţă nu o cred.

După ce trecu valul de dimineaţă, Reece începu numaidecât să pregătească supa din acea zi. Puse fasolea la foc mic, tăie cubuleţe ce mai rămăsese dintr-o bucată de şuncă, mărunţi nişte ceapă. La Joanie nu se găsea verdeaţă proaspătă, aşa că trebuia să se descurce cu cea uscată.

Ar fi fost mai bună cu busuioc şi rozmarin proaspăt. Şi piperul negru râşnit mare ar fi fost un plus faţă de nesuferitul praf cenuşiu din cutia de pe raft. Şi, pentru Dumnezeu, cum să gătească cu praf de usturoi? Şi-ar fi dorit şi nişte sare de mare. Şi chiar nu se găsea niciun loc prin zonă care să vând roşii cu *gust* în perioada asta a anului?

— Da' ştiu că-ţi place să te plângi!

Joanie se duse lângă oală, mirosi.

— Eu zic că arată destul de bine.

„Iar vorbesc singură”, îşi dădu seama Reece.

— Scuze. E-n regulă. Nu e nicio problemă. Sunt doar prost dispusă.

— Am văzut şi eu asta, toată dimineaţa. Iar acum te-am şi auzit. Aici nu este un local de lux. Dacă-ţi doreai aşa ceva, trebuia să-ţi fi îndreptat maşina înspre Jackson Hole.

— E-n regulă. Îmi pare rău.

— Nu ţi-am cerut nici primele scuze, iar când te scuzi a doua oară chiar mă enervezi. Chiar nu ai pic de coloană vertebrală?

— Aveam, cândva. Dar e încă la reparat.

Indiferent care ar fi fost motivul pentru proasta ei dispoziţie, expresia din ochii lui Reece şi felul smucit în care se mişca o îngrijorau.

— Ţi-am spus să faci ce vrei pentru supa de azi, nu? Vocea lui Joanie era în continuare aspră. Dacă vrei ceva ce nu avem aici, fă o listă. O să mă gândesc să comand. Poate. Dacă nu ai suficientă îndrăzneală cât să ceri, nu-mi sta îmbufnată şi bombănind mai târziu.

— Bine.

— Sare de mare.

Cu o pufnitură dispreţuitoare, Joanie se duse să-şi toarne o ceaşcă de cafea. Din acel unghi, o putea studia în amănunt pe Reece, fără să fie evident că asta face. Fata era foarte palidă, observă, şi avea cearcăne adânci sub ochi.

— Nu prea mi se pare că ţi-ar fi folosit la ceva ziua liberă.

— Nu, nu mi-a folosit.

— Mac mi-a spus că ai urcat până la Little

Angel.

— Da.

— Am văzut că te-ai întors cu Brody.

— Ne-am… ne-am întâlnit pe traseu.

Joanie sorbi încet din cafea.

— La cum îţi tremură mâinile, o să ajungi să-ţi tai degetele în loc de cartofi.

Reece lăsă cuţitul şi se răsuci pe călcâie.

— Joanie, am văzut…

Se opri în clipa în care Brody intră în local.

— Pot să iau pauza acum?

Se întâmplase ceva, îşi spuse Joanie şi se întoarse spre Brody, care se oprise şi aştepta. Ceva nu era în regulă.

— N-ai decât.

Reece nu ocoli în fugă tejgheaua, dar se mişcă repede, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Brody. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Şi mâna i se întinse după a lui când încă mai erau doi paşi între ei.

— Aţi găsit…?

— Să mergem afară.

Reece dădu doar din cap, ceea ce era la fel de bine, având în vedere că el începuse deja să o tragă spre uşă.

— Aţi găsit-o? repetă Reece. Spune-mi. Ştim cine este?

Brody continua să meargă, strângându-i cu fermitate braţul cu mâna. Până când erau de cealaltă parte a clădirii, la baza scărilor înspre apartamentul lui Reece.

— N-am găsit nimic.

— Dar… Cu siguranţă a aruncat-o în râu. Văzuse această imagine în mintea ei de nenumărate ori în timpul nopţii. Oh, Dumnezeule! I-a aruncat cadavrul în râu.

— N-am spus că n-am găsit pe nimeni, Reece, am spus că n-am găsit nimic.

— Înseamnă că… Se opri, trase cu putere aer în piept. Apoi vorbi cu foarte mare atenţie: Nu înţeleg.

— Ne-am dus la locul în care ai spus că i-ai văzut. Am acoperit tot terenul de acolo până la drum şi înapoi, din diferite direcţii. Ne-am dus la toate cele cinci case din apropiere. Sunt goale şi nu există niciun semn că cineva ar fi fost de curând acolo.

Groaza începu să i se strângă ca o gheară în mijlocul stomacului.

— Nu era obligatoriu să fi stat la o cabană.

— Nu. Dar trebuia să fi ajuns în locul în care i-ai văzut venind de undeva. Nu era nicio urmă, niciun semn.

— V-aţi dus în alt loc.

— Nu, am fost unde trebuie.

Îşi strânse braţele în jurul corpului, dar nu aerul rece îi dădea fiori.

— Nu este cu putinţă. Au fost acolo. S-au certat, s-au bătut, a omorât-o. Am *văzut.*

— Nu am spus altceva. Îţi spun doar că nu există nimic acolo care să-ţi susţină povestea.

— O să scape. O să plece nepedepsit şi-o să-şi trăiască viaţa mai departe. Reece se aşează cu greutate pe trepte. Pentru că sunt singura care a

văzut şi nu am văzut destul şi nu am putut face nimic.

— Întotdeauna lumea se învârte în jurul tău?

Reece ridică privirea, rămasă undeva între şoc şi nefericire.

— Şi tu cum dracu' te-ai simţi? Presupun că ai ridica doar din umeri. Hei, *am făcut tot ce-am putut, acum o să-mi iau o bere şi-o să mă întind în hamac*.

— Cam devreme pentru bere. Şeriful a spus că verifică la persoane dispărute. Se duce şi pe la fermă şi pe la pensiuni, ba chiar şi pe la campingurile din zonă. Ai tu cumva vreo idee mai bună despre cum ar trebui să procedeze?

— Nu e treaba mea!

— Nici a mea.

Se ridică brusc în picioare.

— De ce nu s-a întors să vorbească cu mine? Pentru că nu crede că am văzut ceva! spuse ea, înainte ca Brody să apuce să răspundă. Crede că am inventat totul.

— Dacă vrei să ştii ce crede, întreabă-l. Eu îţi spun doar ce ştiu.

— Vreau să mă duc acolo, să văd cu ochii mei.

— N-ai decât.

— Nu ştiu cum să ajung acolo. Şi poate că eşti ultima persoană căreia aş vrea să fiu nevoită să-i cer o favoare, dar ştii ce? Eşti totodată singura persoană despre care ştiu cu absolută certitudine că nu a omorât-o pe femeia aia. Asta dacă nu cumva, printre multiplele tale talente nu se numără şi acela de a-ţi întinde aripile şi de a

zbura. Termin la trei. Poţi să mă iei de aici.

— Pot?

— Da, poţi. Şi o s-o faci. Pentru că vrei la fel de mult ca şi mine să afli ce se întâmplă.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă de zece dolari, ştearsă şi mototolită.

— Poftim. Ar trebui să acopere banii de benzină.

Şi se răsuci pe călcâie, lăsându-l privind hârtia cu un amestec de amuzament şi enervare.

capitolul 8

Reece lăsă supa să fiarbă la foc mic şi, fiindcă îşi simţea sângele încins, începu să facă o listă cu ce considera a fi ingrediente esenţiale în orice bucătărie.

Restaurant de cinci stele, bistro dintr-un mic orăşel, bucătărie personală… La dracu', ce importanţă avea? Mâncarea era mâncare şi de ce naibii să nu fie perfect preparată?

Pregăti câteva comenzi pentru nişte persoane care, din motive care o depăşeau, îşi doreau burgeri de bizon înainte de prânz. Între comenzi, începu să lustruiască bucătăria, din interiorul bufetelor înspre exterior.

Era în genunchi şi spăla suprafaţa de sub chiuvetă, când Linda-gail se ghemui lângă ea.

— Încerci să ne faci, pe noi, ceilalţi, să dăm prost?

— Nu, încerc să-mi fac de lucru.

— După ce nu mai ai cu ce să-ţi faci de lucru aici, poţi să te opreşti şi pe la mine pe-acasă. E

treabă şi acolo. Eşti supărată pe Joanie?

— Nu. Sunt supărată pe lume. Pe toată lumea asta de rahat!

Linda-gail privi peste umăr şi cobori vocea:

— Eşti la ciclu?

— Nu.

— Te întrebam pentru că, o zi sau două pe lună, şi eu mă enervez pe toată lumea asta de rahat. Pot să te-ajut cu ceva?

— Poţi să faci să dispară ultimele douăzeci şi patru de ore, cu puterea minţii?

— Probabil că nu. Îşi puse o mână pe spatele lui Reece şi o mângâie uşor. Dar am ciocolată în geantă.

Reece oftă şi lăsă cârpa să cadă în apa cu detergent.

— Ce fel de ciocolată?

— Bucăţele din alea mici, în folie aurie, care se pun pe perne seara, la hotel. Mi le dă Maria, de la curăţenie.

Zâmbetul părea atât de straniu pe faţa lui Reece, încât aproape că o duru.

— Nu sunt rele. Mulţumesc, poate…

— Reece!

Vocea lui Joanie, rece şi seacă, o făcu pe Reece să scoată capul de sub chiuvetă.

— În biroul meu, într-un minut.

Reece şi Linda-gail schimbară o privire – şi cea a lui Linda-gail era încărcată de milă – înainte ca Reece să se ridice şi să o urmeze pe Joanie în micuţul birou.

— Închide uşa. Am primit un telefon de la

băiatul meu. Spune că şeriful a fost pe la ei pe la fermă şi a pus câteva întrebări. S-ar părea că ar căuta nişte persoane, în special o femeie care e posibil să fi dispărut. Lo n-a reuşit să scoată prea multe de la el, dar n-am crescut un băiat prost, aşa că a scos suficient.

Întorcându-se încet spre fereastra micuţă a biroului ei, o deschise larg înainte să scoată ţigările din buzunar.

— Rick spune că cineva e posibil să fi văzut că s-a întâmplat ceva cu femeia asta, că poate această persoană era sus, la Little Angel şi i s-a părut că se întâmplă ceva de cealaltă parte a râului. Cum nici eu nu sunt proastă, m-am gândit că acel cineva care se poate să fi văzut ceva ai putea fi tu.

— Şeriful mi-a cerut să nu spun nimic până nu termină investigaţiile, dar ţinând cont că nu găseşte nimic… Am văzut un bărbat omorând o femeie. L-am văzut cum o sugruma, dar eram prea departe ca să o pot ajuta cu ceva. Eram prea departe ca să pot face orice. Şi acum, nu mai găsesc nicio urmă. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

Joanie suflă repede fumul de ţigară.

— Ce femeie?

— Nu ştiu. N-am recunoscut-o. N-am văzut-o prea bine. Nu i-am văzut faţa. Nici ei, nici lui. Dar am văzut… am văzut…

— Să nu-mi faci vreo criză de isterie, îi comandă Joanie, cu vocea în continuare rece şi fermă. Stai jos dacă ai nevoie, dar stăpâneşte-te.

— Bine. Sigur. Reece nu se aşează, dar îşi şterse lacrimile cu podul palmelor. I-am văzut. Am văzut

ce i-a făcut. Sunt singura care a văzut ceva.

Ghetele îi loveau pământul.

Ghete sport Nike, negre şi ridicate pe gleznă, cu dungi argintii, în faţa uşii de la debara.

Geaca lui neagră şi şapca de vânătoare, portocalie.

Hanorac gri-închis, cu glugă, pistolul mare şi negru.

— Am fost singura care a văzut ceva, repetă ea. Şi n-am văzut destul.

— Ai spus că era şi Brody pe cărare.

— El era mai jos. Nu a văzut. S-a întors înapoi cu mine, dar nu mai era nimic.

Pentru că nu avea aer în încăperea aia minusculă, cât o cutie de chibrituri, Reece se duse la fereastră.

— Nu mi-am imaginat…

— Că aş putea crede aşa ceva? Dacă erai supărată din cauza asta, puteai să-ţi iei liber.

— Am avut ieri liber şi uite ce s-a întâmplat. A spus Lo dacă… stătea o femeie la ei la ranch?

— Toţi cei cazaţi sau angajaţi acolo sunt prezenţi.

— Desigur. Neştiind dacă să se simtă uşurată sau îngrozită, Reece închise ochii. Fireşte că sunt.

După ce bătu o singură dată în uşă, Linda-gail îşi strecură capul înăuntru.

— Îmi cer scuze, dar începem să nu mai facem faţă.

— Spune-le să aibă răbdare, comandă Joanie, apoi aşteptă ca uşa să se închidă din nou. Sigur poţi să-ţi termini tura?

— Da. Îmi e mai bine dacă am ceva de făcut.

— Atunci, du-te şi găteşte. Între timp, dacă simţi că te roade ceva, mai dă-l încolo pe Rick Mardson cu instrucţiunile lui cu tot. Poţi să vii să vorbeşti cu mine.

— Mulţumesc. Mă simt ca şi cum ar fi trecut un tren peste stomacul meu.

— Nu mă miră. Ar trebui să te simţi mai bine, după ce ai spus ce-aveai pe suflet.

— Mă simt. Dacă te-aş întreba – l-am întrebat pe Brody, dar ei doi sunt prieteni – aşa că, dacă te-aş întreba, mi-ai spune ce părere ai despre Rick Mardson? În calitate de şerif?

— O părere destul de bună încât să-l fi votat în ambele ocazii în care a candidat. Îi cunosc pe el şi pe Debbie de doisprezece ani, de când s-au mutat aici din Cheyenne.

— Da, dar… Reece îşi umezi buzele. Cât de bine îşi face treaba de poliţist?

— În privinţa asta, face ce e de făcut şi fără prea multă vâlvă. Poate că-ţi închipui că poliţia nu are prea multe de făcut într-un oraş aşa mic ca al nostru. Dar îţi garantez că absolut toată lumea în Angel’s Fist are armă. Cel puţin una, dacă nu mai multe. Rick are grijă să fie folosite pentru vânătoare şi tras la ţintă. Şi ţine lucrurile cât mai potolite cu putinţă, atunci când dau turiştii năvală peste noi. Îşi face treaba.

Nu îţi trebuia prea mult fler ca să-ţi dai seama că Reece nu era convinsă.

— Hai să te-ntreb ceva, continuă Joanie. Mai poţi să faci ceva în legătură cu povestea asta în

afară de ceea ce ai făcut deja?

— Nu ştiu.

— Atunci lasă-l pe Rick, întoarce-te în bucătărie şi fă-ţi treaba.

— Bine. Presupun că ai dreptate. A, Joanie? Am început să fac o listă şi vreau doar să-ţi spun că, pe termen lung, căpăţânile de usturoi sunt mai ieftine şi mai practice decât praful de usturoi.

— O să ţin minte.

Supa fu un real succes, aşa că nu avea rost să se mai supere că ar fi fost mai bună dacă ar fi avut la dispoziţie tot ce-şi dorea.

Acesta era trecutul – efortul constant înspre mai bine, înspre cel mai bine, înspre perfecţiune. Nu învăţase oare până acum că era îndeajuns să te mulţumeşti cu suficient? Nimănui aici nu-i păsa dacă folosea oregano proaspăt sau frunze uscate care stătuseră într-un borcan timp de şase luni. De ce i-ar fi păsat ei?

Ea nu trebuia decât să gătească, eventual să servească şi să-şi încaseze cecul.

Nu avea niciun fel de investiţie aici. De fapt, probabil că făcuse o greşeală când închiriase apartamentul de sus. Prea semăna cu a se aşeza la casa ei. Ar trebui să se întoarcă la hotel.

Mai bine chiar, ar trebui să-şi arunce lucrurile în maşină şi să o ia din loc.

Nu era nimic care să o ţină aici. Nu era nimic care să o ţină nicăieri.

— A venit Brody, strigă Linda-gail. Ţi-am scris comanda. Şi el, şi Doc vor să încerce supa.

— Brody şi doctorul, murmură Reece. Absolut

perfect.

Sigur, o să le pregătească supa. Nicio problemă.

Simţind cum furia începe să bolborosească în ea, puse câteva polonice de supă în două boluri pe care le aşează apoi pe farfurii, alături de bucăţele de unt şi chifle. Şi, cum bolboroseala începea să dea în clocot, ieşi personal şi le duse la separeul în care stăteau cei doi.

— Poftim supa. Cât despre garnitură, daţi-mi voie să fiu cât pot de clară. Nici nu vreau, nici nu-mi trebuie un examen medical. Nu sunt bolnavă. Nu am nici cea mai mică problemă de vedere. Nu am adormit pe munte şi nu am visat că văd cum e strangulată o femeie.

Vorbise destul de clar şi cuvintele furioase îi răsunau tare, aşa că orice conversaţie încetă la mesele din jur. Preţ de câteva clipe, nu se auzi decât vocea lui Garth Brooks, la tonomat.

— Poftă bună, termină Reece şi se întoarse în bucătărie. Îşi smulse şorţul şi-şi luă nervoasă geaca. Mi s-a terminat tura. Mă duc sus.

— Bine, du-te, spuse Joanie, întorcând liniştită un burger pe grătar. Mâine eşti de la unsprezece la opt.

— Îmi ştiu orarul.

Se duse în spate, ocoli scara şi urcă bufnind treptele.

Odată intrată în apartament, se duse direct la hărţile şi la ghidurile ei şi le scoase pe cele care se potriveau. O să găsească şi singură drumul până acolo. Nu avea nevoie de escortă. Nu avea nevoie de un bărbat care să se ţină după ea, care să o

calmeze şi să-i vorbească de sus.

Deschise harta, apoi o privi alunecându-i printre degetele inerte şi căzând încet pe podea.

Era plină de linii roşii şi zimţate, de bucle şi de pete. Zona de pe cealaltă parte a traseului, unde stătuse cu o zi înainte, era puternic încercuită, de zeci de ori.

Nu făcuse ea asta, nu! Totuşi, îşi privi degetele ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pete roşii pe vârfurile lor. Harta fusese impecabilă cu doar o zi înainte şi acum arăta ca şi cum ar fi fost împăturită şi despăturită de nenumărate ori şi cineva desenase şi mâzgălise pe ea un cod indescifrabil.

Nu făcuse ea asta. Nu se putea să fi fost ea.

Cu respiraţia şuierându-i, se năpusti asupra sertarului din bucătărie şi-l trase cu putere. Acolo, exact unde îl pusese, era markerul ei roşu. Cu degetele tremurându-i, îi scoase capacul şi văzu că vârful era turtit.

Dar nu fusese. Îl cumpărase cu doar câteva zile în urmă, de la domnul Drubber.

Cu mare grijă, puse capacul la loc şi aşează markerul înapoi în sertar. Închise sertarul. Apoi se întoarse, rămânând cu spatele la perete şi cercetă apartamentul.

Nimic nu era mişcat de la locul lui. Ar fi ştiut. Şi-ar fi dat seama dacă până şi o carte ar fi fost mutată măcar un milimetru din poziţia ei. Dar totul era exact aşa cum fusese în acea dimineaţă, când plecase de acasă. Când închisese uşa în urma ei.

Verificase încuietorile de două ori. Poate chiar de trei.

Se uită din nou la harta de pe jos. Ea făcuse asta? La un moment dat în timpul nopţii, între coşmaruri şi frisoane, se ridicase din pat şi scosese markerul din sertar?

Atunci, de ce nu-şi amintea?

Nu conta, îşi spuse, şi se duse să ia harta de pe jos. Era tulburată, era firesc. Fusese foarte tulburată şi luase markerul ca să se asigure că nu uita locul exact în care văzuse crima.

Nu însemna că era nebună.

Împături harta la loc. O să cumpere una nouă, se hotărî. Pe asta o s-o arunce – o s-o pună la fund în tomberonul restaurantului – şi o să-şi cumpere una nouă. Era doar o hartă. N-avea de ce să-şi facă griji.

Dar în momentul în care auzi zgomot de paşi urcând scările, o îndesă în grabă – cu un sentiment de vinovăţie – în buzunarul din spate.

Ciocănitul fu scurt şi, dacă putea interpreta sunetul degetelor care loveau lemnul, iritat. Fu sigură că Brody era de cealaltă parte a uşii.

Aşteptă câteva clipe ca să se asigure că era suficient de calmă, apoi se duse la uşă, să o descuie şi să deschidă.

— Eşti gata?

— M-am răzgândit. Mă duc singură.

— Bine. Aşa să faci. Dar o împinse un pas în spate, apoi trânti uşa în spatele lui. Nu ştiu de ce mă agit. Nu l-am adus pe Doc după mine ca să te consulte. De ce mama naibii aş face asta?

Întâmplarea face că vine de câteva ori pe săptămână aici ca să ia prânzul, lucru pe care, dacă nu eşti oarbă sau proastă, l-ai constatat şi singură până acum. Tot întâmplarea face ca, dacă ne nimerim aici în acelaşi timp, să stăm uneori împreună. Se numeşte *a socializa*. Eşti fericită acum?

— Nu. Nu în mod deosebit.

— Foarte bine, pentru că oricum o să te enerveze ce o să-ţi spun acum. Rick a pus câteva întrebări – ceea ce, după mine, face parte din îndatoririle lui – şi a început să umble vorba. Doc m-a întrebat dacă ştiu ceva. Nu mă hotărâsem încă dacă sau ce să-i spun, până când ai apărut tu să ne serveşti supa. Foarte bună supă, apropo. Zănatico!

— Am stat internată la psihiatrie timp de trei luni. Nu mă jigneşti dacă mă faci zănatică.

— Poate că n-ar fi stricat să mai rămâi vreo câteva săptămâni acolo.

Reece deschise gura, apoi o închise la loc. Apoi se duse şi se aşează pe canapea. Şi izbucni în râs. Continuă să râdă în timp ce-şi scotea elasticul, lăsându-şi părul să-i cadă liber pe spate.

— De ce mă linişteşte asta? De ce mama dracului îmi este mai uşor să suport un răspuns bădăran şi grosolan, decât pe cineva care mă compătimeşte şi-mi spune că totul o să fie bine? Poate că sunt zănatică. Poate că sunt, într-adevăr, nebună.

— Poate că ar trebui să nu-ţi mai plângi atâta de milă.

— Credeam că nu mai fac asta. Probabil că m-am înşelat. Oameni bine intenţionaţi, oameni care mă iubeau, îmi aduceau un doctor sau un terapeut ori de câte ori închideam ochii.

— Eu nu sunt bine intenţionat şi nu te iubesc.

— O să ţin minte data viitoare. Aşează elasticul pe măsuţa de lângă canapea. Mai eşti dispus să mă duci acolo?

— Şi aşa s-a dus dracului ziua de azi.

— Bine atunci.

Reece se ridică şi se duse să-şi ia rucsacul.

Brody rămase lângă uşă, privind-o cum îi verifică conţinutul. Închise fermoarul. Îl deschise iar, îi verifică din nou conţinutul.

I se păru, şi nu credea că se înşelase, că, după ce-l închise a doua oară, făcu un efort de câteva clipe ca să nu-l deschidă încă o dată.

Când îi deschise uşa, Reece ieşi, apoi încuie. După care rămase pur şi simplu pe loc, privind fix.

— Haide, verifică încuietoarea. Nu are rost să-ţi faci mii de griji pentru asta, după ce plecăm.

— Mersi.

Verifică, îi aruncă o privire scurtă şi apologetică, apoi verifică din nou, înainte să poată începe să coboare scările.

— E mai bine acum, îi spuse ea. Înainte, îmi trebuiau douăzeci de minute ca să pot ieşi dintr-o cameră. Şi asta doar după ce luam un Xanax, ca să mă calmez.

— Medicamentele ne fac viaţa mai bună!

— Nu prea. Pe mine, pastilele mă fac să pierd contactul cu realitatea. Mă ameţesc mai rău decât

ţi se pare probabil că sunt deja. Înainte să urce în maşina lui, verifică bancheta din spate. Nu m-a deranjat să pierd legătura cu realitatea o vreme, dar acum prefer să am mintea alertă şi să mă asigur că totul este în regulă, decât să iau o pastilă şi să nu-mi mai pese de ce se întâmplă. Îşi spuse centura de siguranţă, o testă. Nu vrei să ştii de ce am fost internată la psihiatrie?

— Ai de gând să-mi spui povestea vieţii tale acum?

— Nu. Dar mă gândeam că, dacă tot te-am implicat atât de mult, poate că ar trebui să ştii măcar o parte din ea.

Ieşi din parcare şi o luă pe drumul care înconjura lacul şi ieşea din oraş.

— Ştiu deja o parte. Şeriful te-a verificat.

— A…? Se opri, se forţă să gândească. Presupun că este un pas logic. Nu mă cunoaşte nimeni şi, dintr-odată, strig în gura mare că s-a comis o crimă.

— L-au prins până la urmă pe individul care te-a împuşcat?

— Nu. Automat, mâna i se ridică şi începu să-şi frece fără să-şi dea seama pieptul. Cel puţin, poliţia crede că l-a identificat pe unul dintre ei, dar tipul a murit de supradoză înainte să apuce să-l interogheze. Au fost mai mulţi. Nu ştiu exact câţi, dar mai mulţi. Trebuie să fi fost.

— Bine.

— Doisprezece oameni. Oameni pentru care am lucrat, pentru care am gătit, oameni la care ţineam. Toţi morţi. Ar fi trebuit să mor şi eu. E

unul dintre lucrurile la care mă gândesc în mod constant. De ce eu am trăit şi ei nu? Care e sensul?

— Tu ai avut noroc.

— Poate. Poate că totul este pur şi simplu atât de sec.

Şi asta îi aducea vreo alinare? se întrebă ea.

— Nu au găsit decât două mii de dolari. Cei mai mulţi oameni plătesc cu cartea de credit când merg la restaurant. Două mii de dolari şi ce-or mai fi găsit prin portofele, prin genţi. Câteva bijuterii – nimic special. Vin şi bere. Aveam o selecţie foarte bună de vinuri. Dar nu de asta au murit. Nimeni nu i-ar fi oprit, nimeni nu s-ar fi împotrivit. Nu pentru nişte bani, nişte vin şi nişte ceasuri.

— De ce au murit?

Reece privi munţii, atât de puternici, atât de sălbatici pe albastrul lăptos al cerului.

— Pentru că aşa au vrut cei care au intrat în restaurant. Ca să se distreze. I-au omorât pentru amuzament. I-am auzit pe poliţişti spunând asta. Lucram acolo de la şaisprezece ani. Am crescut în Maneo’s.

— Lucrai la şaisprezece ani? Trebuie să fi fost un copil rebel.

— Am avut momentele mele. Dar am vrut să muncesc. Şi am vrut să muncesc într-un restaurant. Am servit la mese, am preparat mâncare în weekenduri, pe timp de vară şi de sărbători. Îmi plăcea la nebunie. Şi pe ei îi iubeam.

Vedea totul acum, aşa cum fusese atunci.

Agitaţia din bucătărie, zgomotul care se auzea de cealaltă parte a uşii rotative, vocile, mirosurile.

— Era ultima mea seară. Îmi organizaseră o mică petrecere de rămas-bun. Trebuia să fie o surpriză, aşa că îmi făceam de lucru prin bucătărie, ca să le las timp să se pregătească. Am auzit strigăte şi focuri de armă şi bubuituri. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa preţ de câteva clipe. Nu auzi ţipete şi focuri de armă în Maneo's. Nu într-un restaurant drăguţ, de familie. Sheryl Crow.

— Poftim?

— La radioul din bucătărie. Cânta Sheryl Crow. Îmi amintesc că am luat telefonul – cel puţin aşa-mi amintesc. Şi uşa s-a trântit de perete. Am început să mă întorc – sau poate că am început să fug. În mintea mea, când mă gândesc la asta sau când visez, văd o armă şi un hanorac gri-închis, cu glugă. Atât. Atât văd, după care mă prăbuşesc şi izbucneşte durerea. De două ori, mi-au spus. Un glonţ mi-a intrat în piept, celălalt mi-a zgâriat capul. Dar n-am murit.

Când se opri, Brody îi aruncă o privire.

— Continuă.

— Am căzut în debara. Unde ţineam produsele de curăţenie. Puneam produsele de curăţenie în debara şi am căzut în ea. Aşa mi-au spus mai târziu poliţiştii. Nu ştiam unde sunt. Eram parcă pe altă lume. Mă simţeam amorţită, îmi era frig şi nu înţelegeam ce se întâmplă. Se frecă din nou între sâni. Nu puteam să respir. Simţeam o greutate pe piept. O durere groaznică şi nu puteam să respir, să aduc aerul în plămâni. Uşa

era încă deschisă, nu complet, doar câţiva centimetri. Am auzit voci şi, la început, am vrut să strig după ajutor. Dar n-am putut. Norocul meu că n-am putut. Se auzeau plânsete, şi ţipete, şi râsete.

Cu un gest evident impus, îşi coborî mâna pe genunchi.

— Apoi nu m-am mai gândit să strig după ajutor. M-am gândit doar să tac, să nu fac nici cel mai mic zgomot, ca să nu se întoarcă şi să verifice. Să nu vină să mă omoare. Am auzit un zgomot asurzitor. Prietena mea, cealaltă bucătăreasă din restaurant, a căzut peste uşă. Ginny. Ginny Shanks. Avea douăzeci şi patru de ani. Tocmai se logodise, cu o lună în urmă. De Ziua îndrăgostiţilor. Trebuia să se căsătorească în octombrie. Ar fi trebuit să-i fiu domnişoară de onoare.

Când Brody nu spuse nimic, Reece închise ochii şi lăsă totul să vină de la sine.

— Ginny a căzut. Îi vedeam faţa prin crăpătura uşii. Învineţită şi plină de sânge acolo unde o loviseră. Plângea şi îi implora. Şi privirile ni s-au întâlnit, doar pentru o clipă. Aşa cred. Apoi am auzit împuşcătura şi trupul i s-a cutremurat. Un singur spasm, ca o marionetă cu sfori. Ochii i s-au schimbat. Cât ai pocni din degete, şi viaţa dispăruse din ei. Probabil că unul dintre ei a lovit uşa cu piciorul, pentru că s-a închis. Totul era negru. Ginny era chiar de cealaltă parte a uşii iar eu nu puteam face nimic pentru ea. Pentru niciunul dintre ei. Nu puteam să ies. Eram într-un sicriu, îngropată de vie, şi eram toţi morţi. Aşa am

crezut. M-au găsit poliţiştii. Şi am trăit.

— Cât timp ai stat în spital?

— Şase săptămâni, dar pe primele două nu mi le amintesc deloc şi am doar crâmpeie de amintiri dintr-a treia. Nu m-am descurcat prea bine.

— Cu ce să te descurci?

— Cu incidentul, cu gândul că supravieţuisem, cu faptul că eram o victimă.

— Şi ce ar fi însemnat să te *descurci bine* după ce ai fost împuşcată, lăsată într-o debara şi ţi-ai văzut prietena murind?

— Să răspund la terapie, să accept faptul că nu aş fi putut face nimic ca să evit sau să previn ce s-a întâmplat, să fiu în cele din urmă recunoscătoare că am scăpat cu viaţă. Să-l găsesc pe Iisus sau să mă dedic plăcerilor vieţii, până mă săturam de ele, spuse, începând să-şi piardă răbdarea. Nu ştiu. Dar nu am reuşit să fac faţă situaţiei. Erau imagini care îmi tot reapăreau în minte, momente de teroare în timpul nopţii. Somnambulism, crize de isterie, apoi crize de letargie. Mi se părea că-i aud venind după mine, vedeam hanoracul gri pe străinii de pe stradă. Am avut o cădere nervoasă şi aşa am ajuns la psihiatrie.

— Te-au internat la psihiatrie?

— M-am internat singură într-un spital psihiatric când mi-am dat seama că nu mă fac bine. Nu puteam să muncesc, nu puteam să mănânc. Nu puteam nimic. Îşi frecă tâmplele. Dar a trebuit să plec pentru că mi-am dat seama cât de simplu ar fi fost să rămân în acel mediu controlat. A trebuit să renunţ la pastile pentru că îmi creau o stare de

totală absenţă şi deja fusesem absentă o perioadă prea mare de timp.

— Aşa că acum eşti doar nevrotică şi analitică.

— Cam aşa ceva. Claustrofobică, obsesiv-compulsivă, paranoică ocazional, şi cu frecvente atacuri de panică. Am vise oribile şi mă mai trezesc încă în toiul nopţii convinsă că totul se întâmplă din nou. Sau că s-ar putea întâmpla din nou. Dar i-am văzut pe oamenii ăia doi. Nu i-am inventat, nu mi l-am imaginat. I-am văzut.

— Bine. Trase maşina pe dreapta drumului. O luăm pe jos de-aici.

Reece coborî prima şi, făcându-şi curaj, scoase harta din buzunar.

— Am luat harta când eram nervoasă, convinsă că mi l-ai adus pe doctor pe cap. Am urcat la mine şi am luat-o, pentru că voiam să ajung aici singură. Deschise harta şi i-o întinse. Nu-mi amintesc când am făcut asta, când am marcat locul. Nu-mi amintesc, dar asta nu înseamnă că mi-am imaginat ce s-a întâmplat ieri. Probabil că am avut un atac de panică în timpul nopţii, care-mi blochează amintirile.

— Atunci, de ce mi-o arăţi mie?

— Pentru că trebuie să ştii cu ce te confrunţi.

Brody studie harta preţ de câteva clipe, apoi o împături la loc.

— Ţi-am văzut faţa ieri, când coborai panta în fugă. Dacă ţi-ai imaginat scena în care a fost omorâtă femeia aia, atunci îţi pierzi vremea în bucătărie. Oricine are atâta imaginaţie ar trebui să se ocupe cu ce mă ocup eu. Ai vinde mai multe

exemplare decât J.K. Rowling.

— Tu chiar mă crezi.

— Dumnezeule! Ascultă. Îi puse harta înapoi în mâini. Dacă nu te-aş crede, n-aş fi aici. Am viaţa mea, munca mea, timpul meu. Ai văzut ce-ai văzut şi nu e bine deloc. O femeie e moartă, şi cuiva ar trebui să-i pese de asta.

Reece închise o clipă ochii.

— Să nu înţelegi greşit ce-o să fac acum, da?

În timp ce vorbea, se apropie de el, îşi înfăşură braţele în jurul lui şi-i atinse uşor buzele cu ale ei.

— Şi cum aş putea interpreta asta într-un mod greşit?

— Considerând-o orice altceva decât sinceră recunoştinţă. Îşi aruncă rucsacul pe umeri. Ştii drumul?

— Da, ştiu drumul.

În timp ce lăsau şoseaua în urmă, îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Este prima oară când sărut un bărbat în ultimii doi ani.

— Nu-i de mirare că eşti nebună. Cum a fost?

— Reconfortant.

Brody pufni.

— Cu altă ocazie, Subţirico, poate încercăm şi ceva mai interesant decât doar *reconfortant.*

— Poate că da.

„Acum, gândeşte-te la altceva”, îşi comandă ea.

— Am trecut pe la magazin într-una din pauzele de dimineaţă şi ţi-am cumpărat cartea, Jamison P. Brody.

— Care din ele?

— *Cât mai jos*. Mac a spus că e prima pe care ai scris-o, aşa că am vrut să încep de acolo. Şi mi-a mai spus şi că i-a plăcut foarte mult.

— Şi mie la fel.

Reece râse.

— O să-ţi spun dacă-mi place şi mie. Ţi se adresează cineva cu prenumele?

— Nu.

— De la ce vine P?

— Pervers.

— Se potriveşte. Acum îşi umezi buzele. Puteau să vină din orice direcţie.

— Ai spus că nu ai văzut să aibă rucsacuri sau alt fel de echipament.

— N-am văzut, dar puteau să le lase undeva mai în spate, unde să nu le văd eu.

— Nu există nicio urmă, Reece, în nicio direcţie. Decât ale lui Rick care vine şi pleacă. Uite! Se lăsă pe vine. Vezi aici? Nu sunt eu mare expert, dar ştiu elementele de bază. Urmele mele de azi-dimineaţă şi ale lui Rick. Pământul e destul de moale.

— Ei bine, doar nu au venit în zbor, pe aripile unui afurisit de porumbel.

— Nu. Dar dacă tipul se pricepea cât de cât la mersul pe munte şi prin natură, putea să-şi acopere urmele.

— De ce? Cine ar fi căutat aici o femeie moartă, când nimeni nu l-a văzut omorând-o?

— L-ai văzut tu. Şi poate că te-a văzut şi el pe tine.

— Nu s-a uitat nicio clipă în jur, nu s-a uitat

peste apă.

— Nu în timp ce te uitai tu la el. Ai fugit, nu-i aşa? Şi ţi-ai lăsat echipamentul sus, pe stâncă. Poate că te-a văzut când plecai sau ţi-a văzut doar rucsacul pe o piatră. Nu i-a fost greu să pună totul cap la cap. A acoperit totul. Ne-a luat două ore să ne întoarcem la cabana mea. Şi au trecut cel puţin încă treizeci de minute până când a ajuns Rick aici. Mai degrabă încă o oră, pentru că a stat mai întâi de vorbă cu tine. Trei ore? La dracu', cineva care ştie ce face ar fi putut acoperi şi urmele unei parade de elefanţi în timpul ăsta.

— M-a văzut!

Şi un nod uriaş i se opri în gât la acest gând.

— Poate că te-a văzut, poate că nu. În orice caz, a fost atent. Isteţ şi suficient de atent cât să nu se grăbească, să şteargă orice urmă că ar fi fost acolo.

— M-a văzut. Cum de nu m-am gândit până acum la asta? Îşi trecu mâna peste faţă. Până am ajuns eu la tine, o târâse deja de aici, sau o luase pe sus, sau legase greutăţi de ea şi-i aruncase trupul în apă.

— Eu aş merge pe prima variantă. Durează destul de mult să legi greutăţi de un cadavru.

— Aşadar, a dus-o de aici.

Reece se opri, pentru că râul apăru în faţa ei, gonind dincolo de linia copacilor, printre stâncile colţuroase.

Tăişul lui despica defileul şi pereţii păreau să se înalţe drepţi înspre cer. „Ca şi cum am fi într-o cutie", îşi zise ea, „o cutie fără capac, prin care se

vedea cerul”.

— De aici, murmură ea, totul pare atât de… singuratic. Râul… prezenţa lui te rupe de orice. Şi este atât de frumos, încât nici nu-ţi mai pasă.

— Un loc bun ca să mori.

— Niciun loc nu e bun ca să mori. Odată ce ai fost suficient de aproape, ştii că niciun loc nu este bun ca să mori. Dar locul ăsta este uluitor – copacii, stâncile, pereţii defileului, apa. Ar fi fost ultimul lucru pe care să-l vadă, şi nu l-a văzut deloc. Era atât de furioasă. Cred că, în criza ei de furie, nu a văzut nimic altceva. Doar pe el. După care trebuie să fi urmat frica, durerea.

— Vezi locul în care erai de aici?

Reece se duse mai aproape de râu. Era mai frig azi, îşi spuse, şi nu la fel de multă lumină. Soarele nu era la fel de puternic şi norii erau mai denşi – valuri şi rotocoale albe pe albastrul azuriu.

— Acolo, spuse ea, arătând cu degetul undeva în sus. M-am oprit acolo, m-am aşezat, am mâncat un sendviş, am băut nişte apă. Căldura soarelui era plăcută şi îmi plăcea susurul apei. Am văzut şoimul. Apoi i-am văzut pe ei, chiar aici. Se întoarse spre Brody. Aşa ca noi, acum. Ea era cu faţa spre el, aşa, şi el stătea cu spatele la apă. Am spus mai devreme că nu cred că vedea nimic altceva în afară de el. Cred că nici el nu o vedea decât pe ea. M-am uitat mai mult la ea, pentru că era mai animată. Se mişca mult. Reece dădu din braţe, ca pentru a face o demonstraţie. O dramă. Îi simţeam aura de furie de pe cealaltă parte a râului. Spumega. Dar el părea foarte controlat.

Cel puţin după limbajul trupului. Inventez toate astea? Îşi apăsă degetele pe ochi. Îmi amintesc ce s-a întâmplat sau e o proiecţie a subconştientului meu?

— Ştii ce-ai văzut.

Calmul absolut al vocii lui o făcu să-şi coboare mâinile şi îi calmă spasmele din stomac.

— Da. Da, ştiu. Femeia dădea din mâini, îl împungea cu degetul. *Te avertizez!* asta părea să spună. Şi l-a împins. Reece îşi puse mâinile pe pieptul lui Brody, împinse. Cred că s-a dat un pas înapoi, continuă ea, cu gâtul uscat. Dacă nu te superi să intri în joc…

— Bine, îi făcu el pe plac.

— A făcut aşa. Reece îşi împreună mâinile, apoi le deschise. Parcă ar fi fost un arbitru la baseball.

— Baseball? Era uşor amuzat. Te-ai gândit la baseball?

— Preţ de-o clipă. Dar părea să spună: *Până aici! Mi-a ajuns.* După care femeia i-a ars o palmă.

Când Reece îşi trecu mâna prin aer, Brody o prinse de încheietură.

— Cred că am înţeles.

— Nu intenţionam să te lovesc. Nu a ripostat, prima oară, apoi ea s-a tras în spate şi l-a lovit din nou. Şi atunci, a trântit-o la pământ. Haide!

— Sigur.

Brody o împinse şi, deşi o făcu să se dea un pas în spate, nu o doborî la pământ.

— Trebuie să fi fost mult mai tare de atât. Nu.

Îşi ridică mâinile în clipa în care el zâmbi şi simulă că se pregăteşte să o împingă din nou.

— O să mă las singură.

Se uită în spate, ca să aprecieze distanţa până la pietre. Puneau în scenă o crimă, dar asta nu însemna că trebuia chiar să se lovească.

— Stai! Ea nu avea rucsac în spate. Reece şi-l dădu jos din spate, îl aruncă într-o parte, apoi se trânti pe pământ. Cu siguranţă, ea a căzut mai tare şi cred că s-a lovit cu capul – măcar cât să-i iasă un cucui – de pământ sau de pietrele astea. A rămas jos o vreme. I-a căzut şapca. Uitasem asta. I-a căzut şapca şi, când a scuturat din cap – ca şi cum ar fi fost uşor ameţită – am văzut ceva sclipind. Cercei. Cu siguranţă, purta cercei. Nu am fost suficient de atentă.

— Cred că pot să te contrazic în privinţa asta. El ce a făcut? S-a dus la ea?

— Nu. Nu. Ea s-a ridicat, repede, şi s-a repezit la el. Nu îi era frică, era furioasă. Foarte foarte furioasă. Ţipa la el. Nu o puteam auzi, dar o vedeam. A trântit-o la pământ. Nu doar a împins-o, de data asta. Şi, când a căzut, a încălecat-o. Reece se lăsă pe jos şi se uită la Brody. Eşti drăguţ să…?

— Sigur, nicio problemă.

Îşi puse câte un picior de-o parte şi de alta a ei.

— A întins o mână, cred, dar ea nu voia să cedeze. S-a ridicat pe coate şi a continuat în acelaşi fel. I se mişcau buzele şi am auzit-o, în mintea mea, strigând şi insultându-l. După care, s-a aplecat peste ea. Nu s-a aşezat doar pe ea, s-a lăsat cu toată greutatea, spuse, în momentul în care Brody se lăsă pe vine. Oh!

Aerul îi ieşi din plămâni în clipa în care Brody îi

urmă instrucţiunile.

— Da, aşa. Nu era joacă, nu era nimic sexual – cel puţin de unde vedeam eu. Ea încerca să-l plesnească şi el îi ţinea braţele pironite. Nu, asta nu. Simţi un val de panică în clipa în care Brody îi prinse încheieturile în mâinile lui. Nu pot. Nu face asta.

— Uşurel!

Cu privirea în continuare într-a ei, slăbi strânsoarea şi îşi mută greutatea corpului.

— Nu-ţi fac nimic. Spune-mi ce s-a întâmplat mai departe.

— Se lupta, se zbătea sub el. Dar el era mai puternic. A apucat-o de păr, i-a izbit capul cu putere. Apoi… apoi şi-a pus mâinile în jurul gâtului ei. Ea a dat din picioare, a încercat să-l arunce jos de pe ea, l-a apucat de mâini, dar nu cred că mai avea multă energie. Stai… i-a prins braţele între genunchii lui, ca să nu îl mai lovească. Şi asta uitasem, la naiba!

— Ţi-ai amintit acum.

— Femeia dădea din picioare, încerca să câştige puţin teren, îmi imaginez. Lovea pământul cu ghetele şi degetele i se afundau în pământ. Apoi s-a oprit. Totul s-a oprit, dar el a rămas cu mâinile în jurul gâtului ei. El a rămas aşa, şi eu am fugit. Gata, ridică-te. Ridică-te!

Brody îşi schimbă doar o idee poziţia, în aşa fel încât să se aşeze pe jos, lângă ea.

— E vreo şansă să mai fi fost încă în viaţă?

— A rămas cu mâinile la gâtul ei.

Reece se ridică în şezut, îşi trase genunchii la

piept şi îşi îngropă faţa în ei.

Brody nu spuse nimic preţ de câteva clipe, lăsând râul să treacă pe lângă ei, în timp ce norii aruncau umbre peste stânci şi apă.

— Presupun că eşti genul care vede întotdeauna paharul pe jumătate gol, spuse el.

— Cum?

— Probabil că paharul este gol mai mult decât pe jumătate, pentru că e spart şi conţinutul se scurge prin crăpătură. Tu vezi tărăşenia asta şi-ţi spui: Oh, Dumnezeule! Vină! Vină! Disperare! Am văzut cum o femeie a fost omorâtă sub ochii mei şi n-am putut să fac nimic. Biata de ea, biata de mine, continuă el. În loc să-ţi spui: Am văzut cum a fost omorâtă o femeie şi dacă n-aş fi fost unde eram atunci când eram, nimeni nu ar fi ştiut ce s-a întâmplat cu ea.

Reece îşi sprijinise bărbia pe genunchi ca să-l privească în timp ce vorbea şi acum îşi lăsă capul într-o parte.

— Ai dreptate. Ştiu că ai dreptate şi încerc să privesc lucrurile în felul ăsta. Numai că să ştii că nu-mi pari nici tu genul care vede întotdeauna jumătatea plină.

— Pe jumătate plin, pe jumătate gol, unde mama naibii e diferenţa? Dacă e ceva în nenorocitul ăla de pahar, dă-l pe gât!

Reece râse. Stătea în locul în care o femeie murise cu doar o zi în urmă şi simţi râsul ridicându-i-se în piept şi eliberându-se.

— Bună idee. În clipa de faţă, mi-aş dori din tot sufletul să am în mână un pahar de Pinot Grigio

rece. După ce-şi apăsă podul palmelor pe ochi, se ridică în picioare. Punerea în scenă a lăsat semne. Urme, spuse ea în timp ce se ridica. Găuri în pământ de la ghetele mele, zone bătătorite, urme de mâini. Nu e nevoie să fii expert ca să-ţi dai seama că aici au fost doi oameni, că a fost o luptă.

Brody se depărtă câţiva paşi, rupse o ramură deasă de salcie şi începu să măture cu ea pământul răvăşit.

— E isteţ, spuse el, în timp ce îndepărta urmele. O târăşte sau o cară de aici, ca să nu poată fi văzută de pe râu, din canion, apoi rupe o creangă ca asta din altă parte, se întoarce şi se asigură că niciunul din ei nu a lăsat nimic în urmă. Trebuie să ai mult sânge-rece pentru aşa ceva. Îşi îndreptă spatele, examină pământul. E destul de curat. Poate că Natty ar putea să găsească ceva, dar eu sunt doar un amator. Posibil, dacă ar fi să vină o echipă de experţi criminalişti, să găsească vreun fir de păr, dar ce-ar putea dovedi asta? Aruncă ramura de salcie într-o parte. Nimic. Tot ce trebuie să facă e să-şi acopere urmele la plecare. Sunt destule locuri în care să poţi îngropa un cadavru pe aici. Sau, dacă aş fi eu şi aş avea maşină, l-aş arunca în portbagaj şi l-aş duce în altă parte. Undeva unde să pot să nu fiu presat de timp şi să pot să sap o groapă suficient de adâncă încât să nu o descopere animalele.

— Asta nu mai e sânge-rece. E de-a dreptul de gheaţă.

— Ca să omori pe cineva îţi trebuie fie gheaţă, fie foc. Depinde. Ca să scapi după aceea? Da,

pentru asta îţi trebuie sânge-rece. Ai văzut destul?

Reece dădu din cap.

— Mai mult decât destul.

capitolul 9

Pe drumul de întoarcere, Reece scoase capacul sticlei de apă şi bău. Când Brody întinse mâna, i-o dădu şi lui.

— Întotdeauna se spune că nu există crima perfectă.

Brody bău însetat, apoi îi întinse sticla.

— Se spun foarte multe lucruri, în cea mai mare parte neadevărate.

— Aşa este. Totuşi, indiferent cine a fost femeia avea un loc pe lumea asta. Venise de undeva. Probabil că avea o slujbă, o casă. Poate că avea şi o familie.

— Probabil, posibil…

Nervoasă, Reece îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Ei bine, avea legături cu cel puţin o persoană. Care a omorât-o. Era ceva între ei.

— Şi ne întoarcem la posibil, probabil. Poate că s-au întâlnit în ziua în care au urcat aici sau posibil să fi fost împreună de zece ani. Puteau să fi venit de oriunde. Să călătorească din California, prin Texas, după ce porniseră de undeva din est. La dracu’, poate că era francezi!

— Francezi?

— Oamenii omoară în orice limbă. Ideea e că şansele să fi fost în trecere pe aici sunt la fel de mari ca acelea de a fi fost din zonă. Poate chiar

mai mari. În Wyoming locuiesc mai puţine persoane decât în Alaska.

— Ăsta-i motivul pentru care te-ai mutat aici?

— În parte. Probabil. Când lucrezi la un ziar mare de oraş, ai de-a face cu oameni până ajungi să te saturi. Ideea este că, oricine ar fi fost aceşti oameni, sunt mai mari şansele să fi venit din altă parte.

— Şi au ajuns să se bată până la moarte pentru că s-au rătăcit şi el nu a vrut să se oprească şi să întrebe care-i drumul. Ce-i drept, e un defect al bărbaţilor pentru care şi-ar merita o păruială zdravănă. Dar nu cred c-a fost asta. S-au întâlnit acolo sau au urcat acolo pentru că aveau ceva de discutat. Sau un motiv de ceartă.

Îi plăcea felul în care vorbea, hotărî Brody. Rareori în linie dreaptă. Ca atunci când gătea şi jongla cu mai multe feluri de mâncare în acelaşi timp.

— Supoziţie, nu fapt.

— Bine, îmi dau cu presupusul. Şi presupun că nu erau francezi.

— Posibil să fi fost italieni. Nici asta nu e exclus.

— Bine. Un cuplu de *lituanieni* se rătăceşte în pădure pentru că, asemenea bărbaţilor de pe tot globul, el consideră că penisul are – printre altele – şi rol de busolă. Aşa că este incapabil să întrebe pe cineva care e drumul, ceea ce, fireşte, ar discredita puterea penisului.

Brody se încruntă.

— Ăsta este un secret masculin foarte bine păzit. Cum ai reuşit să descifrezi codul?

— Nici nu vă imaginaţi voi câte femei cunosc acest lucru. În orice caz, cei doi au coborât din maşină şi au urcat printre copaci înspre râu pentru că, desigur, era un mod foarte bun de a-şi da seama unde sunt. Se ceartă, se bat, el o omoară. Apoi, pentru că lituanianul era un om al munţilor, şterge toate urmele ca un expert şi îi cară leşul înapoi la Fordul închiriat, ca să o poată îngropa pe pământul natal.

— Trebuie să-ţi notezi toate astea.

— Dacă ăsta e genul de bazaconii despre care scrii tu, mă mir că ţi s-a publicat vreo carte.

— Poate că aş fi rămas la francezi, doar ca să fie povestea mai internaţională. Dar revenim, Subţirico, la ideea că ar fi putut fi oricine, de oriunde.

Îi era mai uşor să se gândească la toată povestea ca la o enigmă. Îi oferea o oarecare distanţare.

— Dacă şi-a acoperit atât de bine urmele, tipul ştie să se descurce în natură.

— Mulţi oameni ştiu. Şi, dacă tot vorbim despre posibilităţi, e posibil să nu fi fost pentru prima oară aici.

Brody privi în jur. Cunoştea acest tip de teren pentru că mersese pe trasee din astfel de zone şi le folosise în cărţile lui. În scurt timp, aveau să apară căldăruşe şi bănuţi peste tot. Caprifoiul va înflori oriunde va putea ajunge. Locuri umbrite, locuri frumoase. Cel mai frumos va fi la începutul lui iunie.

— E cam devreme pentru turişti deocamdată,

calculă el, dar sunt şi oameni care vin în perioada asta a anului pentru că vor să evite aglomeraţia din timpul verii şi al iernii. Sau au drum în altă parte, dar se opresc să facă o plimbare aici. Şi mai sunt şi cei pe care i-ai văzut deja, care locuiesc în Fist şi au gustat din mâncarea ta.

— Foarte plăcut gând, mulţumesc.

— Ai văzut cu ce era îmbrăcat. Ai putea recunoaşte hainele, dacă le-ai mai vedea?

— Şapcă portocalie de vânătoare, geacă neagră, de piele. Haină. Nu, cred că geacă. Văd aşa ceva în fiecare zi. Pur şi simplu nu m-am uitat suficient de bine la el. Puteam să-i fi servit chiar eu supa la prânz, şi tot nu aş fi remarcat nimic. Nu văd cum o să pot vreodată… Oh, Dumnezeule!

Brody văzu şi el. Ba chiar zări ursul cu vreo zece secunde înainte ca să îl observe înaintând greoi pe cărare.

— Nu e interesat de tine.

— Iar tu ştii asta pentru că vorbeşti telepatic cu urşii?

Părea atât de ireal, încât nu era cu adevărat speriată.

Cel puţin, nu cât să aibă vreo reacţie în acest sens.

— Dumnezeule, ce mare e!

— Am văzut şi mai mari.

— Bravo ţie. Hm, cică n-ar trebui să fugim.

— Nu. N-am face decât să-i oferim o distracţie, până când ne-ar prinde din urmă. Vorbeşte mai departe, mergi mai departe, îl ocolim uşor… Gata, ne vede.

„Bine, bine”, îşi spuse ea, începând să se sperie de-a binelea. „Bună, ursule.”

— Şi asta e bine?

Îşi aminti ilustraţiile din ghidul ei, poziţiile sugerate pentru a face pe mortul în cazul în care erai atacat de un urs. Semănau cu un copil care făcea yoga.

Putea face asta, nicio problemă. Nu i-ar fi fost câtuşi de puţin greu să se lase să cadă la pământ pentru că, dacă ursul ataca, era sigură că picioarele aveau să-i cedeze. Înainte să aibă ocazia să testeze veridicitatea sfaturilor din ghid, ursul se uită la ei, întoarse capul şi se îndepărtă.

— De cele mai multe ori sunt timizi, comentă Brody.

— De cele mai multe ori. Excelent. Cred că am nevoie să mă aşez.

— Mergi mai departe. E prima oară când te întâlneşti cu un urs?

— Atât de aproape şi de personal? Da. Am uitat să mă mai gândesc la ei.

Îşi frecă mâna pe piept, ca să se asigure că inima care începuse brusc să-i bată ca o tobă nu pleca de la locul ei.

— Am uitat să *stau cu ochii-n patru după urşi*, cum scrie în ghidul meu. Ce-i drept, splendid exemplar, spuse ea, şi îşi atinse din nou pieptul cu degetele. Era foarte frumos, într-un mod absolut terifiant.

— O observaţie. Dacă ar fi simţit mirosul unui cadavru în apropiere, cu siguranţă ar fi fost mai agresiv. Asta înseamnă fie că nu-i pe-aici, fie că a

îngropat-o suficient de adânc.

Acum Reece trebui să înghită, adânc şi cu putere.

— Şi mai multe imagini plăcute pentru mine. Cu siguranţă, o să beau vinul ăla. Un pahar mare de vin.

Se simţi mai în siguranţă în momentul în care fu din nou în maşină. În siguranţă şi ridicol de obosită. Îşi dorea un pui de somn tot atât de mult pe cât îşi dorea paharul de vin. O cameră tăcută, cu draperiile trase, o pătură moale, uşi încuiate. Şi îşi dorea să se rupă de realitate.

Când Brody porni maşina, îşi închise doar pentru o clipă ochii care o usturau de parcă ar fi avut nisip sub pleoape. Şi epuizarea o făcu să alunece înspre somn.

Dormea liniştit, îşi spuse Brody, fără niciun sunet, fără nicio mişcare. Capul i se odihnea în colţul dintre scaun şi geam, mâinile îi stăteau inerte în poală.

Şi ce naiba ar fi trebuit să facă acum cu ea?

Pentru că nu prea ştia răspunsul la această întrebare, conducea încet, hotărându-se pe moment să o ia pe rute ocolitoare, ca să lungească drumul înapoi spre oraş.

Se comporta mai bine decât îşi dădea seama. Cel puţin după părerea lui. Multe persoane nu ar fi trecut din nou prin toate detaliile, cum făcuse ea. Credea că cei mai mulţi oameni ar fi considerat că şi-au făcut datoria după ce ar fi raportat crima.

Nu şi ea.

Poate din cauza a ceea ce i se întâmplase mai demult. Sau poate că pur şi simplu aşa era ea construită.

Se internase singură într-un spital de psihiatrie, îşi aminti. Şi, judecând după tonul cu care o spusese, o considerase un fel de capitulare.

El o considera o dovadă de curaj.

Probabil că şi drumurile pe care le făcuse de când plecase din Boston erau în viziunea ei o fugă din faţa realităţii. Brody le vedea ca pe un fel de călătorie. Aşa cum era şi viaţa lui de când plecase din Chicago. Fuga presupunea teamă şi dorinţă de evadare. Dar o călătorie? O călătorie era un ritual de trecere, nu? El, unul, avusese nevoie de aşa ceva ca să înveţe să facă ce voia, să trăiască după propriile lui reguli, după propria lui agendă.

Din punctul lui de vedere, Reece Gilmore făcea cam acelaşi lucru. Doar că bagajul ei în această călătorie era cu mult mai mare decât fusese al lui.

El nu se temuse niciodată pentru viaţa lui, dar îşi putea imagina cum trebuia să fie. Imaginaţia era punctul lui forte. Îşi putea imagina şi panica de a te trezi într-un pat de spital, chinuit de dureri şi fără să ştii ce se întâmplă cu tine. Disperarea când ajungeai să-ţi pui la îndoială propria sănătate mintală. Dacă era să le adune pe toate, era o greutate foarte mare pentru o singură persoană.

Şi îl prinsese în povestea ei, ceea ce nu era lucru uşor. Nu era genul care să încerce să repare aripa frântă a unei păsări. Natura îşi urma cursul şi, cu cât erau mai puţini cei care interveneau, cu atât

mai bine.

Dar era prins acum, şi nu numai pentru că fusese la doar un pas de a fi martor la o crimă. Deşi numai atât şi ar fi fost suficient.

Simţea că îl trage spre ea. Nu prin slăbiciunile ei, ci prin puterea pe care se lupta să o găsească şi să o folosească pentru a învinge aceste slăbiciuni.

Nu avea cum să nu o respecte pentru asta. La fel cum nu avea cum să nege atracţia care începuse să fiarbă în el la foc mic.

N-ar fi zis niciodată că era genul lui. Coloana vertebrală de oţel care începea să se refacă sub carapacea fragilă o transforma într-o femeie care încă avea nevoie de ajutor, şi Brody nu avea răbdare cu femeile care trebuiau ajutate. De obicei.

Îi plăceau femeile deştepte şi sigure pe ele, ocupate cu propria lor viaţă. Ca să nu-i solicite lui prea mult timp.

Probabil că şi Reece fusese o astfel de femeie înainte de a fi rănită, hotărî el. Era posibil să devină din nou, dar nu va mai fi niciodată exact la fel. Se gândea că ar putea fi interesant să o urmărească cum termină de rearanjat piesele din puzzle-ul vieţii ei şi să poată analiza la sfârşit rezultatul.

Prin urmare conducea în timp ce ea dormea, prin peisajul de iarbă îngălbenită şi verde spălăcit al nesfârşitelor întinderi de salvie.

Şi privea vârfurile munţilor Teton ţâşnind din mijlocul pământului întins. Nu era o creştere

treptată, nu existau dealuri care să înmoaie panta abruptă şi care să-ţi distragă atenţia de la puterea bruscă şi uluitoare.

Zăpada încă se mai învârtejea în rotocoale pe culmi, şi bicele albe pe fundalul albastru sau cenuşiu adăugau o notă suplimentară de forţă aşa cum se izbeau de cer.

Încă îşi amintea prima oară când îi văzuse şi felul în care el, care nu se considerase niciodată un bărbat spiritual, se simţise dintr-odată copleşit de magia lor aspră şi teribilă. Munţii Stâncoşi erau mai impresionanţi, cei din est mai eleganţi. Însă aceştia, munţii care împrejmuiau locul care era, pentru moment, casa lui, erau primitivi.

Poate că venise aici pentru că nu era nevoit să dea pretutindeni din coate doar ca să-şi facă puţin loc. Dar munţii erau un bonus bine-venit.

Conducea repede pe drumul pustiu care străbătea pajiştile de salvie, pe care păştea o turmă de bizoni. Îi observă cum se plimbau agale, cu blana miţoasă, cu capetele mari şi plecate. Doi viţeluşi, probabil de doar câteva zile, stăteau aproape de mamele lor.

Deşi îşi imagina că şi lui Reece i-ar fi plăcut să îi vadă, o lăsă să doarmă.

Ştia că soarele verii va face ca păşunea să explodeze în mii de flori care vor străluci în culori imposibile pe fondul verde al salviei. Şi îşi imagina că, în atâtea hectare de suprafaţă deschisă, un mormânt ar fi trecut neobservat de oameni sau de animale. Dacă bărbatul avusese răbdare să sape o groapă suficient de lungă şi de adâncă.

Viră spre Angel’s Fist şi înspre pâlcurile de plopi şi de pini care înconjurau oraşul. Reece gemu încet în somn. Când se uită la ea, Brody văzu că începuse să tremure.

Opri în mijlocul drumului, apoi se întoarse şi îi scutură repede braţul.

— Trezeşte-te!

— Nu!

Sări din somn ca un alergător în momentul în care se dă startul. Când ridică pumnul, Brody i-l prinse în palma lui.

— Loveşte-mă, spuse el blând, şi-o să lovesc şi eu.

— Ce? Ce? Îşi privea buimacă pumnul strâns cu putere în mâna lui. Am adormit. Am adormit?

— Dacă nu, înseamnă că te-ai prefăcut foarte bine timp de o oră.

— Te-am lovit?

— Ai încercat. Să nu mai încerci.

— Sigur. Îşi comandă inimii să i se potolească. Poţi să-mi dai drumul la mână?

Brody îşi desfăcu degetele, şi Reece îşi trase pumnul şi îl lăsă să-i cadă în poală.

— Întotdeauna te trezeşti ca un boxeur care aude gongul de runda doi?

— Nu ştiu. A trecut mult timp – nu-mi amintesc cât de mult – de când n-am mai dormit cu cineva lângă mine. Presupun că mă simt confortabil lângă tine.

— Confortabil, reconfortant… Sprânceana i se ridică. Dacă mai foloseşti astfel de cuvinte, voi considera că este de datoria mea să-ţi schimb

impresia.

Reece zâmbi uşor.

— Nu eşti genul de bărbat care să rănească o femeie.

— Aşa zici?

— Nu fizic, vreau să spun. Probabil că ai lăsat destule inimi frânte în urma ta, dar fără să le loveşti vreodată pe posesoare. Te-ai mulţumit să le sfărâmi orgoliul cu vorbe, ceea ce este – dacă stau să mă gândesc – aproape la fel de rău ca şi când le-ai fi sfărâmat maxilarul. În orice caz, apreciez că m-ai lăsat să dorm. Cred că… Oh! Oh, uită-te la ei!

Îşi schimbase poziţia şi priveliştea care umplea parbrizul o făcu să uite de orice altceva. Fascinată, îşi scoase centura şi deschise portiera. Vântul şuieră deasupra ei în clipa în care coborî din maşină.

— Totul este atât de crud, atât de uluitor, de înfricoşător. Atâta deschidere şi uite-i acolo, ca o – cum să spun? – ca o fortăreaţă care se ridică deasupra tuturor. Parcă s-ar fi împins pur şi simplu spre cer, direct din pământ. Îmi place bruscheţea lor. Se duse în faţa maşinii şi se sprijini de capotă. Mă uit în fiecare zi la ei, de la fereastră sau când intru sau ies din restaurant. Dar nu e la fel ca aici, unde nu sunt clădiri, unde nu sunt oameni.

— Eu sunt om.

— Ştii ce vreau să spun. Aici, în faţa lor, te simţi atât de fără scăpare uman. Întoarse capul şi fu mulţumită să vadă că ieşise şi el din maşină şi

venea lângă ea. Am crezut că o să trec pe aici, o să lucrez o vreme pe undeva, după care o s-o iau din loc. Şi în fiecare dimineaţă privesc lacul pe fereastră şi îl văd oglindindu-se în apă şi nu mă pot gândi la niciun motiv ca să plec.

— Trebuie să rămâi într-un loc, la un moment dat.

— Nu ăsta era planul. Ce-i drept, nu se prea poate spune că aveam un plan. Însă credeam că o să apuc din nou drumul spre est, în cele din urmă. Nu să mă întorc în Boston. Poate în Vermont. Am făcut şcoala acolo, aşa că ştiu oraşul. Eram sigură că o să-mi lipsească verdele. Verdele de pe coasta de est.

— Şi aici înverzesc pajiştile. Şi înfloresc păşunile şi poienele. E o imagine de carte poştală.

— Sunt convinsă, dar la fel e şi asta. Îmi place mai mult decât paharul de vin.

Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi respiră.

— Arăţi aşa uneori când găteşti.

Deschise acei ochi căprui, de spanioloaică.

— Zău? Aşa cum?

— Relaxată şi calmă. Fericită.

— Presupun că sunt încrezătoare atunci când gătesc. Iar când sunt încrezătoare, sunt relaxată şi fericită. Şi mi-a lipsit. Nu am reuşit să mai intru într-o bucătărie după ce s-a întâmplat atunci. Mi-au furat această plăcere, sau i-am lăsat să mi-o fure. Oricum ar fi, am început să-mi revin. Ascultă păsările. Mă întreb ce sunt.

Brody nu remarcase trilurile până când nu-i atrase ea atenţia. Reece se întoarse să privească

în jur şi ochii i se lărgiră. Îi prinse braţul şi îi arătă ceva în depărtare.

— Uite! Uau!

Când se uită, văzu mica cireadă de bizoni, înaintând rumegând prin păşunea de salvie.

— Şi bizoni vezi pentru prima oară?

— Ca şi cu ursul, am mai văzut. Dar nu am mai stat niciodată pe un câmp, împreună cu ei. E mai palpitant. Oh, uite! Au copilaşi!

Vocea i se încălzi la ultimul cuvânt, pe care îl lungi, de parcă s-ar fi topit.

— De ce spun întotdeauna femeile *copilaşi* pe tonul ăsta?

Reece îi lovi doar în treacăt braţul cu podul palmei.

— Sunt atât de drăgălaşi, după care se fac aşa de mari.

— Şi atunci, îi pui pe grătar.

— Te rog, am un moment foarte frumos de comunicare cu natura. Când îi văd, îmi pare rău că nu am mai degrabă un cal, în loc să conduc un SUV. Aş vrea să merg aşa, călare prin prerie. Vreau să văd o antilopă, hotărî ea. Ei, mai întâi trebuie să învăţ să călăresc.

— Vrei să călăreşti o antilopă?

— Nu! Râse din nou, jos şi lejer. Mi s-au amestecat gândurile. Vreau să văd o antilopă în timp ce călăresc un cal. Dar nu ştiu să călăresc.

— Nu s-a oferit Lo să te înveţe?

Reece îşi băgă mâinile în buzunare, privind în continuare turma de bizoni.

— Altceva ar vrea el să călăresc. Dar s-ar putea

să-i accept oferta – cea cu calul – când o să fiu sigură că e în stare să stea la locul lui.

— Îţi plac bărbaţii care stau la locul lor?

— Nu neapărat, spuse ea, absentă. Doar în cazul lui.

Clopoţeii de alarmă nu se declanşară decât după ce el se întoarse, îşi puse mâinile pe capotă, de-o parte şi de alta a ei, şi o prinse acolo.

— Brody…

— Nu eşti proastă şi nu eşti înceată. Doar agitată. Vrei să-mi spui că într-adevăr nu te aşteptai la asta?

Îşi simţi inima strângându-i-se şi poate că în parte, era din cauza fricii. Dar numai în parte.

— Mintea mea nu s-a mai concentrat de mult timp în zona asta. Cred că nu am observat. În cea mai mare parte, se corectă ea.

— Dacă nu te interesează, ai face bine să-mi spui clar.

— Sigur că mă interesează, doar că… Uaa!

Ultimul cuvânt se auzi abia ca un chiţăit în clipa în care Brody îi apucă braţele şi o ridică pe vârfurile picioarelor.

— Trage aer în piept, o avertiză el. O să ne scufundăm.

Nu putu nici să tragă aer în piept, nici să-şi adune minţile, nici să-şi găsească echilibrul. Scufundarea fu adâncă şi bruscă, iar aerul care fusese atât de proaspăt şi de rece începu dintr-odată să-i pompeze fierbinte în plămâni. Gura lui nu era răbdătoare sau blândă, nu convingea, nu seducea. Lua pur şi simplu ce voia. Senzaţia de a

fi luată pe sus, luată de-a valma, luată de tot, o ameţi şi îi dădu o stare de euforie.

Fierbinte, îşi spuse. Tare, îşi spuse. Flămând. Aproape că uitase cum era ca un bărbat să tânjească după gustul ei, apoi să se înfrupte.

Chiar în timp ce se întreba dacă va mai rămâne ceva din ea după ce termina, braţele i se strângeau pe după gâtul lui. Mâinile lui îi prinseră şoldurile şi o trase cu putere înspre el.

Inima ei bătea lângă a lui – bătăi puternice şi rapide. Şi tremura. Dar gura ei era la fel de lacomă ca a lui; mâinile i se împreunară cu fermitate pe după gâtul lui. Nu era fricǎ acel gust pe care îl simţea în timp ce-i zdrobea buzele, era şoc. Şoc care pătrundea printr-o sufocantă explozie de nevoie.

Pentru că voia mai mult, o prinse pur şi simplu de şolduri şi o ridică pe capota maşinii. Apoi luă şi mai mult.

Poate că-şi pierduse minţile, dar avea să-şi facă mai târziu griji în legătură cu asta. Momentan, se lăsă pradă cerinţelor trupului şi îşi prinse picioarele pe după talia lui.

— Atinge-mă! Îi muşcă uşor buza de sus, limba. Atinge-mă undeva, oriunde.

Mâinile lui se strecurară pe sub ţesătura moale, de bumbac, a puloverului şi îi cuprinseră sânii. Un geamăt adânc îi ieşi din capul pieptului şi trupul i se încordă, dorind mai mult. Mai mult contact, mai multă senzaţie, mai mult din toate. Mâinile lui erau aspre şi dure, ca totul la el, aspre, dure şi directe. Şi puternice, aşa încât peste tot pe unde o

atingea se simţea minunat de umflată, lăsând în urmă o plăcută durere.

Răspunsul ei, insistenţa ei, îl făcu să-şi simtă controlul de care nu crezuse că va avea nevoie atârnând de un fir de păr. Se vedea luând-o chiar acolo, pe capota maşinii, rupând pur şi simplu hainele care îi stăteau în drum şi împingându-se în ea până când această tensiune sălbatică era eliberată.

— Uşurel. Mâinile nu-i mai erau complet sigure de data asta, când îi luă braţele. Hai să ne calmăm puţin.

Abia dacă îl putea auzi prin vuietul din capul ei, aşa că îşi lăsă fruntea să-i cadă pe umărul lui.

— Bine. Bine. Uau. Nu putem… n-ar trebui…

— Ba am făcut-o. Şi fii sigură că o s-o facem din nou, dar având în vedere că nu avem şaisprezece ani, n-o să se întâmple în mijlocul drumului, pe capota unei maşini.

— Nu. Ai dreptate.

Acolo erau? Reuşi să îşi ridice capul, să se concentreze.

— Doamne! Suntem în mijlocul drumului. Dă-te la o parte. Trebuie să te dai la o parte.

Sări jos de pe maşină, îşi trecu mâinile prin părul răvăşit, trase de pulover, de geacă.

— Arăţi foarte bine.

Nu se simţea bine. Se simţea folosită – însă nici pe departe suficient de folosită.

— Nu putem… Nu sunt pregătită să… Nu e o idee bună.

— Nu-ţi cer să te măriţi cu mine şi să-mi faci

copii, Subţirico. A fost un sărut şi-a fost o idee a naibii de bună. Şi să te culci cu mine ar fi una şi mai bună.

Îşi apăsă mâinile pe tâmple.

— Nu pot să gândesc. O să-mi explodeze capul.

— Cu câteva minute în urmă, aveam senzaţia că o să-ţi explodeze altă parte a corpului.

— Încetează! Vrei să încetezi o dată? Uită-te la noi! Ne pipăim şi vorbim despre sex. O femeie e moartă!

— Şi tot moartă o să rămână, fie că facem noi sex, fie că nu. Dacă ai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu ideea asta, bine. Ia-ţi câteva zile. Dar dacă-ţi închipui că după aceea noi doi n-o să ajungem în acelaşi pat, atunci m-am înşelat. Eşti proastă.

— Nu sunt proastă.

— Vezi, aveam dreptate.

Se întoarse şi începu să ocolească maşina.

— Brody… La dracu’, vrei să aştepţi un minut?

— Ca să ce?

Se uită la el. Un mascul mare şi brut, susţinut în fundal de dimensiunile dramatice ale munţilor.

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu.

— Atunci, hai să ne întoarcem. Vreau o bere.

— Nu mă culc cu orice bărbat de care sunt atrasă.

Acum Brody se aplecă prin portiera deschisă.

— După cum singură ai spus, nu te-ai culcat cu nimeni de doi ani încoace.

— Exact. Şi dacă-ţi închipui că o să profiţi de…

— Pe fundul tău ăla slăbănog că o să profit!

Şi zâmbi larg în timp ce urca în maşină.

Reece îşi duse fundul slăbănog la portiera locului de lângă şofer şi urcă pufnind.

— Conversaţia asta e ridicolă.

— Atunci taci.

— Nici măcar nu ştiu de ce te plac, bombăni ea. Poate că nu te plac. E posibil să-ţi fi răspuns în felul ăsta doar pentru că a trecut mult timp de când am avut… orice fel de contact intim sau personal.

— De ce nu spui că nu ţi-ai mai tras-o?

— În mod evident, pentru că nu am limbajul tău elegant. Dar ideea era că, doar pentru că răspund, nu-nseamnă că o să te las să mă trânteşti în patul tău.

— Nu am de gând să te pocnesc cu bâta în cap şi să te trag de păr până în peştera mea.

— Nu m-ar mira. Spumega la adăpostul ochelarilor de soare. Şi, deşi îţi sunt recunoscătoare pentru că mă crezi, pentru că mă susţii…

Brody puse o frână atât de puternică, încât o aruncă în faţă, făcând centura de siguranţă să-i apese cu putere pe piept.

— Una nu are nicio legătură cu cealaltă. Vocea lui era periculos de rece. Nu începe cu asta.

— Eu… Închise ochii şi trase adânc aer în piept în clipa în care se puseră din nou în mişcare. A fost o insultă, ai dreptate. O insultă pentru amândoi. Ţi-am spus că nu pot să gândesc. Corpul meu e plin de găuri, creierul îmi este dat peste cap. Sunt nervoasă, speriată, dornică. Şi începe să

mă doară capul.

— Ia două aspirine, întinde-te. Anunţă-mă când *dornică* ajunge pe primul loc.

Reece îşi fixă privirea asupra munţilor.

— Au fost două zile extrem de ciudate.

— Mie-mi spui?

— Vreau să vorbesc cu şeriful. Poţi să mă laşi acolo.

— Du-te acasă, ia aspirina, sună-l.

— Trebuie să vorbesc cu el faţă în faţă. Lasă-mă acolo, repetă ea, în timp ce intrau în Angel’s Fist. Tu du-te şi bea-ţi berea.

Când Brody nu răspunse, se răsuci în scaun ca să ajungă cu faţa spre el.

— Nu-ţi cer să vii cu mine. Nu vreau să vii. Dacă şeriful Mardson nu vede că pot să-mi susţin singură argumentele, va avea şi mai puţine motive să mă creadă.

— Faci cum vrei.

— Asta şi încerc.

Când opri în faţa biroului şerifului, îi aruncă o privire curioasă.

— Ce e mâine la cină?

— Poftim?

— Îmi dai de mâncare.

— Oh. Uitasem. Nu ştiu. Găsesc eu ceva.

— Sună delicios. Hai, termină aici, apoi du-te şi culcă-te. Arăţi de parcă mai ai puţin şi cazi din picioare.

— Te rog, mai uşor cu complimentele. O să mi se urce la cap.

Aşteptă o secundă, două, apoi îşi luă rucsacul de

pe jos şi începu să deschidă portiera.

— E vreo problemă?

— Nu. Adică, mă aşteptam să mă săruţi la plecare.

Buzele lui tremurară şi ridică o sprânceană.

— Hei, Subţirico, suntem deja un cuplu?

— Eşti un dobitoc! Dar simţi râsul gâdilându-i în gât în timp ce deschidea nervoasă portiera. Şi, când o să-mi ceri să fiu iubita ta, ai grijă să te prezinţi cu un inel. Îşi băgă capul prin uşă. Şi lalele – sunt preferatele mele.

Apoi o trânti.

Ajunse la uşa şerifului râzând pe înfundate. Nervii nu îşi făcură apariţia decât după ce deschise şi intră în birou.

Mirosea a cafea stătută şi a câine ud. Cafeaua o reperă prima, pe o tejghea scurtă, în partea stângă a camerei, unde fumega un vas aproape gol, care mai avea în el ceva urme dintr-un fel de noroi negru. Iar sursa celui de-al doilea miros sforăia întinsă pe jos, lângă două birouri de metal puse faţă în faţă la care, presupunea Reece, lucrau ajutoarele de şerif.

Un singur birou era ocupat. Un pămătuf de păr negru, barbişon, ochi veseli, de culoarea alunei, constituţie subţirică, tinerească. Denny Darwin, îşi aminti Reece, căruia îi plăceau ouăle prăjite tare pe ambele părţi şi şunca aproape arsă.

Ridică privirea în clipa în care se deschise uşa şi roşi uşor. Felul în care degetele lui se grăbiră să apese tastele computerului o făcu să creadă că activitatea asupra căreia era concentrat nu făcea

tocmai parte din îndatoririle lui oficiale.

— Bună ziua, domnişoară Gilmore!

— Reece.

Nu era cu mult mai tânăr decât ea, îşi spuse. Să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, cu o faţă proaspătă şi deschisă, în ciuda ciocului care o acoperea parţial.

— Speram să pot vorbi cu şeriful, dacă e aici.

— Sigur, s-a întors în birou. Du-te direct la el.

— Mulţumesc. Drăguţ căţel. Se opri şi se uită mai bine. L-am mai văzut. Îi place să înoate în lac.

— E Moses. Câinele lui Abby Mardson. Fata mijlocie a şerifului?

— Da, desigur. Îi aruncă mingea în lac şi el se aruncă după ea şi i-o aduce.

— Îi place să ne ţină nouă de urât, cât timp copiii sunt la şcoală. A stat ceva pe-aici azi.

Moses deschise un ochi, o măsură pe Reece din cap până-n picioare, apoi se mişcă doar atât cât să lovească pământul cu coada lui mare şi stufoasă.

— De obicei, ne mai rămân câteva oase din supă la Joanie. Anunţă-mă când Moses îşi doreşte unul.

— Vă mulţumim frumos.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, Moses.

Străbătu încăperea în direcţia pe care i-o indicase Denny. Mai era un birou pentru dispecer, gol şi tăcut acum, chiar la intrarea în hol.

Într-un capăt al coridorului erau două celule deschise, neocupate momentan, iar în celălalt capăt era o uşă pe care scria DEPOZIT şi alta pe care scria TOALETĂ. Faţă în faţă cu depozitul, uşa biroului lui Rick Mardson era deschisă.

Stătea în spatele unui birou de stejar care părea să fi trecut prin mai multe războaie. Era cu faţa spre uşă şi avea în spate o fereastră montată destul de sus cât să-i ofere intimitate, lăsând totodată lumina să pătrundă. În afară de computer şi de sistemul telefonic, care era normal să fie acolo, pe birou mai erau câteva fotografii înrămate, mai multe dosare şi o cană roşie pe post de suport pentru diverse pixuri şi creioane.

În cuierul vechi aşezat într-un colţ, atârnau pălăria lui şi o haină de un maro spălăcit. Câteva postere de filme înveseleau pereţii zugrăviţi în bej industrial, cu imaginile lui John Wayne, Clint Eastwood şi Paul Newman, în cele mai bune posturi de cowboy.

Rick se ridică în clipa în care o văzu ezitând în prag.

— Intră, Reece. Tocmai am sunat din nou la tine.

— Ar trebui să-mi iau un robot telefonic. Ai un minut, te rog?

— Sigur. Ia loc. Vrei să guşti cea mai proastă cafea din Wyoming?

— O să refuz, dar mulţumesc. Mă întrebam dacă ai aflat ceva nou.

— Vestea bună e că nimeni nu a dispărut din Angel’s Fist. Şi niciunul dintre turiştii care sunt deja de câteva zile la noi. Nu există persoane dispărute în zonă care să se potrivească descrierii făcute de tine.

— Nimeni nu şi-a dat încă seama că a dispărut. A trecut doar o zi.

— Este posibil, aşa că o să verific periodic.

— Crezi că mi-am imaginat totul.

Rick se duse la uşă, o închise, apoi se întoarse şi se aşeză pe marginea biroului. Pe chipul lui nu se citea nimic altceva decât amabilitate şi răbdare.

— Nu pot să-ţi spun decât ceea ce ştiu. În clipa de faţă, ştiu că nu a dispărut nicio femeie din oraşul meu şi toţi vizitatorii care sunt aici sau care erau aici ieri sunt teferi şi sănătoşi. Şi mai ştiu, pentru că face parte din meseria mea să fac astfel de verificări, că ai trecut printr-o perioadă proastă acum vreo doi ani.

— Nu are nicio legătură cu asta.

— Poate că are. Vreau să stai puţin liniştită şi să te gândeşti cu foarte mare atenţie. E posibil să fi văzut doi oameni, exact cum ai spus, care se certau. Poate că au început chiar să se lovească. Dar erai foarte departe, Reece, chiar şi cu binoclul. Vreau să te gândeşti bine şi să-mi spui dacă e posibil ca amândoi aceşti oameni să fi plecat în viaţă de acolo.

— Era moartă.

— Păi vezi, aşa cum erai tu, de cealaltă parte a râului, sus pe potecă, nu puteai să-i iei pulsul, nu?

— Nu, dar…

— Ţi-am citit de două ori declaraţia. Ai luat-o la fugă, l-ai găsit pe Brody, te-ai întors. Ar fi cam treizeci de minute. Nu e posibil ca femeia să se fi ridicat şi să fi plecat? Poate că era încă nervoasă, poate că avea câteva vânătăi, dar altfel vie şi nevătămată?

Paharul nu era pe jumătate gol sau pe jumătate plin, îşi spuse Reece. Era doar un nenorocit de

pahar şi îl văzuse cu ochii ei.

— Era moartă. Dacă a plecat pe picioarele ei, cum explici faptul că nu sunt urme? Niciun fel de semn că ar fi fost acolo?

Rick nu spuse nimic preţ de câteva clipe apoi, când vorbi, tonul lui avea aceeaşi nesfârşită răbdare. Începea să-i dea fiori pe şina spinării, ca şi cum nişte păianjeni i-ar fi urcat pe spate.

— Nu eşti de pe aici şi era prima oară când urcai acolo. Erai şocată şi supărată. E un râu lung, Reece. Ar fi fost destul de uşor să greşeşti locul când te-ai întors cu Brody. La naiba, putea să fi fost cu un kilometru mai sus.

— Nu mă puteam înşela atât de mult.

— Am căutat cât am putut mai bine, dar e mult teren de acoperit. Ba chiar am luat legătura şi cu cele mai apropiate spitale. N-au primit şi n-au tratat nicio femeie care să se potrivească descrierii tale şi care să fi venit cu vreo traumă la gât sau la cap. O să-ţi spun mâine ce se mai întâmplă.

Reece se ridică.

— Nu crezi că am văzut ceva.

— Te înşeli. Cred că ai văzut ceva care te-a speriat şi te-a supărat. Dar nu găsesc nici cea mai mică dovadă că ai fi fost martoră la o crimă. Sfatul meu este să mă laşi pe mine să mă ocup mai departe şi îţi dau cuvântul meu că o voi face. Tu linişteşte-te, deocamdată. Tocmai mă duceam acasă, să-mi văd soţia şi copiii. Pot să te duc cu maşina.

— Prefer să merg pe jos, să-mi limpezesc

mintea. Se duse la uşă, se întoarse. Femeia aia era moartă, domnule şerif. Nu e ceva ce să pot lăsa pur şi simplu deoparte.

După ce plecă, Mardson răsuflă din greu şi clătină din cap. O să facă tot ce-o să poată, îşi spuse, şi asta era tot ce i se putea cere.

Acum o să-şi ia câinele şi o să plece acasă, unde o să ia cina cu soţia şi copiii lui.

capitolul 10

Brody îşi luă berea şi aruncă o pizza congelată în cuptor. Când apăsă butonul robotului, găsi un mesaj de la impresara lui. Cartea programată pentru începutul toamnei reuşise să primească o ofertă foarte bună în magazinele de specialitate. Ceea ce ar fi putut fi un motiv să-şi mai deschidă o bere, la masă.

Poate că o să-şi cheltuiască o parte din încasările care-i reveneau pe un televizor nou. Cu plasmă. Putea să îl atârne deasupra şemineului. Oare se puteau pune televizoarele cu plasmă deasupra şemineului? Sau trebuiau ferite de căldură?

Ei bine, o să afle. Pentru că ar fi fost foarte plăcut să se întindă pe canapea şi să se uite la ESPN pe unul din ecranele alea mari şi grozave.

Deocamdată însă, stătea în uşa deschisă a bucătăriei, bându-şi berea din mână în timp ce privea cum lumina se înmoaie şi umbrele se adâncesc, anunţând seara.

Liniştea era la fel de plăcută ca acea primă bere

rece.

Avea de lucru, trebuia să recupereze – nu-şi putea permite un televizor cu plasmă de ultimă generaţie dacă nu-şi făcea timp ca să stea în faţa tastaturii. Ceea ce însemna că avea să dedice probabil vreo câteva ore lucrării în curs, înainte să se ducă la culcare. În plus, chiar era nerăbdător să treacă la treabă. Trebuia să ucidă o femeie.

Totuşi acum, la o bere, aşteptând să i se facă pizza, putea să-şi permită câteva minute în care să se gândească la o altă femeie.

Nu era un gând foarte liniştit. Reece Gilmore avea prea multe laturi zimţate ca să poată aluneca lin în viaţa unui bărbat. Poate că tocmai acest amănunt o făcea atât de interesantă, când nu avusese nici cea mai mică intenţie de a fi interesat. Îi plăceau contradicţiile ei – era îndrăzneaţă şi fragilă, precaută şi impulsivă. Oamenii care mergeau fără abatere pe o singură cărare deveneau plictisitori după o vreme.

Mai mult, se trezise simţind că erau în *situaţia* asta împreună.

Până când reuşeau să găsească o rezolvare pentru situaţie, nu strica să afle mai multe despre ea.

Privi în jur. Laptopul lui era pe masă.

— Nu există moment mai potrivit decât prezentul, hotărî el şi, sorbind încă o dată din bere, închise uşa.

Îşi puse mănuşile, apoi scoase pizza din cuptor. Cuţitul de tăiat pizza era, la fel ca şi aparatul de făcut cafea, unul dintre puţinele instrumente de

bucătărie pe care le considera absolut esenţiale. Puse toată bucata, tăiată în patru părţi, pe o farfurie, luă vreo câteva şerveţele şi, după ce îşi deschise o a doua bere, consideră cina rezolvată.

Se îndoia că durase mai mult decât îi luase şerifului să acceseze informaţiile despre Reece.

Când o căută pe Google, găsi suficiente legături cât să-l ţină ocupat şi interesat.

Deschise un articol vechi, despre tinerii maeştri bucătari cu perspectivă, din Boston, scris despre Reece, pe atunci în vârstă de douăzeci şi patru de ani. Avusese dreptate, observă în timp ce examina fotografia. Arăta mai bine cu vreo cinci kilograme în plus. De fapt, arăta de-a dreptul fantastic.

Tânără, plină de viaţă, *esenţială* parcă, zâmbind larg aparatului în timp ce ţinea în mână un vas mare şi albastru şi un tel argintiu, strălucitor. În articol se menţionau cursurile pe care le făcuse – un an la Paris adăuga o notă strălucitoare CV-ului ei – şi era personalizat cu o anecdotă despre cum preparase mese cu cinci feluri de mâncare pentru păpuşi, în copilărie.

Erau citaţi atât Tony, cât şi Terry Maneo, proprietarii restaurantului la care lucrase – doi oameni care aveau să fie morţi peste câţiva ani. Spuneau că Reece nu este doar nestemata afacerii lor, ci şi parte din familie.

Mai existau şi alte frânturi de informaţii în acest articol şi încă vreo câteva în altele. Află că rămăsese orfană la cincisprezece ani, moment din care fusese crescută de bunica ei. Nu se măritase, vorbea fluent franceza şi îi plăcea să-şi invite la ea

prietenii, care o apreciau în mod deosebit pentru dejunurile de duminică.

Era descrisă cu adjective precum *energică, creativă, aventuroasă* şi, alegerea lui de mai devreme, *vibrantă*.

Cum ar fi descris-o acum? se întrebă Brody, lăsându-se pe spate şi mestecând din pizza. Reticentă, agitată, hotărâtă.

Fierbinte.

Găsi un editorial strălucitor în *Boston Globe,* în care se anunţa că primise postul de bucătar-şef într-un „restaurant de lux extrem de popular, cunoscut pentru felul în care îmbină tradiţia culinară cu atmosfera relaxantă, de bună dispoziţie”.

Formatul şi culorile erau standardizate şi includeau o fotografie a lui Reece cu un aer ceva mai sofisticat, cu părul dat pe spate şi ridicat – frumos gât – pozând în ceea ce presupunea că trebuia să fie noua şi glorioasa ei bucătărie de inox, într-un costum negru şi sexy şi pantofi roşii, cu tocuri înalte, extrem de seducătoare.

„Voi preţui întotdeauna anii petrecuţi la Maneo’s şi pe toţi cei cu care am lucrat şi pentru care am gătit acolo. Tony şi Terry Matteo nu numai că mi-au dat prima şansă profesională, dar mi-au oferit şi o familie. Deşi îmi vor lipsi confortul şi familiaritatea de la Maneo’s, sunt încântată şi nerăbdătoare să mă alătur creativei echipe de la Oasis. Intenţionez să mă ridic la standardele înalte ale restaurantului – şi să adaug câteva surprize.”

— Arăţi aşa de bine, că te-aş mânca pe tine,

Subţirico, spuse Brody cu voce tare, trecând de la citat la fotografie.

Se uită la data articolului şi observă că fusese publicat în perioada în care îi spusese editorului de la *Trib* să-l pupe undeva. Când deschise primul articol despre tragedia de la Maneo's, văzu că apăruse la doar trei zile după editorialul din *Globe*.

A dracului de urâtă afacere, de la început până la sfârşit. Reece era trecută drept unică supravieţuitoare, suferind de multiple plăgi cauzate de împuşcături şi în stare critică. Poliţia investiga incidentul şi aşa mai departe. Se vorbea despre proprietari şi despre restaurantul pe care îl avuseseră mai bine de jumătate de secol. Erau citate de la rude şi prieteni – şoc, lacrimi, furie. Reporterul folosise termeni precum *baie de sânge, carnagiu, brutalitate.*

Alte articole, mai târziu apărute, comentau progresul investigaţiei – aproape inexistent –, şi Brody simţea frustrarea detectivilor care se ocupau de caz în fiecare citat trunchiat.

Se anunţau înmormântări şi servicii funerare pentru cei care muriseră. Starea lui Reece se îmbunătăţise şi, din critică, devenise gravă. Se spunea că se află sub protecţia poliţiei.

Apoi interesul începu să scadă, încetul cu încetul, povestea trecu de pe prima pagină pe a doua, apoi pe a treia şi tot aşa. Se menţiona pe undeva, aproape în treacăt, momentul în care Reece fusese externată.

Nu exista nicio declaraţie din partea ei, nicio

fotografie.

Aşa mergeau lucrurile, filosofă Brody. Ştirile erau ştiri doar până când apărea ceva nou. Era nevoie de senzaţie ca să ajungă în ziare, la televizor, iar senzaţionalul *Masacrului Maneo,* cum îl numiseră reporterii, se stinsese în mai puţin de trei săptămâni.

Morţii fuseseră îngropaţi, ucigaşii rămăseseră neidentificaţi şi unica supravieţuitoare rămăsese să recupereze ce bucăţi mai putea din viaţa ei spulberată.

În timp ce Brody îşi termina pizza şi citea despre ea, Reece îşi umplu cada micuţă cu apă fierbinte şi se răsfăţă cu o baie cu spumă cumpărată de la drogherie. Luase aspirina, se forţase să mănânce nişte brânză şi biscuiţi săraţi, cu vreo câteva boabe de struguri ca să echilibreze grupele alimentare.

Acum avea de gând să se înmoaie bine, să-şi bea vinul şi să înceapă cartea lui Brody în cadă. Nu voia să se gândească la realitate, cel puţin nu în următoarea oră. Se gândi dacă să închidă şi să încuie sau nu uşa de la baie. Ar fi preferat să o încuie, dar era o încăpere aşa de micuţă, încât sigur nu ar fi rezistat să fie închisă într-un spaţiu atât de îngust.

Încercase de vreo două ori să o încuie şi sfârşise prin a ieşi disperată din cadă, gâfâind şi plină de apă, ca s-o deschidă la loc.

Uşa de la intrare era încuiată, îşi aminti ea, şi pusese spătarul scaunului sub clanţă. Era în

perfectă siguranţă. Dar, după ce se întinsese în cadă, se ridicase de două ori în capul oaselor, întinzându-şi gâtul ca să se uite pe după uşă, în living. Doar ca să fie sigură. Ciulind urechile pentru a prinde şi cel mai mic sunet.

Nervoasă pe ea însăşi, luă două sorbituri lungi şi încete de vin.

— Încetează o dată! Relaxează-te. Îţi plăcea la nebunie să faci asta, mai ştii? Să stai şi să te înmoi într-o baie cu spumă, cu un pahar de vin şi o carte. Este timpul să încetezi să te mai speli în doar trei minute, după care să ieşi ca nebuna de sub duş, ca şi cum Norman Bates te-ar aştepta să te ciopârţească. Şi, oh, pentru Dumnezeu! Mai taci!

Închise ochii, sorbi încă o dată din vin. Apoi deschise cartea.

Începea aşa:

> *Erau câte unii care spuneau că Jack Brewster îşi săpa singur mormântul, de ani buni. Dar, în timp ce sapa muşca din pământul îngheţat, Jack era uşor enervat să constate că acest comentariu fusese luat ad litteram.*

O făcu să zâmbească şi să spere că Jack nu avea să ajungă sub pământ în următoarele pagini.

Citi preţ de cincisprezece minute, înainte ca nervii să câştige şi să o facă să privească din nou pe după uşă, în living. Iar Reece marcă momentul drept un nou record. Mulţumită de sine, reuşi să mai rămână astfel încă zece minute, înainte ca

agitaţia din ce în ce mai pronunţată să-i dea de înţeles că fusese destul.

Data viitoare, îşi spuse în timp ce scotea dopul, va încerca să stea mai mult.

Îi plăcea cartea şi asta era o uşurare, hotărî. O aşează deoparte ca să se poată da cu crema de corp, de la aceeaşi firmă ca şi spuma de baie. O să ia cartea cu ea în pat, aşa o să facă. O să-l folosească pe acest Jack Brewster al lui Brody ca să închidă drumul spre toate locurile în care mintea ei voia să se ducă.

Nu o să scrie în jurnal în seara asta.

Poate că fusese supărată pe şeriful Mardson când plecase de la el din birou, dar acum, că era mai calmă, trebuia să admită că omul făcea, într-adevăr, tot ce-i era cu putinţă.

Fie că o credea sau nu, nu o tratase cu dezinteres. Exact.

Aşa că avea să facă şi ea tot posibilul şi să-i asculte măcar un sfat. Urma să lase totul deoparte, doar preţ de câteva ore.

Îşi puse pantalonii de trening şi tricoul în care voia să doarmă, îşi scoase agrafele din păr. Un ibric mic de ceai, îşi spuse, şi o seară cu o carte.

După ce puse apa la fiert, încercă să forţeze puţin entuziasm pentru a-şi face un sendviş. În schimb, se trezi gândindu-se la meniul pentru seara următoare.

Carne roşie, fireşte. Poate o friptură la cuptor, cu sos de vin roşu. Va trebui să dea o fugă până la magazin, imediat ce prindea o pauză. Să pregătească marinata. Destul de simplu, îşi spuse,

începând lista. Morcovi şi cartofi noi, fasole verde proaspătă, dacă găsea. O masă bărbătească. Pesmeţi cu unt gras.

Putea face nişte ciupercuţe umplute, dacă avea timp, pentru aperitiv. Şi termina totul cu frişcă şi fructe de pădure. Nu, prea de fetiţe. Prăjitură crocantă cu mere, poate. Mâncare simplă, tradiţională.

Oare avea să ajungă în pat cu el după aceea? Nu era o idee bună; de fapt, era o idee groaznică. Dar, la naiba, cu siguranţă îi pusese sângele în mişcare. Era o uşurare să afle că se mai putea încă simţi aşa, dar era şi frustrant să nu ştie ce ar trebui, ce ar putea face în legătură cu asta.

Era bine să-şi spele cearşafurile, pentru orice eventualitate. Avea un singur set, aşa că scrise *rufe* cu un semn de întrebare pe lista lucrurilor pe care le avea de făcut. Trebuia să cumpere un vin roşu bun. Poate şi coniac. Şi, la naiba, nu numai că nu avea cafea, dar nu avea nici nimic în care să o facă.

Făcu un pas în spate şi îşi apăsă degetele în mijlocul frunţii, unde durerea începuse să se furişeze din nou. Mai bine anula totul. În mod evident, se dădea de ceasul morţii încercând să creeze masa perfectă, când probabil că Brody s-ar fi mulţumit cu doi burgeri de bizon şi cartofi prăjiţi.

Mai isteţ, mai bine, ar fi fost să anuleze totul, să-şi facă bagajele, să-i lase un bilet lui Joanie şi să plece din Angel’s Fist. Ce motive avea să mai rămână?

O femeie fusese ucisă, iar acesta era un motiv foarte bun să părăsească zona. Cât de curând, toată lumea din oraş avea să ştie că pretindea că văzuse cum a avut loc o crimă şi nu exista nici cea mai mică dovadă care să o susţină.

Nu voia ca oamenii să o privească din nou cu coada ochiului. Ca şi cum ar fi fost o bombă cu ceas, gata să explodeze. În plus, făcuse progrese aici şi putea să plece fără să-i fie ruşine. Se întorsese la gătit, îşi aranjase un apartament – aşa cum era el. Rezistase douăzeci şi cinci de minute într-o cadă.

Şi simţea cum sexualitatea ei începe să iasă din nou la suprafaţă.

Încă o repriză cu Brody, îşi spuse, şi atâta sexualitate urma să dea pe dinafară. Nu era nimic rău în asta, nu era absolut nimic rău. Erau amândoi adulţi, fără alte legături. Sexul era sănătos. Să se gândească la sex cu un bărbat atrăgător era o activitate normală pentru o femeie.

Era un progres.

Aşa că putea lua toate aceste progrese, toţi aceşti paşi, şi să le folosească în următorul oraş.

Lăsă creionul jos când apa începu să bolborosească în ceainic. Acesta fluiera ascuţit în clipa în care Reece se întoarse după o ceaşcă şi o farfurioară. Nu avea set de servit, îşi aminti. Poate că, în următorul loc în care se va opri, o să se răsfeţe şi-o să-şi cumpere unul.

Închise flacăra şi mută ceainicul alături. În timp ce fluieratul se stingea, cineva bătu cu putere în

uşă.

Ar fi ţipat, dacă ar mai fi avut suficient aer în plămâni. În schimb, se împinse în spate cu destulă forţă încât să-şi zgârie şoldul în colţul tejghelei. Chiar în timp ce mâna i se strângea în jurul cuţitului de bucătărie, vocea lui Joanie se auzi răstită de pe cealaltă parte a uşii.

— Pentru Dumnezeu, deschide uşa! Nu am toată noaptea.

Cu genunchii transformaţi parcă în jeleu, Reece se târî până la uşă şi, cât reuşi de repede, dădu scaunul la o parte.

— Scuze. O clipă. Descuie uşa, scoase lanţul de siguranţă. Eram în bucătărie, spuse Reece.

— Da, şi la cât de mare e locul ăsta, mă mir că m-ai auzit. Joanie intră în apartamentul micuţ, mirosind a condimente şi a fum. Abia am reuşit să scot ultimul bol de supă. Va trebui să faci mai multă data viitoare. Ai mâncat?

— Păi…

— Nu contează. Joanie aşează pe tejghea cana acoperită pe care o adusese cu ea. Mănâncă acum. Hai. O îmboldi nerăbdătoare printr-un gest cu mâna când Reece ezită. E încă fierbinte. Mi-am luat pauza.

Cu aceste cuvinte, se duse la fereastra din faţă şi o deschise câţiva centimetri. Scoase apoi o brichetă şi un pachet de Marlboro Lights.

— O să mă enervezi spunându-mi că nu pot să fumez aici?

— Nu.

Fiindcă nu avea altceva mai potrivit, Reece luă

farfurioara de ceai şi i-o întinse, pe post de scrumieră.

— Cum merge în seara asta?

— Nu prea rău. Supa ta a avut mare trecere. Poţi s-o faci şi mâine, dacă ai chef.

— Sigur, nicio problemă.

— Stai jos şi mănâncă.

— Nu trebuie să stai la fereastră.

— Sunt obişnuită. Dar Joanie se aşează pe jumătate pe pervazul ferestrei. Miroase bine aici.

— Tocmai am făcut o baie. Mango tropical.

— Drăguţ! Joanie ezită câteva minute, apoi întrebă: Aştepţi pe cineva?

— Cum? Nu, nu. Nu în seara asta.

— Lo este jos. Cu un gest absent, Joanie scutură scrumul pe fereastra deschisă. A fost ideea lui să-ţi aduc supa. Şi nu cred că a vrut să se dea la tine, mai ales fiindcă a sugerat să urce Linda-gail cu ea. Totuşi, dacă-i dai un deget…

— A fost drăguţ din partea lui.

— Îşi face griji pentru tine. Crede că eşti speriată şi supărată.

— E ceva obişnuit la mine, spuse Reece cu jumătate de zâmbet, în timp ce se aşeza ca să-şi mănânce supa. Dar o să fiu bine.

— Nu doar el este îngrijorat. Se răspândeşte vorba, cum se-ntâmplă întotdeauna, despre ce ai văzut tu ieri, pe munte.

— Ce am văzut sau ce mi s-a părut că văd?

— Ei, care din ele?

— Am văzut.

— Bine atunci. Linda-gail mi-a cerut să-ţi spun

că poate să urce şi să stea cu tine peste noapte dacă nu vrei să fii singură. Sau că poţi să te duci tu la ea.

Reece se opri cu lingura pe jumătate ridicată.

— Aşa a spus?

— Nu, am inventat eu partea asta ca să văd cum îţi stă cu gura căscată.

— Ce drăguţ din partea ei! Dar mi-e bine.

— Arăţi mai bine ca azi-dimineaţă, trebuie să spun. Sprijinindu-se cu spatele de fereastră, Joanie scutură din nou scrumul. Pentru că sunt şi şefa ta şi proprietara apartamentului în care stai, toată lumea a venit azi să mă întrebe ce mai faci, şi am promis că-ţi transmit gândurile bune ale tuturor. Mac, Carl, Doc, Bebe, Pete, Beck şi aşa mai departe. Nu zic că n-au fost vreo câţiva care au venit special sperând că o să te vadă sau că o să afle ceva de la mine, dar cei mai mulţi dintre ei au fost sinceri. M-am gândit c-ar trebui să ştii.

— Apreciez gândurile de bine şi grija lor. Joanie, şeriful nu găseşte nimic.

— Unele lucruri se găsesc mai greu ca altele. Rick o să caute mai departe.

— Da, presupun că aşa o să facă. Dar nu crede cu adevărat că am văzut ce-am văzut. Şi, la urma urmei, de ce-ar crede? De ce m-ar crede cineva? Şi chiar dacă m-ar crede, o să-şi schimbe părerea odată ce-o să se răspândească vorba – cum se întâmplă întotdeauna – despre cele petrecute în Boston. Şi… Nu-şi termină fraza, mijind ochii. Se pare că s-a aflat deja.

— Cineva a şoptit ceva cuiva care a şoptit ceva

altcuiva. Aşa că da, au apărut câteva vorbe despre ce s-a întâmplat acolo şi despre cum ai fost rănită.

— Era inevitabil.

Încercă să ridice cu indiferenţă din umeri.

Acum o să se şoptească şi mai mult, o să se vorbească mai mult. După care toată lumea o să gândească: „Oh, sărăcuţa de ea! A trecut printr-aşa o tragedie şi nu poate să o depăşească. Imaginaţia i-a scăpat de sub control!”

— La naiba, şi eu care nu mi-am adus vioara! Cu una din mişcările ei bruşte, Joanie stinse ţigara. Dar voi avea grijă să o aduc data viitoare când o să vrei să-ţi plângi de milă.

— Ce rea eşti! Reece luă apoi o lingură de supă. De ce se-ntâmplă oare că cei doi oameni care îmi arată cea mai puţină compasiune de când a început povestea asta sunt cei care mă ajută cel mai mult?

— Îmi imaginez că ai avut parte de suficientă compasiune în Boston şi ţi-a ajuns.

— Lovitură directă. Înainte să urci, tocmai încercam să mă conving să plec. Acum stau aici şi mănânc supă – care *ar fi* mai bună cu verdeaţă proaspătă – şi vorbesc cu tine şi ştiu că n-o să plec nicăieri. Mă simt mai bine să ştiu asta. Chiar dacă, după ce pleci, o să verific dacă e bine închisă fereastra, o să încui uşa, o să mă asigur că am ton la telefon.

— O şi să bagi la loc scaunul sub clanţă?

— Nimic nu-ţi scapă.

— La dracu’, mai nimic. Joanie şi luă scrumiera improvizată şi veni să se aşeze lângă chiuvetă. Am

şaizeci de ani în spate, aşa că…

— Tu ai şaizeci de ani? Fugi de-aici!

Nereuşind să-şi reprime un zâmbet fugar în faţa evidentei uimiri a lui Reece, Joanie ridică din umeri.

— O să împlinesc şaizeci peste un an din ianuarie anul viitor, aşa că am început să exersez. În felul ăsta, şocul n-o să fie chiar aşa de puternic. Ei uite, acum am uitat ce spuneam.

— Aş fi crezut că ai cu zece ani mai puţin de cincizeci.

Joanie o fixă cu privirea ei lungă şi rece, dar colţurile buzelor i se arcuiră din nou într-un zâmbet.

— Încerci să obţii o mărire de salariu înainte de vreme?

— Dacă se poate.

— Ştiu să recunosc o marfă bună atunci când o văd, asta voiam să spun. Tu eşti o marfă bună. Şi o să rezişti. Ai trecut prin mai rele.

— Dar n-am rezistat.

— Nu-mi spune mie asta, i-o reteză Joanie. Stau în faţa ta şi mă uit la tine, nu? Să nu uiţi: s-ar putea să fie nasuri şi urechi mari aici, în Fist, dar sunt şi oameni buni în oraşul ăsta, altfel mi-aş fi făcut bagajele cu mult timp în urmă. Lucruri rele se întâmplă peste tot, tu ai cele mai bune motive să ştii asta. Oamenii de pe-aici au grijă unul de altul la nevoie. Îţi trebuie ceva, ceri.

— Aşa o să fac.

— Trebuie să mă întorc jos. În timp ce se retrăgea, Joanie privi în jur. Vrei un televizor? Am

acum unul în plus, pe care pot să ţi-l dau.

Reece se pregăti să spună „nu, nu te obosi, prea mare deranj”. Dar parcă începeau să se audă viorile.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dacă ai unul pe care poţi să mi-l împrumuţi.

— Poţi să vii să-l iei mâine. În uşă, Joanie se opri şi adulmecă aerul. Vine iar ploaia. Mă aştept să te văd mânie, la şase fix.

Rămasă singură, Reece se ridică să închidă ferestrele şi să încuie uşa, dar îşi impuse să nu se grăbească. Ca orice altă femeie, îşi spuse, închidea casa înainte să se ducă la culcare. Şi dacă fixa scaunul sub clanţă, n-avea ce să strice.

Ploaia începu puţin după două noaptea şi o trezi. Adormise cu lumina aprinsă şi cu cartea lui Brody în mână. Se auzi huruitul înfundat al unui tunet, dincolo de ploaia care bătea în acoperiş şi în ferestre. Îi plăcea acest sunet, şuieratul puternic al vântului care o făcea să se simtă mai la adăpost şi mai confortabil, ghemuită în patul ei micuţ.

Îşi strânse genunchii la piept şi-şi frecă gâtul înţepenit. Căscă, îşi trase pătura până sub bărbie. Şi, când îşi roti privirea în jur, din obişnuinţă, înainte de a închide ochii, încremeni.

Uşa de la intrare era deschisă. Doar o crăpătură.

Cutremurându-se, îşi strânse pătura în jurul umerilor, apoi înhăţă lanterna de lângă pat, strângând-o ca pe o bâtă. Trebuia să se ridice. Trebuia să-şi forţeze picioarele să se mişte. Respira întretăiat şi şuierat în timp ce se forţa să

coboare din pat. Apoi dădu fuga la uşă. O trânti, o încuie. Trase tare de clanţă, ca să fie sigură că nu cedează. Cu pulsul în continuare accelerat, se repezi la ferestre şi se asigură că fiecare dintre ele era bine închisă în timp ce arunca priviri grăbite pe geam.

Nu era nimeni afară, în ploaie. Lacul era o întindere neagră, strada era alunecoasă şi goală.

Încercă să-şi spună că ea singură lăsase uşa deschisă, din greşeală, sau că reuşise să o descuie ultima oară când verificase, înainte să se bage în pat. Rafalele puternice de vânt o deschiseseră puţin. Venise furtuna, se pornise vântul.

Dar se lăsă în mâini şi în genunchi lângă uşă şi văzu zgârieturile lăsate de scaun.

Vântul nu ar fi avut cum să bată atât de tare încât să împingă uşa aproape trei centimetri.

Se aşeză lângă perete, cu spatele sprijinit de zid, cu pătura înfăşurată în jurul umerilor.

Reuşi să aţipească, apoi reuşi să se îmbrace, să muncească. De îndată ce se deschise magazinul general, îşi luă pauza şi se duse să cumpere o yală.

— Ştii cum să instalezi aşa ceva? o întrebă Mac.

— Mă gândeam că o să mă prind eu.

O bătu uşor cu mâna pe podul palmei.

— Ce-ar fi să fac eu asta? Oricum voiam să vin azi să iau prânzul la voi. N-o să-mi ia mult.

„Cere, dacă ai nevoie de ajutor”, îşi aminti Reece.

— V-aş rămâne recunoscătoare, domnule

Drubber.

— Treaba e ca şi făcută. Te înţeleg dacă nu te simţi în apele tale. O încuietoare zdravănă te va face să te simţi mai bine.

— Sunt sigură. Privi în jur când se deschise uşa. Bună dimineaţa, domnule Sampson, spuse ea, când intră Carl.

— Bună dimineaţa. Ce mai faci?

— Sunt bine. Ăăăă, îmi imaginez că aţi discutat deja cu şeriful, dar mă întrebam doar dacă nu cumva aţi văzut recent prin oraş o femeie cu părul lung şi închis la culoare şi cu o geacă roşie.

— Au trecut pe aici nişte turişti, îi spuse Mac. Toţi bărbaţi, deşi doi dintre ei aveau cercei. Unul în nas.

— Avem mulţi dintr-ăştia iarna, vin cu plăcile, comentă Carl. Băieţii au mai mult echipament de genul ăsta cu ei decât fetele. A fost aici cuplul ăla de pensionari din Minnesota, cu rulota, acum vreo două zile, îi aminti el lui Mac.

— Femeia aia avea părul gri ca pietrele, Carl, şi pun pariu că el cântărea pe puţin o sută cincizeci de kilograme. Nu seamănă cu cei de care a întrebat şeriful.

— Ziceam şi eu.

Carl îi aruncă o privire lui Reece.

— Poate că ăia doi pe care i-ai văzut se luaseră doar la o trântă. Aşa, o hârjoneală în joacă. Oamenii fac cele mai ciudate chestii.

— Da, aşa e, spuse Reece, scoţându-şi portofelul. Să las yala aici, domnule Drubber?

— Da, e foarte bine aşa şi lasă banii. O să o trec

în contul lui Joanie.

— Oh, nu. E pentru mine, aşa că…

— Ai de gând să o scoţi din uşă şi să pleci cu ea undeva?

— Nu, dar…

— Mă înţeleg eu cu Joanie. Ai vreo supă deosebită azi?

— Tradiţionala supă de pui cu tăiţei.

— O să intre la fix. Mai ai nevoie de altceva?

— De fapt, da. Dar va trebui să mă întorc mai târziu. Mi se termină pauza.

— Dă-mi lista.

Mac luă un creion şi-i linse vârful.

— Îţi aduc eu totul când vin la masă.

— Îmi place magazinul ăsta. Ah, îmi trebuie o bucată mică de pulpă, jumătate de kilogram de cartofi noi, jumătate de kilogram de morcovi, începu ea.

Când termină, Mac ridică din sprâncene.

— S-ar părea că nu iei cina singură.

— Da, aşa s-ar părea.

Şi ce era rău în asta?

— Îi gătesc lui Brody. M-a ajutat cu câteva probleme în ultima vreme.

— Pun pariu că el iese mai câştigat din afacerea asta.

— Dacă rămâne ceva, îţi dau ţie. Pentru că-mi instalezi yala.

— S-a făcut.

O luă înapoi spre restaurant, trăgând în piept aerul proaspăt şi rece după furtuna de peste noapte. Se descurcase. Avusese reacţia firească.

Şi în acea seară, când avea să se ducă la culcare – singură sau nu –, ştia că o să aibă o încuietoare nouă şi zdravănă la uşă.

Lo mergea prin Angel's Fist în camioneta Ford, cu un CD cu Waylon Jennings dat la maximum.

În afara oraşului, o ascultase pe Faith Hill, care, pentru el, reprezenta idealul de femeie supersexy. Dar chiar şi aşa, chiar şi cu o voce atât de puternică, un tip nu putea să meargă prin oraş în timp ce din maşina lui se auzea cântând o fată. Sau măcar să fi fost un spectacol *live.*

Se gândea acum la o fată. De fapt, la mai multe, dar în mintea lui era suficient loc pentru reprezentantele sexului feminin.

O văzu pe una dintre ele în blugi strâmţi şi cu o helancă roşie, cocoţată pe o scară şi pictând în galben însorit obloanele căsuţei de păpuşi pe care o închiriase.

Tură motorul, aşteptând-o să se întoarcă şi să admire felul în care arăta în maşina mare, neagră şi masculină.

Când ea nu se întoarse, îşi dădu ochii peste cap şi trase pe dreapta.

Dumnezeu îi era martor că femeia asta îl pusese întotdeauna să muncească mai mult pentru nişte firimituri decât o făcuseră altele înainte să-i servească întreg tortul.

— Bună, Linda-gail!

— Bună şi ţie.

Îşi vedea mai departe de vopsit.

— Ce faci?

— Mă delectez cu un masaj facial şi o pedichiură, cam ce ţi se pare că aş face?

Lo îşi dădu iar ochii peste cap, apoi coborî din maşină şi se îndreptă spre ea.

— Ai liber azi?

Verificase deja programul şi ştia că da.

— Exact. Tu?

— Avem nişte oaspeţi la ranch, dar se duc într-un tur cu barca azi. Ai văzut-o pe Reece?

— Nu.

Aruncă vopseaua pe lemn cu suficientă putere cât să sară stropi şi să-l facă să sară cât colo.

— Ai grijă!

— Pleacă de-acolo.

Căpoasă femeie, îşi spuse. Nu ştia de ce anume se tot întorcea, doar ca să fie insultat.

— Hei, voiam doar să ştiu ce mai face, atâta tot.

— Mama ta a spus să o lăsăm în pace, aşa că o las în pace. Oftă şi lăsă pensula în jos. Dar tare-aş vrea să ştiu. E un lucru groaznic.

— Groaznic, repetă el, apoi aşteptă o clipă. Dar este şi palpitant.

— Aşa e! Se răsuci pe scară, privindu-l de sus. Suntem amândoi foarte bolnavi, dar, Dumnezeule! O crimă şi tot tacâmul… Bebe crede că erau doi oameni care jefuiseră o bancă sau ceva de genul ăsta. După care nu s-au mai înţeles, tipul a omorât-o şi s-a ales cu toţi banii.

— O teorie la fel de bună ca oricare alta.

Linda-gail coborî peria şi se sprijini de scară.

— Dar *eu* cred că erau amanţi şi fugiseră împreună. După care ea s-a răzgândit şi a vrut să

se întoarcă la soţul şi la copiii ei. Aşa că a omorât-o, într-un impuls pasional.

— Nici asta nu sună rău. A tras cadavrul după el şi l-a înghesuit în fosta colonie de castori.

— Oh, asta chiar e *îngrozitor*, Lo! Mai rău decât dacă o îngropa pe undeva.

— Probabil că, oricum, nu a făcut asta.

Se sprijini la rândul lui de scară. Simţea miros de vopsea, dar, de unde stătea acum, simţea şi mirosul parfumului cu care se dăduse ea.

— Ar fi trebuit să ştie unde să găsească o fostă colonie de castori, nu? Şi nu aveau cum să fi fost de prin zonă. Oricum ai lua-o, tipul sigur şi-a luat de mult tălpăşiţa.

— Probabil. Dar asta nu o face pe Reece să se simtă cu nimic mai bine.

Se întoarse la vopsitul ei şi, de unde stătea acum, Lo îi vedea posteriorul drăgălaş ridicat chiar în dreptul ochilor lui.

Nu trebuia decât să se aplece vreo câţiva centimetri ca să …

— Îmi imaginez că o să treci pe acolo, ca să o vezi.

— Pe cine? Clipi ca să-şi limpezească minţile. Oh, pe Reece! Nu ştiu. Poate că m-aş duce, dacă ai veni şi tu cu mine.

— Mama ta mi-a spus să nu o sâcâi azi pe Reece. În plus, m-am apucat de asta. Trebuie să termin.

— În ritmul ăsta, o să-ţi ia o jumătate de zi.

Linda-gail privi peste umăr.

— Mai am o pensulă, isteţule. Ai putea să faci ceva mai util decât să pozezi frumuşel de acolo.

— E ziua mea liberă.
— Şi a mea la fel.
— La dracu’!
Afurisit să fie dacă avea vreun chef să rămână acolo şi să vopsească obloane. Dar nu se putea gândi la niciun alt loc unde să se ducă.
— Presupun că te-aş putea ajuta. Se aplecă şi luă o pensulă care mai avea încă eticheta producătorului pe mâner. Poate, dacă terminăm până marţea viitoare, putem face o plimbare cu maşina până la ranch. Pun şaua pe doi cai… E o zi frumoasă pentru o plimbare.
Linda-gail zâmbi pentru sine în timp ce vopsea.
— Poate. Este o zi foarte frumoasă.

Ocoluri

Durerea are un element gol;
Nu-şi aminteşte când a început – sau dac-a fost un timp
Când nu a existat

Emily Dikinson

capitolul 11

Reece nu se putu stăpâni să nu dea fuga până sus în următoarea ei pauză. Folosind cheia pe care Mac i-o lăsase lui Joanie, descuie yala nouă şi zdravănă. Doar să audă clinchetul metalic şi asta o făcu să se simtă mai bine. O testă de câteva ori, apoi oftă uşurată.

Dar trebuia să se grăbească, îşi aminti, trebuia să pregătească marinata şi să pună carnea în ea, ca să poată să se întoarcă în restaurant şi să-şi termine tura.

Găsi pe tejghea un bilet de la Mac, cu scrisul lui clar şi îngrijit, prins sub o tavă nouă pentru friptură, pe care i-o trecuse pe listă.

> *Am pus deja legumele în frigider, n-am vrut să le las afară, să se strice. Ţi-am deschis un cont şi ne putem regla socotelile la sfârşitul lunii. Vă urez poftă bună. Eu, unul, aştept cu nerăbdare ce mai rămâne. M.D.*

„Ce om drăguţ”, îşi spuse, şi se întrebă într-o doară cum de nu reuşise o femeie isteaţă să pună mâna pe el.

Îşi scoase ce-i trebuia din frigider, din bufet, apoi deschise dulapul de sub tejghea ca să scoată bolul de la mixer.

Nu era acolo. Nu mai era niciun bol acolo. În locul lor, erau bocancii şi rucsacul.

Se lăsă, încet, în genunchi. Nu le pusese ea acolo, nu. Locul bocancilor şi al rucsacului era în debaraua micuţă.

Cu mare grijă, ca şi cum ar fi dezamorsat o bombă, le scoase de acolo, le examină. Deschise fermoarul rucsacului, îşi găsi sticla de apă, busola, briceagul, geaca de vânt, crema de soare. Totul era la locul lui.

Tremurând uşor, duse rucsacul în debara. Şi acolo găsi bolurile de mixer, pe un raft, deasupra umeraşelor.

Nu însemna nimic, îşi spuse. Un moment de zăpăceală, atâta tot. Oricine putea face o astfel de greşeală. Absolut oricine.

Aşează bocancii pe podea, agăţă rucsacul în cuiul pe care îl folosea special în acest scop. Şi se vedea făcând exact ce făcuse atunci când se întorsese din expediţia în care fusese împreună cu Brody până la râu. Chiar înainte să ia aspirina, înainte să dea drumul la apă în cadă, îşi scosese bocancii şi îi pusese, împreună cu rucsacul, în debara.

Putea să jure că aşa fusese.

Şi bolurile. Ce motiv ar fi avut să le mute?

Dar trebuia să le fi mutat. La fel cum, cu siguranţă, însemnase locul pe hartă. Doar că nu-şi amintea nimic. Timp pierdut, îşi spuse, sprijininduşi fruntea pe uşa de la debara. Nu voia să creadă că începuse să aibă din nou momente de uitare, cum i se întâmplase în timpul căderii nervoase. Dar bolurile erau în debara, nu?

Era prea puţin probabil ca Mac Drubber să le fi mutat, aşa, în glumă. Aşa că rămânea numai ea.

Era doar din cauza stresului, se asigură. Suferise o traumă care încă o mai afecta, aşa că pusese vreo câteva lucruri unde nu trebuie. Nu era o problemă, nu trebuia să fie o problemă dacă recunoştea deschis ce se întâmplase.

Duse pur şi simplu bolurile înapoi, îl puse pe cel de care avea nevoie pe tejghea, iar pe celelalte la băgă în bufet, la locul lor.

Refuzând să se mai gândească la asta, tocă, măsură şi amestecă.

După ce-şi termină tura, deschise din nou uşa. De data asta, verifică peste tot.

În bufete, în debara, în dulăpiorul cu medicamente, în şifonier.

Totul era exact unde trebuia să fie. Aşa că lăsă incidentul deoparte şi spălă tava cea nouă, pe care i-o adusese Mac. Şi începu să facă ce-i plăcea mai mult.

Trecuse mult timp de când Reece nu mai pregătise o masă intimă, cu de toate. Iar pentru ea, era ca şi cum şi-ar fi redescoperit marea dragoste. Senzaţia atingerii, formele, mirosurile, toate-i păreau fizice, emoţionale, chiar spirituale.

În timp ce legumele se frăgezeau şi se rumeneau în sucul lăsat de friptură, deschise o sticlă de Cabernet şi o lăsă să respire. Probabil că fusese o prostie să cumpere şervetele de pânză, în carouri strălucitoare, îşi spuse în timp ce aranja masa pe tejghea. Dar nu se îndurase să folosească şerveţele de hârtie pentru o masă în doi.

Şi arătau atât de drăguţe şi de festive,

împăturite pe farfuriile albe şi simple. Iar lumânările erau pe cât de frumoase, pe atât de practice. Nu era exclus să pice curentul şi putea rămâne fără baterii la lanternă.

În plus, suporturile micuţe, din sticlă albastră, nu costaseră foarte mult.

Se hotărâse să rămână aici o vreme, nu? Nu strica să cumpere câteva flecuşteţe care să facă apartamentul ceva mai primitor. Să-l facă mai *al ei.* Doar nu îşi făcea praf tot salariul apucându-se să cumpere covoare, perdele şi obiecte de artă.

Deşi un covor viu colorat ar fi arătat frumos peste duşumeaua veche şi plină de zgârieturi. Şi putea să-l vândă, înainte să plece mai departe. În orice caz, era ceva la care merita să se gândească, îşi spuse, uitându-se la ceas.

Se surprinse fredonând în timp ce tăia şi amesteca umplutura pentru ciuperci. Un semn bun, îşi dădu seama. Un semn puternic, care dovedea că era bine. Nu avea niciun motiv de îngrijorare.

Întotdeauna ascultase muzică în timp ce lucra în bucătărie – rock, operă, New Age –, orice se potrivea cu dispoziţia ei şi cu masa pe care o pregătea.

Poate că o să cumpere un CD-player micuţ pentru tejghea, ca să-i ţină de urât.

Aruncă o privire mulţumită către yala cea nouă, montată pe uşa cu vopseaua scorojită. Era în siguranţă aici, aşa că de ce să nu fie şi fericită, de ce să nu se simtă confortabil?

Şi avea de gând să urce din nou pe munte. Şi o

să se intereseze de unde putea închiria sau împrumuta o barcă. Voia să facă o plimbare pe lac. Cât de greu putea fi să vâsleşti? I-ar plăcea să afle.

Ar fi fost încă un pas înspre a fi normală, nu doar a pretinde că era.

Avea o întâlnire, nu? Oarecum. Iar asta era ceva al naibii de normal. Tot atât de normal pe cât era, probabil, ca Brody să întârzie zece minute.

Doar dacă nu cumva nu mai venea. Dacă nu cumva se gândise la ce se întâmplase – sau aproape că se întâmplase – între ei şi alegea să se retragă, înainte ca situaţia să se complice. De ce ar fi ales un bărbat să se implice cu o femeie a cărei latură emoţională era complet dată peste cap? Care verifica uşa de trei ori şi tot reuşea să o lase deschisă? Care nu-şi amintea când a mâzgălit o hartă întreagă cu markerul roşu? Care-şi punea bocancii în bufetul din bucătărie?

Probabil că era somnambulă, îşi spuse Reece, cu un oftat. Regresa. Următorul pas era să iasă goală pe străzi.

Se opri, închise ochii şi trase adânc aer în piept.

Simţi mirosul ciupercilor, al ardeilor şi al cepei, al fripturii din cuptor.

Nu era doar în siguranţă, era şi relativ stăpână pe ea, era productivă. Nu avea nicio altă grijă în seara asta decât să pregătească o masă bună. Chiar dacă ar fi sfârşit prin a o mânca singură. Chiar în timp ce se gândea la asta, auzi paşi urcând scările.

Lăsă valul de panică să vină, apoi să treacă. În

clipa în care bătaia răsună în uşă, era din nou stăpână pe ea. Îşi şterse mâinile pe prosopul de bucătărie prins în talie şi traversă încăperea ca să descuie uşa.

Sigură pe ea, îşi spuse, dar nu proastă.

— Brody?

— Aştepţi pe altcineva? Ce-avem la masă?

Aşa că zâmbea în clipa în care descuie yala şi deschise uşa.

— Crochete de somon şi sparanghel la abur, servit cu mămăligă.

Ochii lui se îngustară în clipa în care păşi înăuntru. Apoi adulmecă sănătos în jur şi buzele i se depărtară într-un zâmbet care-i dezgoli dinţii.

— Carne. S-ar părea că o să vrei să pui asta deoparte, pentru altă ocazie.

Luă vinul pe care i-l oferi şi observă că era un Pino Grigio. Era atent, realiză, chiar şi atunci când nu părea să fie.

— Mulţumesc. Am deschis o sticlă de Cabernet, dacă vrei un pahar.

— Nu te refuz. Îşi scoase haina şi o aruncă pe spătarul unui scaun. Ai o yală nouă?

Era atent, observă Reece din nou.

— Mi-a instalat-o domnul Drubber. Presupun că am exagerat, dar o să dorm mai bine.

— Ai şi televizor! Începi să intri în rândul lumii.

— M-am hotărât să dau o şansă tehnologiei.

Îi turnă un pahar de vin. Se întoarse, scoase friptura din cuptor şi o aşeză pe aragaz.

— Ah! Exact cum făcea mama.

— Serios?

— Nu. Mama mea era în stare să ardă şi mâncarea luată la pachet.

Amuzată, Reece termină de umplut ciupercile.

— Cu ce se ocupă?

— E psihiatru. Are un cabinet privat.

Încercând să ignore nodul care i se pusese automat în stomac, Reece se concentră asupra pălăriilor de ciupercă.

— Oh.

— Şi face macrameuri.

— Ce anume?

— Face diverse chestii legând aţa în noduri. Cred că a făcut o dată chiar şi o mică garsonieră. Cu tot cu mobilă. E obsedată.

Reece băgă ciupercile în cuptor, potrivi timpul.

— Şi tatăl tău?

— Lui tata îi place să facă grătar afară chiar şi pe timp de iarnă. E profesor la facultate. De limbi romanice. Unii îi consideră o combinaţie ciudată. Ea este plină de vervă şi sociabilă, el este mai degrabă timid şi visător. Dar se potrivesc. Nu bei şi tu nişte vin?

— Într-o clipă.

Aranjă o farfurie cu măsline.

— Ai fraţi?

— Doi. Un frate şi-o soră.

— Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră. Cineva cu care să mă cert sau cu care să mă aliez şi să sfidez autoritatea. Am fost singură la părinţi şi nici mama, nici tata n-au avut fraţi sau surori.

— Înseamnă că-ţi rămâne mai mult curcan de Ziua Recunoştinţei.

— Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor. Unul dintre motivele pentru care mi-a plăcut atât de mult să lucrez la Maneo's era faptul că întotdeauna era aglomerat, plin de zgomot şi de viaţă. Nu era gălăgie sau aglomeraţie la mine acasă. Bunica mea este minunată. Echilibrată, iubitoare şi corectă. Foarte bună cu mine. Ridică paharul într-un fel de toast, bău. I-am dat multe motive de îngrijorare în ultimii doi ani.

— Ştie unde eşti?

— Oh, sigur. Sun acasă la fiecare două săptămâni, îi trimit e-mailuri în mod regulat. Bunicii mele îi plac foarte mult e-mailurile. Este o femeie modernă şi foarte ocupată, are propria ei viaţă din toate punctele de vedere. Se întoarse să verifice ciupercile, dădu focul mai încet. A divorţat de bunicul meu înainte să mă nasc. Nu l-am cunoscut niciodată. Şi-a pornit propria afacere de decoraţiuni. Absentă, privi în jurul micului apartament. S-ar cutremura să vadă că n-am făcut nimic cu locul ăsta. În orice caz, îi place foarte mult să călătorească. A trebuit să renunţe mult la partea asta când au murit părinţii mei – într-un accident de maşină – când eu aveam cincisprezece ani. De atunci m-a crescut Buna. N-a vrut să plec din Boston. Şi eu n-am putut să rămân.

— Echilibrată, iubitoare şi corectă. Probabil că vrea să fii fericită mai mult decât te vrea în Boston.

Reece se gândi la cuvintele lui în timp ce scotea o farfurie.

— Ai dreptate, dar mi-au plăcut atât de mult

mustrările de conştiinţă din ultimele luni! În orice caz, am convins-o, în mare, că sunt bine. Aşa că în momentul ăsta e în Barcelona, într-o excursie de cumpărături. Scoase ciupercile şi presără parmezan pe deasupra. Le aşează sub grătar. Ar fi mai bune cu verdeaţă proaspătă, dar nu am găsit.

— Cred că o să reuşesc să înghit vreo câteva.

Odată ciupercile făcute conform tuturor specificaţiilor ei şi aranjate pe farfurie, Reece le aşează pe blat, între ea şi Brody.

— E prima masă pe care o gătesc pentru cineva, de doi ani încoace.

— Găteşti în fiecare zi, în restaurantul de jos.

Reece clătină din cap.

— Acolo muncesc. Vreau să spun că e prima masă pe care o gătesc de plăcere. Cea de data trecută nu se pune. Aia a fost ceva improvizat. Mi-a lipsit şi nu mi-am dat seama cât de mult până în seara asta.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos. Luă o ciupercă şi o băgă în gură. E bună.

Reece luă şi ea una, o muşcă. Zâmbi.

— Da, sunt bune.

Nu era chiar aşa de greu. Îi era mai uşor aşa decât să iasă în oraş, să găsească sau să participe la o activitate gândită pentru a face timpul să treacă sau pentru a crea un context de conversaţie. Aici se putea relaxa, făcând cu plăcere ultimele pregătiri pentru masă. Şi, în mod ciudat, se putea relaxa lângă el şi îi făcea plăcere compania lui.

— Mi-ar fi mai uşor, în condiţiile date, să aranjez mâncarea direct pe farfurie. Ai ceva împotrivă?

— Te rog, aranjeaz-o, spuse el, făcând semn cu paharul de vin înspre farfuria lui. Şi să nu te zgârceşti.

În timp ce ea servea, Brody mai turnă vin în ambele pahare. Remarcase lumânările, şerveţelele elegante, râşniţa de piper masivă. Toate noi, îşi spuse, cumpărate după ultima lui vizită.

Şi observase şi cartea lui, aşezată pe noptiera micuţă de lângă pat.

Începea să se aşeze, hotărî el, convins că va vedea în scurt timp o vază cu flori şi vreo câteva poze pe pereţi.

— Am început să-ţi citesc cartea.

Îşi ridică privirea spre el când vorbi, şi inima lui tresări dintr-odată. Avea nişte ochi absolut senzaţionali.

— Şi cum ţi se pare?

— Îmi place. Ocoli tejgheaua şi veni să se aşeze lângă el, apoi îşi întinse şervetul în poală. Te ţine cu sufletul la gură şi e bună. Mă face să uit de propriile mele temeri, îmi place Jack – e aşa gogoman! Sper să nu sfârşească în mormântul ăla. În plus, cred că Leah poate să-l aducă pe drumul cel bun.

— Asta este menirea femeilor? Să aducă bărbaţii pe drumul cel bun?

— Oamenii trebuie să se aducă unii pe alţii pe drumul cel bun, atunci când pot face acest lucru. Şi dacă le pasă îndeajuns. Ea ţine la el. Aşa că sper să rămână împreună.

— Fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Dacă dreptatea şi dragostea nu învinge nici măcar în ficţiunea pentru divertisment, atunci ce rost mai are? Viaţa reală e urâtă de mult prea multe ori.

— Cu *fericiţi până la adânci bătrâneţi* nu câştigi premiul Pulitzer.

Îşi ţuguie buzele şi-l privi lung.

— Ăsta e scopul tău?

— Dacă ar fi aşa, încă aş mai lucra la Trib. Şi nici tu n-o să câştigi echivalentul gastronomic al Pulitzerului gătind friptură la cină în Wyoming sau învârtind burgeri pe grătar în restaurantul lui Joanie.

— Şi eu am crezut că vreau asta, într-o vreme. Premii importante, recunoaştere. Dar prefer să gătesc friptură la cuptor. Se opri o clipă. Cum ţi se pare?

— Eu ţi-aş da un premiu.

Îşi mai tăie o bucată, urmată imediat de o muşcătură de pesmet pe care întinsese unt din belşug.

— De unde ai luat pesmeţii?

— Eu i-am făcut.

— Nu se poate! Uimirea lui era instantanee şi sinceră. I-ai făcut tu? Cu făină?

— E unul dintre ingrediente.

Îi întinse bolul, ca să mai ia unul.

— La mare şi fericită distanţă de biscuiţii Doughboy şi Hamburger Helper care erau la ordinea de zi în casa noastră.

— Păi, aşa sper. Sunt o snoabă, în ceea ce

priveşte mâncarea. Şi, când el îi zâmbi larg, adăugă: Dă-mă în judecată! Acum, lasă-mă să ghicesc ce e în bucătăria ta: pizza congelată, cutii de supă şi chili, cutii de cereale, poate nişte ouă. Crenvurşti, câteva semipreparate de la Hungry-Man.

— Ai uitat macaroanele cu brânză.

— Oh, da! Nelipsite din alimentaţia burlacilor. Paste uscate şi praf de brânză. Delicios!

— Ţin trupul şi sufletul unite.

— Da, ca lipiciul.

Învârti un cartof micuţ, rumenit, prin farfurie.

— O să mă aduci pe drumul cel bun, Subţirico?

— Hm, o să te hrănesc din când în când, ceea ce cred că ne convine amândurora. Aş putea…

Se opri şi scăpă furculiţa din mână când auzi bubuitura de afară.

— Maşina lui Carl, spuse Brody calm.

— Maşina lui Carl. Îşi luă paharul de vin cu ambele mâini. Mă sperie de fiecare dată. Aş vrea să şi-o repare odată!

— E şi dorinţa tuturor celorlalţi locuitori din Fist. Notezi vreodată ceva din toate astea?

— Ce anume?

— Reţetele.

— Oh.

Îşi comandă să ia furculiţa şi să mănânce, în ciuda faptului că un pumn îi frământa în continuare stomacul, ca pe un aluat de cozonac.

— Sigur. Eram foarte organizată şi puţin analitică chiar şi înainte să o iau razna. Am laptopul plin de reţete şi la toate am copii. De ce?

Vrei să încerci să faci pesmeţi cu smântână?

— Nu. Mă întrebam doar de ce nu ai publicat o carte de bucate.

— Era o vreme în care mă gândeam că o să public una. În cele din urmă. După ce primeam o emisiune în intervalul de maximă audienţă pe Food Channel, adăugă ea cu un zâmbet rapid. Ceva uşor şi distractiv şi care să se adreseze tinerilor pasionaţi de petreceri urbane şi dejunuri de duminică.

— În *cele din urmă* este un mit. Dacă vrei să faci ceva, faci şi gata.

— Am renunţat la Food Channel. N-aş putea face faţă.

— Mă referem la cartea de bucate.

— Oh. Nu m-am mai gândit la asta de… hmmm…

De ce să nu poată scrie o carte de bucate? Avea sute de reţete în fişierele ei şi le încercase pe toate.

— Poate că o să mă joc puţin cu ideea. La un moment dat.

— Dacă reuşeşti să legi ceva, pot s-o trimit impresarului meu, dacă vrei.

— De ce-ai face asta?

Brody mâncă ultima bucată de friptură din farfurie.

— Al naibii de bună friptura. Ştii, dacă ai fi scris un manuscris pentru un roman, nu l-aş fi citit decât dacă mi-ai fi ţinut un pistol la tâmplă sau dacă te-ai fi culcat cu mine. În aceste condiţii, dacă nu ar fi fost absolut oribil, poate că m-aş fi oferit să i-l arăt impresarei mele. Dar pentru că

am gustat personal din mâncarea ta, pot să-ţi fac oferta fără pistol şi fără sex. Depinde de tine.

— Pare rezonabil, răspunse ea. Şi câte manuscrise i-ai trimis impresarei tale în condiţiile menţionate mai devreme?

— Păi, cred că… niciunul. S-a ridicat problema de vreo câteva ori, dar am reuşit să mă fofilez.

— Va trebui să mă culc cu tine dacă reuşesc să adun câteva reţete şi impresara ta se hotărăşte să mă reprezinte?

— Păi, da. Clătină din cap ca şi cum ar fi fost o întrebare ridicolă. Evident.

— Desigur. O să mă mai gândesc. Relaxată din nou, se lăsă pe spate şi luă paharul de vin. Ți-aș mai oferi o porţie dar, unu, i-am promis domnului Drubber că-i dau lui ce rămâne şi, doi, nu mi-ar mai rămâne destulă friptură cât să pot să-ţi dau acasă ca să faci nişte sendvişuri. Şi trei, vreau să-ţi rămână loc şi pentru desert.

Brody se încruntă la argumentul numărul unu.

— De ce primeşte Mac friptură?

— Pentru că mi-a instalat yala. Şi nici nu m-a lăsat s-o plătesc.

— Cred că te cam place.

— Şi eu îl plac pe el. De ce nu e însurat?

Brody scoase un oftat foarte trist.

— Întrebare tipică de femeie. Aveam alte aşteptări în ceea ce te priveşte.

— Ai dreptate, chiar e tipic. Dar aş vrea să aibă pe cineva care să-i gătească friptură şi să-l ajute la magazin.

— S-ar părea că te-a convins pe tine să-i faci

friptura. Şi-i are pe Leon şi pe Moş Frank care să-l ajute la magazin. Şi Beck lucrează cu jumătate de normă când Mac are nevoie de el.

— Totuşi, nu-i ca atunci când ai pe cineva care să lucreze cu tine şi care să aibă grijă să mănânci o masă ca lumea la sfârşitul zilei.

— Se spune că cineva i-a frânt inima acum un sfert de secol. Era logodit şi iubita l-a părăsit – dacă nu la altar, măcar foarte aproape. A fugit cu prietenul lui cel mai bun.

— Nu se poate! Pe bune?

— Aşa se spune, ceea ce înseamnă probabil că povestea e înflorită. Totuşi, îmi imaginez că trebuie să existe un sâmbure de adevăr.

— Ticăloasa! Nu-l merita!

— Probabil că nu-şi mai aminteşte nici cum o chema.

— Sigur că-şi aminteşte! Pun pariu că-i la al patrulea bărbat până acum şi are o reţetă interminabilă de analgezice pe care trebuie să le ia pentru nişte complicaţii apărute în urma celui de-al treilea lifting facial.

— Eşti răutăcioasă. Îmi place.

— Când vine vorba de cineva care răneşte o persoană dragă mie, sunt foarte rea. Aşadar… Ce-ar fi să te retragi în salon şi să-ţi bei vinul în tihnă? Eu strâng aici.

— Defineşte *strâng.*

— Priveşte şi învaţă.

— Bine, dar văd mai bine de aici. Am văzut o fotografie de-a ta, făcută acum câţiva ani. Am găsit articole pe internet, din ziare, reviste, îi

explică în momentul în care o văzu că se opreşte cu privirea aţintită asupra lui.

— De ce cauţi articole pe internet?

— Despre tine, în mod specific? Din curiozitate. Aveai părul mai scurt.

Reece luă farfuriile şi la duse la chiuvetă.

— Da. Mă duceam la un salon de mare lux, pe Newberry. Costisitor, dar merita fiecare bănuţ. Cel puţin aşa mi se părea atunci. N-am mai putut să intru într-un salon de când… Dădu drumul la apă, turnă detergent. Aşa că l-am lăsat să crească.

— Ai păr frumos.

— Îmi plăcea la nebunie să merg la salon, să las pe cineva să se ocupe de mine, de felul în care arăt. Să stau relaxată sorbind din vinul, sau ceaiul, sau apa minerală pe care mi-o serveau, să ies simţindu-mă proaspătă şi nouă. Era una din acele zone ale vieţii mele în care îmi plăcea enorm să fiu femeie.

Se întoarse de la chiuvetă şi împărţi ce mai rămăsese din mâncare în cele două cutii pentru servire la pachet pe care le luase de la Joanie.

— După ce am ieşit din spital, bunica mi-a făcut cadou o zi de spa la salonul meu. Îmi comandase o coafură, manichiură şi pedichiură, tratament facial, masaj… Toată lumea a fost foarte drăguţă, foarte blândă. Am intrat în panică în cabina în care trebuia să mă schimb. N-am reuşit nici măcar să-mi desfac nasturii de la cămaşă, ca să-mi pun halatul. A trebuit să ies numaidecât. Luă cutiile şi le puse în frigider. Stilistul meu – mergeam la el de ani de zile, e un scump – s-a oferit să vină

acasă. Dar n-am putut.

— De ce nu?

— Groaza a jucat un rol important.

— Asta-i o prostie.

— Poate, dar a fost foarte real. Şi mi-era mai uşor să mă simt ruşinată decât speriată. În cadrul mai larg, fobia de saloane de frumuseţe nu e ceva atât de important. Doar că se adună.

— Poate că ar trebui să încerci din nou.

De la chiuvetă, îi aruncă o privire peste umăr.

— Chiar aşa de rău arăt?

— Arăţi bine. Ai gene norocoase. Dar e o prostie să nu încerci să recâştigi ceva care-ţi făcea plăcere.

Gene norocoase, îşi spuse Reece, aşezând vasele la scurs. Nu era tocmai un compliment poetic. Totuşi, o făcu să se simtă că arată bine. Mai bine decât se simţise de foarte mult timp.

— O s-o trec pe lista mea.

Se întoarse şi-şi şterse mâinile pe prosop în timp ce el se ridica de pe scaun. Nu făcu un pas înapoi, deşi se gândi la asta. Un astfel de tertip n-ar fi ţinut în faţa lui. Mai mult, presupunea, nu era sigură dacă voia să facă un pas înapoi sau un pas înspre el.

Îi luă prosopul din mâini şi-l aruncă într-o parte, într-un mod care o făcu să se încrunte. Trebuia întins ca să se usuce şi să nu…

Îşi puse mâinile pe marginea chiuvetei, de-o parte şi de alta a ei, aproape la fel cum făcuse şi pe capota maşinii.

— Ce avem la desert?

— Prăjitură crocantă cu mere şi îngheţată de vanilie. Am ţinut-o la cuptor, să fie caldă, cât timp am…

Gura lui o prinse pe a ei, fermă şi puternică. Simţi gustul de vin pe limba lui, ameţitor şi tentant, şi-i simţi dinţii zgâriindu-i buza. Sângele i se încinse, de parcă ar fi fost lovită de un fulger.

— Oh, reuşi să murmure. Parcă mi s-ar fi inversat circuitele în cap. Şi acum totul sfârâie şi iese fum.

— Poate că ar trebui să te întinzi.

— Mi-ar plăcea. Dă-mi voie să-ţi spun, mai întâi, că mi-ar plăcea. Am spălat chiar şi cearşafurile, pentru această eventualitate.

Buzele lui tremurară.

— Ai spălat cearşafurile?

— Mi s-a părut firesc. Dar… Vrei să faci un pas înapoi? Nu pot să respir cum trebuie.

Se trase înapoi.

— Mai bine?

— Da şi nu.

Era atât de greu să-i reziste, îşi spuse.

Rămăsese la prima impresie pe care şi-o făcuse în legătură cu el. Nu era frumos, dar era irezistibil de atrăgător. Sută la sută masculin. Mâini mari, picioare mari, gură tare, corp tare.

— Vreau să mă culc cu tine. Vreau să regăsesc toate acele senzaţii. Dar cred că trebuie să aştept să fiu ceva mai sigură de mine.

— Şi de mine.

— Uite, ăsta e unul dintre lucrurile care îmi place la tine. Treci direct la esenţa problemei. Ar

fi ceva normal pentru tine – bine, poate chiar extraordinar –, dar firesc. Pentru mine, să am din nou relaţii intime ar fi – va fi – un pas monumental. Cred că ar trebui să fim amândoi siguri, pentru că o să fie o greutate mare pe umerii tăi.

— Am înţeles. Nu te culci cu mine, spre binele meu.

— Într-un fel.

— Foarte amabil din partea ta.

O trase repede spre el, îi luă din nou gura. De data asta, mâinile îi alunecau pe trupul ei, peste sâni, peste talie, peste şolduri. Şi din nou, se dădu înapoi.

— Cum naiba e prăjitura crocantă cu mere?

— Ce? Oh. Stai…

Aşteptă câteva clipe, cu ochii închişi, până când creierul i se aşează la locul lui firesc dintre urechi.

— E delicioasă, aşa este. Du-te, stai jos, lasă-mă o clipă şi o să-ţi demonstrez. Vrei o cafea?

— Tu nu ai cafea.

— Ba…

Făcu un pas lateral ca să evite un nou contact cu el şi ridică un termos pe care îl avea pe tejghea.

— Am luat de jos.

— Ai cafea?

Văzu că de data asta reuşise să-l surprindă.

— Simplă, cu o linguriţă de zahăr, da?

— Da. Mersi.

Pregăti desertul şi îl servi în living.

— Nu e sex, spuse ea, dar e un mod bun de a termina o masă.

Brody gustă prima linguriţă.

— Unde a fost asta toată viaţa mea?

— Am învăţat să o fac de la tata. Era una dintre preferatele lui.

— Un bărbat cu gusturi bune.

Reece zâmbi, se jucă alene cu linguriţa în farfurie.

— Nu ai zis nimic despre… nici nu ştiu cum să-i spun.

— Cred că termenul este *crimă*.

— Da, termenul este *crimă.* Una dintre teoriile şerifului este că am greşit locul şi că femeia nu e moartă. Poate că am văzut doi oameni într-o altercaţie, dar nu a fost crimă. Motiv pentru care nimeni nu a raportat o femeie cu semnalmentele ei la persoane dispărute.

— Şi tu nu eşti de acord.

— Cu absolut nimic. Ştiu ce-am văzut şi unde am văzut. Poate că nimeni nu a dat-o dispărută fiindcă nu e importantă pentru nimeni. Sau era, ei bine, din Franţa.

De data asta, Brody zâmbi.

— De oriunde ar fi fost, sunt mari şanse să o fi văzut cineva. Când punea benzină, când îşi cumpăra alimente, într-o tabără de corturi, la un motel. Cât de bine poţi s-o descrii?

— Ţi-am spus deja.

— Nu, vreau să zic, ai putea să i-o descrii unui artist?

— Ca aceia de la poliţie?

— Nu se lucrează aşa în Angel’s Fist, dar avem vreo doi artişti locali. Mă gândeam la Doc.

— Doc?

— Face schiţe cu cărbune. Un fel de hobby, dar este bunicel.

— Şi aş descrie victima unei crime, nu aş primi o examinare medicală?

Brody ridică din umeri.

— Dacă nu ai încredere în Doc, găsim pe altcineva.

— Am încredere în tine. Dădu din cap în clipa în care Brody se încruntă. Vezi, ţi-am spus eu c-o să fie dificil. Am încredere în tine, repetă ea, aşa că sunt dispusă să încerc cu acest doctor Wallace. Dacă vii cu mine.

Deja avea de gând să vină cu ea. Sub nicio formă nu ar fi vrut să rateze vreun aspect al acestei poveşti. Dar continuă să se încrunte în timp ce gusta din nou din desert.

— Dacă vrei să vin cu tine, ce-mi dai la schimb pentru timpul pe care-l pierd? Mă gândesc la ceva care să meargă cu sticla de vin din frigiderul tău.

— Sunt liberă duminică. Mă ocup eu de meniu.

Mâncă până la ultima firimitură din desertul din farfurie.

— Am încredere în tine. O să vorbesc cu Doc.

capitolul 12

— Ei, cum a fost?

Linda-gail aşeză pe tejghea un vraf de vase pentru Pete, apoi o împunse pe Reece cu cotul.

— Cum a fost ce?

— Întâlnirea ta cu Brody, de aseară.

Reece întoarse pe grătar burgerii pe care îi

pregătea pentru o masă de adolescenţi ieşiţi de la şcoală.

— I-am pregătit doar cina. Ca să mă revanşez pentru o favoare.

— Doar cina! Linda-gail se uită la Pete şi-şi dădu cu subînţeles ochii peste cap. Şi vrei să-mi spui că nu ai profitat în niciun fel de asta?

— E îndrăgostită de mine, spuse Pete, în timp ce băga vasele în chiuvetă. Nu se poate abţine.

— Aşa este. Fac eforturi supraomeneşti să mă controlez, în fiecare tură.

— Ai cumpărat lumânări, îi aminti Linda-gail. Şi şervete de pânză. Şi un vin sofisticat.

— Iisuse!

Reece nu ştia dacă să râdă sau să se încrunte.

— Chiar nu există secrete în Fist?

— Niciunul pe care să nu-l descopăr eu. Haide, dă-mi nişte amănunte. Viaţa mea amoroasă e cam la fel de bogată ca podoaba capilară a lui Pete, în ultima vreme.

— Hei! Părul meu se odihneşte doar, e între perioadele de creştere. Pete îşi trecu mâna peste puţinul păr care-i mai rămăsese. Şi deja-mi simt scalpul gâdilându-mă, în aşteptarea noii recolte.

— Ţi-ar mai trebui ceva îngrăşământ. Sărută bine? întrebă Linda-gail.

— Pete? Fantastic. Mă topesc la picioarele lui. Comanda! spuse Reece, după ce termină de aşezat pe farfurie burgerii, cartofii prăjiţi şi grămăjoarele de salată de varză, despre care ştia deja că erau irosite pe puştii de liceu.

— Scot eu detaliile picante de la tine, mai

devreme sau mai târziu.

După ce adună farfuriile, Linda-gail ieşi din bucătărie.

— Chiar sărut fantastic, anunţă Pete. Doar aşa, ca să ştii.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

— Tipii ca mine – aşa, mai *compacţi* – sunt foarte bine dotaţi. Aş putea… Să-mi bag…!

— Sincer, chiar nu cred că avem timp pentru aşa ceva în clipa asta.

Amuzată, Reece ridică privirea.

Apoi totul înăuntrul ei se dădu peste cap şi se simţi năpădită de un val de greaţă. Pete îşi ţinea mâinile strânse şi sângele se prelingea pe podea, la picioarele lui.

— Pe toţi dracii, învaţă-mă să fiu atent la ce e în apă! M-am tăiat rău. Hei. Hei. Hei!

Îl auzi pe Pete strigând de parcă el ar fi fost pe vârful unui munte şi ea în valea de dedesubt. Apoi strigătele se transformară într-un bâzâit şi bâzâitul în tăcere.

Loviturile rapide de pe obraz o readuseră în simţiri. Când chipul lui Joanie începu să apară, ca din ceaţă, în faţa ochilor ei, un nou val de greaţă îi întoarse stomacul pe dos.

— E sânge.

— E teafără? Dumnezeule mare, Joanie, a căzut rău. N-am putut s-o prind. E bine?

— Nu-mi mai sufla în ceafă, Pete, N-are nimic.

Dar Joanie îşi trecuse deja mâna în spatele capului lui Reece, căutând umflături.

— Tu du-te la Doc. Zi-i să-ţi coasă rana.

— Vreau doar să fiu sigur că e teafără. Ar putea avea o contuzie sau ceva…

— Câte degete vezi? o întrebă Joanie pe Reece.

— Două.

— Da, e bine. Acum du-te să-ţi vadă cineva mâna aia. Poţi să te ridici, fetiţo?

— Da. Pete…?

Luptându-se să-şi stăpânească greaţa şi tremuratul corpului, Reece se ridică încet în şezut pe podeaua bucătăriei.

— Te-ai tăiat rău? La mână?

— Ah, mi-o coase Doc imediat.

Avea o cârpă înfăşurată în jurul mâinii, dar Reece vedea că încă mai curge sânge.

— Îmi pare rău.

— A fost doar vina mea. Tu ia-o încetişor.

O bătu pe umăr cu mâna sănătoasă, înainte să se ridice.

— Îţi creşte un cucui aici, la ceafă. Mă duc s-aduc nişte gheaţă.

— E-n regulă, spuse Reece, apucând degetele lui Joanie. Trebuie doar să-mi recapăt suflul. Cineva ar trebui să meargă cu Pete. E o tăietură urâtă.

— Stai liniştită o clipă.

Joanie se ridică.

— Tu de-acolo. Tod! Du-l cu maşina pe Pete până la cabinetul medical. Burgerul poate să te aştepte cinci minute şi o să fie gratis. Se întoarse spre Reece. Eşti mulţumită?

— E sânge.

— Văd şi eu. E firesc să sângerezi când te tai la mână într-un cuţit. Asta e tot. În bucătărie se

întâmplă tot timpul accidente.

— Curăţ eu, Joanie, interveni Linda-gail. Juanita se ocupă de mese.

Fără niciun cuvânt, Joanie scoase un mic pachet de gheaţă din congelator şi îl înfăşură într-o cârpă subţire.

— Ţine-l de nod, îi spuse aspru lui Reece. După ce reuşeşti să te ridici pe picioare, poţi să te duci sus. Mă ocup eu de aici.

— Nu, sunt în regulă. Pot să muncesc. Aş prefera să muncesc.

— Bine. Ridică-te atunci şi să te văd cât de bine te ţii pe picioare. Eşti albă ca o moartă, declară Joanie în momentul în care Reece se apucă de tejghea pentru a se ridica. Fă o pauză, ia nişte aer. Bea nişte apă. Împinse o sticlă în mâna lui Reece. Dacă-ţi mai revine culoarea în obraji, poţi să te-ntorci la treabă.

— Nu mi-ar strica puţin aer. Mulţumesc.

Când Joanie îi făcu un semn scurt, Linda-gail dădu din cap şi ieşi în spate, după Reece.

— Vrei să stai jos? o întrebă ea.

— Nu, o să stau doar câteva clipe sprijinită aici. Nu trebuie să mă păzeşti. Mă simt doar puţin ameţită şi foarte caraghioasă.

„Şi tremuri”, îşi spuse Linda-gail, în timp ce lua sticla de apă din mâinile nesigure ale lui Reece şi-i desfăcea ea capacul.

— Eu păţesc aşa la păianjeni. Şi nu doar la ăia mari şi graşi – îi ştii? Ăia care lasă impresia că ar putea căra în spate şi o pisică de talie normală, dacă şi-ar pune mintea. Dar până şi cei mai mititei

dintre ei îmi dau fiori. Odată m-am înfipt direct într-o uşă, de mi-a ieşit un ditamai cucuiul, încercând să ies dintr-o încăpere în care văzusem un păianjen. Ţine gheaţa aia pe cap, cum ţi-a spus Joanie. Pun pariu că te-ai ales cu o durere de cap urâtă ca un păianjen mare şi gras.

— Cred că da. Dar Pete…

— Când te-a văzut cum ai leşinat, Pete s-a speriat aşa de tare că a uitat cât de rău se tăiase la mână. Şi asta nu-i puţin.

— Am făcut o faptă bună.

— Şi Joanie e suficient de îngrijorată pentru voi amândoi, încât nu s-a enervat încă la gândul că va trebui să găsească pe cineva să-i ţină locul lui Pete, până-i scoate doctorul firele. Două fapte bune.

— Sunt specialitatea mea.

— Vrei să ieşim la o bere mai târziu, să bem pentru faptele tale bune?

Reece mai luă o înghiţitură din apa rece.

— Ştii ce? Chiar mi-ar plăcea.

Mâncarea de bar de la Clancy’s nu era rea, cel puţin nu când o dădeai pe gât cu o bere. Mai important însă pentru Reece era că făcuse încă un pas pe drumul ei spre recuperare.

Stătea într-un bar cu o prietenă.

Un bar foarte ciudat, comparat cu gusturile ei sensibile de pe Coasta de Est.

Mai multe trofee erau expuse pe pereţi. Capete de urs, de elan, de ren şi de cerb împodobeau lambriurile de pin cu noduri, alături de ceea ce

Linda-gail îi explicase că sunt două exemplare uriaşe de păstrăv-curcubeu. Toate aceste capete priveau barul cu o expresie care i se părea lui Reece uşor şocată, uşor enervată.

Lambriurile, cu bârne în partea de jos, păreau să fi absorbit timp de o generaţie fum şi spumă de bere.

Duşumeaua era umflată şi zgâriată şi probabil că fusese victima a nenumărate beri vărsate de-a lungul timpului. O parte din podea, chiar în faţa unei scene joase, era transformată în ring de dans.

Barul în sine era mare şi negru, în proprietatea şi stăpânirea lui Michael Clancy, care venise în Wyoming direct din districtul Cork cu doisprezece ani în urmă. Se căsătorie cu o femeie care susţinea că este pe sfert Cherokee şi care îşi spunea Rainy. Clancy arăta exact ca ceea ce era – un irlandez mare şi jovial, care avea un bar.

Rainy pregătea nachos, sau cartofi, sau orice altceva avea chef în bucătărie.

Scaunele de la bar erau uzate şi lucioase de la nenumăratele funduri câte se aşezaseră pe ele de-a lungul anilor. Se servea Bud şi Guiness la halbă şi câteva mărci locale la sticlă, inclusiv ceva ce se numea Buttface Amber, şi pe care Reece o refuzase. Alte opţiuni erau Harp la sticlă sau, dacă erai femeie – sau homosexual, după părerea lui Clancy – Bud Light. În îmbulzeala de sticle mari din spatele barului predomina în mod evident whisky-ul.

Vinul pe care Clancy îl turnase dintr-o cutie – o avertizase Linda-gail – era ieftin şi avea gust de

poşircă încălzită.

Erau două mese de biliard într-o parte a barului, şi clinchetul bilelor lovindu-se era în ton cu muzica din difuzoare.

— Cum îţi e capul? o întrebă Linda-gail.

— Încă pe umeri. Şi probabil mult mai bine decât mâna lui Pete.

— Şapte cusături. Au! Dar a fost încântat să vadă cum te agitai pe lângă el când s-a întors. L-ai pus să stea jos, i-ai servit personal păstrăvul prăjit.

— E un băiat de treabă.

— Da, este. Şi, că veni vorba de băieţi, acum că ţi-am pus un pahar în faţă, zi tot! Cât de fierbinte e Brody?

Dacă voia să aibă o prietenă, hotărî Reece, trebuia să se poarte şi ea ca atare. Se aplecă spre Linda-gail.

— Incendiar.

— Eram sigură! sări Linda-gail, lovind cu pumnul în masă. Se vede. După ochi, după gură. Adică, nu că restul ar lăsa de dorit, dar gura… Îţi vine să i-o muşti.

— Aşa e, trebuie să recunosc că aşa e.

— Şi de ce altceva l-ai mai muşcat?

— Doar atât. La restul mă mai gândesc.

Cu gura căscată şi cu ochii măriţi, Linda-gail se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ai un control supraomenesc. E o chestie învăţată sau genetică?

— E ceea ce s-ar putea numi un efect adiacent al unei mizerabile groaze. Sunt sigură că ai aflat

până acum povestea mea.

Ca să aibă amândouă câteva clipe de pauză, Linda-gail luă o gură de bere.

— Te deranjează?

— Nu ştiu. Uneori da, alteori mă simt uşurată.

— Nu ştiam dacă să spun sau nu ceva în legătură cu asta. Mai ales după ce Joanie…

Nu-şi termină fraza şi, dintr-odată, începu să privească cu maxim interes în paharul de bere.

— După ce Joanie, ce?

— N-ar fi trebuit să spun. Dar, fiindcă am făcut-o deja, oarecum, ne-a luat pe toţi la rost când Juanita a început să trăncănească despre asta. Juanita nu a avut nicio intenţie rea. Pur şi simplu nu poate să-şi ţină gura închisă. Sau fusta în jos, că veni vorba. Linda-gail sorbi din nou din bere. În orice caz, Joanie a făcut-o cu ou şi cu oţet. Şi ne-a explicat în cei mai clari termeni cu putinţă că niciunul dintre noi n-avem voie să te sâcâim în vreun fel pe tema asta. Dar, având în vedere că tu ai deschis subiectul…

— E-n regulă.

Şi care nu era de-a dreptul formidabil că incomparabila Joanie Parks îi sărise în apărare?

— Doar că nu e ceva despre care să-mi placă să vorbesc.

— Te înţeleg. Linda-gail se întinse şi-i strânse mâna lui Reece. Te înţeleg perfect. Dacă aş fi trecut eu prin aşa ceva, aş sta încă ghemuită într-un colţ, plângând după mama.

— Ba nu-i aşa, dar mulţumesc.

— Atunci, o să vorbim doar despre bărbaţi şi

sex, şi mâncare, şi pantofi. Subiectele obişnuite.

— Mie-mi convine. Reece întinse mâna după încă un nacho. Apropo de mâncare, ştii că pasta asta nu a trecut în viaţa ei pe lângă brânză, nu?

— E portocalie.

Linda-gail luă un chips şi îl trecu prin ceva ce se pretindea a fi sos guacamole.

— Merge. Şi ca să fim de la bun început înţelese în ceea ce priveşte bărbaţii, să ştii că o să mă mărit cu Lo.

— Oh! Oh, Dumnezeule!

Reece scăpă cu zgomot pe farfurie chipsul plin de sos.

— E fantastic. Nu ştiam.

— Nici el nu ştie. Linda-gail ronţăi din nacho. Şi-mi imaginez că va fi nevoie de timp şi de mult efort până să-l transform într-un bărbat cu care să merite să mă căsătoresc. Dar mă pricep destul de bine la proiecte.

— Ah. Hm, deci eşti îndrăgostită de el?

Faţa ei drăgălaşă se îndulci şi gropiţa i se adânci.

— L-am iubit de când mă ştiu. Şi el mă iubeşte, dar reacţia lui este să fugă în direcţia opusă şi să seducă toate femeile care-i ies în drum, doar ca să nu se gândească la mine. Îl las în pace, până o să se sature – nu mai are mult timp.

— Hm. Ai un sistem unic şi cu vederi extrem de largi, Linda-gail.

— Vederile mele au început să se îngusteze în ultima vreme.

— Noi doi nu am… în caz că te întrebai.

— Ştiu. Şi oricum, nu ţi-aş purta pică nici dacă ar fi fost ceva. Cel puţin, nu prea mult. Mă înţeleg foarte bine cu Juanita şi nu cu mult timp în urmă îi aprindea beculeţele ca la bradul de Crăciun. Pe de altă parte, cine n-a făcut-o? Râse scurt. Dar probabil că nu ţi-aş mai cumpăra o bere dacă ar fi fost cu tine. Am fost împreună, eu şi Lo, când aveam şaisprezece ani, dar nu eram pregătiţi. Cine-i pregătit la şaisprezece ani?

— Acum sunteţi.

— Da, eu sunt. El trebuie să mă ajungă din urmă. Brody nu a ieşit cu nimeni din Fist, în caz că te întrebai. A umblat la un moment dat vorba că se vedea din când în când cu o avocată din Jackson şi au mai fost nişte poveşti cu vreo două turiste, dar nimic de prin zonă.

— Presupun că e bine de ştiut. N-aş putea spune exact ce este între noi. Doar atmosferă încinsă.

— E un început foarte bun. Având în vedere care ţi-e meseria, ar trebui să fii în elementul tău.

— A trecut ceva timp.

Absentă, Reece începu să se joace cu capetele şuviţelor de păr, în timp ce-i evalua coafura lui Linda-gail.

— Unde-ţi aranjezi părul?

— Când mă grăbesc sau când vreau să mă răsfăţ?

— Mă gândeam la un răsfăţ mai rapid.

— Reece, Reece, nu poţi să te răsfeţi în grabă. Prin definiţie, răsfăţul necesită timp. Ştiu exact ce-ţi trebuie. Putem s-o convingem pe Joanie să ne dea la amândouă liber în aceeaşi zi săptămâna

viitoare şi mergem.

— Bine, dar trebuie să te avertizez că ultima oară când am încercat să merg cu cineva la un salon, am fugit ca un iepure hăituit.

— Nicio problemă. Linda-gail băgă în gură degetul mare pe care-i rămăsese pastă portocalie şi zâmbi larg. O să aduc o funie.

Reece zâmbi şi ea, şi chiar în acea clipă un cowboy local se apropie legănându-se de scenă. Era înalt de un metru optzeci, subţirel, cu cizme din piele şi blugi spălăciţi. Urma rotundă şi albă de pe buzunarul din spate era, află Reece, de la cutia cu prafuri pe care o avea întotdeauna la el.

— Avem muzică *live?* întrebă Reece în clipa în care bărbatul luă microfonul.

— Depinde ce înţelegi mai exact prin muzică. Karaoke. Linda-gail îşi ridică paharul înspre scenă. În fiecare seară, la Clancy's. El e Reuben Gates, lucrează la Circle K, cu Lo.

— Cafea neagră, ouă pe pâine prăjită, şuncă şi cartofi prăjiţi tăiaţi mare, vine în fiecare dimineaţă de duminică.

— Exact. E destul de bun.

Avea o voce adâncă şi puternică şi era, în mod evident, unul dintre preferaţii barului. Mulţimea începu să fluiere şi să aplaude în clipa în care Reuben începu primele măsuri din *Ruby.*

În timp ce-l asculta cântând despre o femeie infidelă, Reece încerca să şi-l imagineze pe malul stâncos al râului, cu geacă neagră şi şapcă portocalie, de vânătoare.

Putea fi el, îşi zise. Cu siguranţă avea mâini

puternice şi avea un fel de imobilitate în felul în care stătea în timp ce cânta.

Ar putea fi el, bărbatul pentru care prăjise ouă şi cartofi duminica dimineaţa. Sau ar fi putut fi oricare dintre bărbaţii aşezaţi la bar sau împrăştiaţi pe la mese. Oricare dintre ei putea fi un ucigaş. Oricare dintre ei, îşi spuse din nou, simţind cum panica începe să-i gâdile cu viclenie gâtul.

Muzica se scurgea lin şi vocea adâncă, de bariton, aluneca odată cu ea. Paharele se loveau de lemn, scaunele zgâriau duşumeaua.

Şi gâdilatul panicii începu să se transforme într-un pumn care i se aşeza în gât, împiedicând-o să respire.

Vedea faţa lui Linda-gail, îi vedea buzele mişcându-i-se, dar anxietatea parcă-i îndesase dopuri de vată în urechi. Se forţă se expire. Se forţă să inspire.

— Cum? Scuză-mă, n-am auzit…

— Te simţi bine? Te-ai albit dintr-odată. Te doare capul?

— Nu. Nu, sunt bine. Reece se forţă să privească din nou spre scenă. Cred că mai am încă probleme cu aglomeraţia.

— Vrei să plecăm? Nu trebuie să rămânem.

Şi de fiecare dată când fugea, făcea un pas înapoi. Era un regres.

— Nu, nu, sunt bine. Tu faci vreodată asta?

Linda-gail aruncă o privire spre scenă în clipa în care Reuben îşi termina interpretarea, în aplauze.

— Sigur. Vrei să cânţi?

— Nici pentru un milion de dolari! Ei, jumătate de milion.

Un alt bărbat se apropie de scenă şi, având în vedere că acesta era scund şi îndesat, Reece hotărî că îl putea şterge de pe listă.

O surprinse cu o baladă interpretată într-o voce dulce, chiar dacă tremurată, de tenor.

— Nu-l recunosc, spuse Reece.

— T.B. Unger. E profesor la liceu. T.B. vine de la *Teddy Bear*[5]. Şi aceea e soţia lui, Ariene, cea care stă acolo – bruneta cu cămaşa albă? Nu vin prea des la Joanie, sunt genul care stau mult pe lângă casă, au doi copii. Dar vin la Clancy’s o dată pe săptămână, ca să aibă el ocazia să cânte. Ariene lucrează şi ea la şcoală. La cantină. Sunt nişte drăgălaşi.

Categoric, îşi spuse Reece în timp ce îl privea pe ursuleţ uitându-se fix în ochii soţiei lui şi dedicându-i cântecul de dragoste.

Exista şi drăgălăşenie în lume, îşi aminti ea. Şi iubire, şi bunătate. Se simţea bine să fie din nou parte din această lume, să simtă din nou aşa ceva.

Şi să râdă când următoarea interpretă, o blondă fără pic de ureche muzicală şi cu o mare doză de autoironie, măcelări o piesă clasică a lui Dolly Parton.

Rezistă o oră întreagă şi consideră seara un succes enorm.

În timp ce se întorcea la apartamentul ei, pe strada liniştită, se simţea aproape în siguranţă. Simţea că îi este aproape uşor. Mai mult decât se

5 Ursuleţ de pluş

simţise de foarte multă vreme.

Când intră în apartament, se simţi aproape acasă…

După ce încuie uşa, verifică clanţa şi fixă bine scaunul sub ea, se duse să se spele.

În uşa băii micuţe, înlemni. Niciunul dintre obiectele ei de toaletă nu era pe etajera îngustă de lângă chiuvetă. Strânse cu putere din ochi, dar, când îi deschise din nou, raftul era în continuare gol. Deschise nervoasă uşa dulăpiorului în care îşi pusese medicamentele, pasta de dinţi. Şi acesta era gol.

Cu un scâncet epuizat, se întoarse şi-şi roti privirea în jur. Patul era impecabil întins, cum îl lăsase de dimineaţă. Ceainicul strălucea pe aragaz. Dar hanoracul cu glugă pe care *ştia* că îl lăsase în cuier nu mai era acolo.

Iar la picioarele patului, şi nu dedesubt, era geanta ei.

Traversă încăperea cu picioarele tremurându-i şi scâncetul se transformă într-un strigăt înăbuşit în clipa în care deschise dintr-o mişcare fermoarul şi-şi găsi hainele frumos împachetate înăuntru.

Erau toate lucrurile cu care venise, văzu în timp ce răscolea prin geantă. Toate lucrurile ei, atent împăturite şi aranjate. Gata de plecare.

Cine ar fi făcut aşa ceva?

Simţind că picioarele nu o mai susţin, se aşează pe marginea patului. Şi privi adevărul în faţă. Nimeni. Nimeni nu ar fi putut intra aici, nu cu yala cea nouă.

Ea singură îşi făcuse bagajul. Nu exista altă

explicaţie. Un instinct intern, rămăşiţe ale celor mai cumplite momente din timpul căderii nervoase îşi arătau din nou colţii. Îi spuneau să fugă, să plece, să meargă mai departe.

De ce nu-şi putea aminti?

Nu era prima oară, îşi spuse, lăsându-şi capul să-i cadă în mâini. Cu siguranţă nu era prima oară când pierdea noţiunea timpului sau nu-şi amintea când făcuse ceva.

Dar trecuseră luni întregi de când nu mai avusese astfel de episoade.

Aproape că reuşise, îşi spuse, luptându-se cu disperarea. Îşi permisese să creadă că, într-adevăr, aproape reuşise.

Când, de fapt, o parte adânc ascunsă în străfundul minţii ei ştia prea bine că nici nu se apropiase măcar.

Poate că trebuia să înţeleagă aluzia. Să-şi ia geanta şi să plece, să o arunce în maşină şi să calce acceleraţia. Să plece oriunde.

Şi dacă făcea asta, *oriunde* nu ar fi fost decât un alt loc în care să înceteze să existe. Avea un loc aici, dacă rezista. Avusese o întâlnire, băuse o bere cu o prietenă. Avea un loc de muncă şi un apartament. Aici avea, dacă ţinea de ea, o identitate.

Îşi puse toate lucrurile la loc – hainele, periuţa de dinţi, flacoanele, pantofii. Deşi simţea puternic nodul în stomac, îşi deschise din nou laptopul. Înfăşurată într-o pătură, încercând să potolească senzaţia de frig ce venea dinăuntrul ei, începu să scrie:

Nu am fugit. Am gătit azi şi mi-am câştigat plata.

Pete şi-a tăiat mâna în timp ce înmuia vasele şi sângele m-a îngrozit. Am leşinat, dar nu am fugit.

După tură, m-am dus la Clancy's să beau o bere cu Linda-gail Am vorbit despre bărbaţi, despre saloane de frumuseţe, subiectele de discuţie normale între femei. La Clancy's se cântă karaoke şi pe pereţi sunt o mulţime de capete de animale moarte. Reni, elani, cerbi, chiar şi un urs. Oamenii cântă, în special piese country, cu diverse grade de talent. Am simţit la un moment dat că mă cuprinde un atac de panică, dar nu am fugit şi mi-am revenit.

Am o prietenă în Fist. Am mai mulţi prieteni, de fapt, dar nimic nu se compară cu o prietenă.

La un moment dat în cursul zilei de azi trebuie să-mi fi făcut bagajul, dar nu îmi amintesc. Poate s-a întâmplat în timpul pauzei, după ce s-a rănit Pete. Poate. Sângele... Când am văzut sângele mi-am amintit pe loc tot ce s-a întâmplat la Maneo's. Aşa că a fost, preţ de câteva clipe, sângele lui Ginny, nu al lui Pete.

Dar am despachetat totul, am pus lucrurile la locul lor.

Mâine mă duc la Doc Wallace ca să-i descriu, cât pot eu mai bine, pe bărbatul şi

pe femeia pe care i-am văzut lângă râu.
Pentru că i-am văzut. Am văzut ce i-a făcut.
Nu am fugit azi. Şi nu o să fug nici mâine.

capitolul 13

Doc Wallace servi ceai şi cafea, amândouă din recipiente foarte frumoase, de ceramică, şi fursecuri cu zahăr pe o farfurioară de sticlă verde, din perioada Depresiunii. Servi totul printre fotografiile de familie înrămate şi pernele decorative sofisticate din salonul lui drăguţ, cu delicateţea unei mătuşi în vârstă care-şi întreţine prietenele de la clubul de carte săptămânal.

Dacă se deranjase cu elementele sofisticate doar ca să o relaxeze pe Reece, reuşise. Era încântată şi nu stresată în timp ce stăteau în faţa focului mocnit, cu mirosurile de gardenie şi potpourri răspândindu-se discret în aer.

Prima ei impresia era una de confort şi de relaxare, iar a doua: avea în faţă un bărbat bine instruit.

Nu erau capete de animale pe niciun perete aici, îşi spuse, lustra nu fusese improvizată dintr-o roată de căruţă şi era sigură că nu ar fi găsit pe nicăieri cuverturi în stil indian. Deşi ştia că pescuieşte, deasupra şemineului nu era un păstrăv împăiat, ci o încântătoare oglindă ovală, în ramă din lemn de cireş.

Bunicii ei i-ar fi plăcut chiar foarte mult.

Ba chiar i se părea o casă ce ar fi putut ocupa cu uşurinţă un loc în Boston, pe Beacon Hill, şi îi

spuse acest lucru doctorului.

— Era camera preferată a lui Susan, din toată casa. Doc îi întinse ceaiul pe care i-l turnase personal. Îi plăcea foarte mult să stea aici şi să citească. Citea foarte mult. Am păstrat camera aşa cum îi plăcea ei.

Zâmbi uşor şi îi întinse şi lui Brody o ceaşcă.

— M-am temut că altfel o să mă bântuie. Şi adevărul este… Făcu o pauză de câteva clipe şi, în spatele ochelarilor, ochii îi erau blânzi şi ageri. Pot să mă aşez aici după o zi lungă şi să stau de vorbă cu ea. Ei, poate că unora li s-ar părea cam ciudat ca un bărbat să stea de vorbă cu soţia lui moartă. Eu zic că este omenesc. Multe dintre lucrurile care unora li se par nebunii sunt doar omeneşti.

— Să fii puţin nebun e ceva omenesc, comentă Brody, luând un fursec.

— Înseamnă că eu sunt foarte umană. Şi, începu Reece, apreciez că încerci să mă faci să mă relaxez. Sincer, şi funcţionează. Dar ştiu că în capul meu bolboroseşte o nevroză la foc mic, cu bucăţi mari de fobie, asezonată din belşug cu paranoia.

— E bine să te cunoşti, spuse Brody, muşcând din fursec. Cei mai mulţi oameni nu ştiu că sunt duşi cu capul, şi asta e foarte enervant pentru noi, ceilalţi.

Reece îi aruncă o privire, apoi se uită la Doc Wallace.

— Dar ştiu în acelaşi timp că ce-am văzut pe malul râului s-a întâmplat cu adevărat. Nu a fost

un vis, n-au fost halucinaţii. Nu a fost o plăsmuire a minţii mele încercate sau a unei imaginaţii prea active. Indiferent ce crede şeriful, indiferent ce crede *oricine*, ştiu ce-am văzut.

— Nu te supăra prea tare pe Rick, spuse blând Doc. Îşi face meseria cât poate el mai bine. Şi se descurcă foarte bine, pentru Fist.

— Aşa spune toată lumea, bombăni Reece.

— Totuşi, este posibil să-l putem ajuta cu ceva.

— Dumneata mă crezi?

— Prea puţin contează asta. Dar n-am niciun motiv să nu te cred pe cuvânt. Mi s-a părut că ai făcut tot ce-ai putut ca să nu ieşi cu nimic în evidenţă.

Doc îşi turnă în cafea o porţie generoasă din cănuţa de sticlă de pe masă, în care Reece ştia din experienţă că trebuia să fie frişcă semidegresată. După ce îşi întinse picioarele, îşi încrucişă gleznele. Era încălţat cu pantofi lejeri, de alergare.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că încercările mele în această direcţie s-au finalizat cu un eşec total.

— Hm, denunţarea unei crime atrage de obicei după sine multă atenţie asupra mesagerului. Nu prea văd de ce-ai fi inventat o asemenea poveste, care ştiai că va îndrepta toate privirile în direcţia ta. Îşi împinse ochelarii cu degetul şi o privi prin lentilele strălucitor de curate. În plus, Brody pare să te creadă, şi ştiu că el nu e un om uşor de convins. Aşa că… Doc îşi puse deoparte cafeaua şi îşi luă blocul de desen şi un creion. Trebuie să

recunosc că e ceva foarte palpitant pentru mine. Parcă am fi în *Lege şi ordine*.

— Care versiune?

Doc zâmbi larg.

— Mie, personal, îmi place originalul. Aşadar, Brody ţi-a spus că mă pricep oarecum la schiţe. Am chiar două lucrări în cărbune expuse la Galerie.

— Mi-am propus să ajung acolo.

— Ar trebui. Au nişte lucrări drăguţe, ale artiştilor de pe aici. Cu toate astea, nu am mai făcut niciodată aşa ceva. Aşa că m-am documentat puţin cu privire la procedură. O să te rog să te gândeşti mai întâi la forme, dacă poţi. Gândeşte-te la forma feţei ei, pentru început. Pătrată, rotundă, triunghiulară. Poţi face asta?

— Da, cred că pot.

— Închide ochii o clipă, vizualizează imaginea în mintea ta.

Aşa făcu şi văzu femeia.

— Ovală, cred. Dar un oval lung şi îngust. O elipsă?

— Foarte bine. Aşadar, era subţirică?

— Da. Avea părul lung şi şapca – şapca roşie – era trasă mult pe frunte. Dar am rămas cu impresia unei feţe prelungi şi înguste. Nu i-am putut vedea ochii la început, continuă Reece. Avea ochelari de soare. Din aceia lungi, care acoperă tot câmpul vizual, cred.

— Şi nasul cum era?

— Nasul? Nu-şi putea aminti absolut nimic. Doamne, nu cred că o să iasă mare lucru din asta.

— Fă tot ce poţi.

— Cred că era lung şi îngust, ca şi faţa. Nu proeminent. I-am observat mai mult gura, pentru că se mişca. Vorbea – ţipa, mai degrabă – tot timpul. Mi s-a părut o gură dură. Nu ştiu cum să explic.

— Subţire?

— Nu ştiu. Poate. Era… mobilă. Vreau să spun că părea să aibă multe de zis. Şi când nu vorbea – când nu mi se părea că vorbeşte –, se strâmba, pufnea. Gura i se mişca în permanenţă. Avea cercei – mari şi rotunzi, sunt aproape sigură, i-am văzut când au reflectat o rază de soare. Avea părul mai jos de umeri, ondulat, foarte închis la culoare. I-au căzut ochelarii când a trântit-o la pământ, dar totul s-a întâmplat foarte repede. Era foarte furioasă. Mi-a lăsat impresia că are ochii mari, dar era atât de furioasă, apoi atât de şocată, şi apoi…

— Dar trăsături distinctive? continuă Doc pe acelaşi ton relaxat. Cicatrice, aluniţe, pistrui?

— Nu-mi amintesc să fi avut. Machiaj, spuse dintr-odată. Cred că avea foarte mult machiaj. Ruj roşu. Da! Foarte roşu şi… poate să fi fost şi din cauza furiei, dar cred că era dată cu prea mult fard în obraji. Avea o vivacitate ce părea exagerată, acum dacă stau să mă gândesc. Poate era din cauza temperamentului, sau poate că exagerase cu fardurile din trusa de machiaj. Era foarte departe, chiar şi cu binoclul.

— Nu-i nimic. Dacă ar trebui să presupui ce vârstă avea?

— Oh, Doamne… Treizeci şi, spre patruzeci de

ani. Poate. Plus minus zece, adăugă Reece şi îşi apăsă degetele pe ochi. La dracu'!

— Rămâi la prima impresie. Seamănă vreun pic?

Reece se aplecă în faţă în momentul în care Doc întoarse desenul spre ea.

Era mai bun decât presupusese. Nu femeia pe care o văzuse lângă râu o privea acum de pe coala de hârtie, dar, cu siguranţă, exista potenţial.

— Bine, bine, murmură ea în timp ce unul dintre nodurile din stomac se desfăcea. Cred că avea bărbia puţin mai ascuţită. Doar puţin. Şi, hm, nu avea ochii atât de rotunzi, poate ceva mai alungiţi. Poate.

Reece ridică din nou ceaşca de ceai şi sorbi ca să se calmeze în timp ce Doc făcea modificările.

— Nu mi-am putut da seama ce fel de ochi avea, dar cred că erau închişi la culoare. Nu cred că avea gura atât de mare. Şi sprâncenele – Doamne, sper că nu inventez toate astea – sprâncenele erau mai subţiri, foarte arcuite. Parcă şi le pensase până nu mai rămăsese nimic. Când a apucat-o de păr şi i-a ridicat capul de jos, i-a căzut şapca. Am uitat să spun asta mai devreme? I-a căzut şapca. Avea fruntea lată.

— Respiră adânc, îi sugeră Brody.

— Poftim?

— Respiră.

— Da.

Când se opri şi trase aer în piept, îşi dădu seama că inima îi bătea să-i spargă pieptul şi că mâinile începuseră să-i tremure, suficient de tare cât să verse ceaiul în farfurioară.

— Avea unghiile date cu ojă. Poate roşie. Şi asta uitasem. Îmi amintesc cum se înfigeau în pământ în timp ce o sugruma.

— L-a zgâriat? întrebă Brody.

— Nu. Nu avea cum. Nu cred… Se urcase peste ea şi îi ţinea braţele cu genunchii. Nu avea cum să se ridice şi să-l zgârie. N-a avut nicio şansă. Odată ce a trântit-o la pământ, n-a mai avut nicio şansă.

— Cum e acum?

Reece examină schiţa. Lipsea ceva, îşi spuse. Detalii pe care nu era sigură că ştia cum să le explice artistului, pe care nu era sigură că putea să şi le transpună. Furia, pasiunea, teama. Dar era mai aproape.

— Da. Da, este foarte bine. Văd asemănarea. Asta contează, nu?

— Eu zic că da. Hai să vedem dacă putem s-o cizelăm puţin. Ia şi tu un fursec, Reece, până nu le termină Brody pe toate. Le-a făcut Dick. Omul ăsta face nişte fursecuri cu zahăr extraordinare.

Reece ronţăi dintr-un fursec în vreme ce Doc îi punea alte întrebări. Bău încă o ceaşcă de ceai, privindu-l cum schimbă sau finisează forma gurii şi a ochilor femeii. Cum subţiază sprâncenele.

— Asta e!

Reece îşi puse ceaşca în farfurie cu un mic zgomot.

— Ea e! E bine, e foarte aproape. E cum îmi amintesc eu că arăta. Cum părea să arate. Eu…

— Nu te mai pune la îndoială, îi spuse sever Brody. Dacă e aşa cum ai văzut-o tu, e suficient de bine.

— Nu este din Fist, spuse Doc, ridicând privirea spre Brody. Nu seamănă cu niciun cunoscut, nici pe departe.

— Nu. Dar, dacă a trecut pe aici, cineva a văzut-o. Când a pus benzină, când a trecut pe la magazin. O să o arătăm.

— Rick poate să trimită copii către alte secţii.

Doc îşi ţuguie buzele, studiindu-şi propria schiţă.

— Poate şi la administraţia parcului naţional. Mie nu-mi pare cunoscută. Şi am tratat pe toată lumea din oraş şi din împrejurimi de-a lungul anilor. Inclusiv turişti şi persoane în trecere de vreo câteva ori. La dracu', dacă e cineva care să se fi născut prin partea locului în ultimii douăzeci de ani, probabil că eu i-am ars prima palmă la fund. Nu e de-a noastră.

— Şi dacă nu au intrat în oraş, spuse încet Reece, e foarte posibil să nu aflăm niciodată cine era.

— Asta-mi place la tine, Subţirico. Întotdeauna gândeşti pozitiv. Brody înfulecă încă un fursec. Vrei să încerci să i-l descrii şi pe el lui Doc?

— Pe el nu l-am văzut. Nu chiar. Doar din când în când, din profil. I-am văzut spatele, mâinile, dar avea mănuşi. Părea să aibă mâini mari, dar aici chiar s-ar putea să fie impresia mea. Şapcă, ochelari de soare, haină.

— I-a zburat vreo rafală de vânt şapca de pe cap? întrebă Doc.

— Nu. Nu cred. N-am observat. Ea era… eroina principală, să spunem. Avea rolul principal, apoi,

când a trântit-o la pământ, am rămas blocată. Totuşi, cred că tot pe ea am urmărit-o mai mult. Nu puteam să nu mă uit la ea, la ce i se întâmpla.

— Cum avea maxilarul?

— El? Îmi amintesc doar că era puternic. Părea dur. Dar asta am spus şi despre ea, nu? Îşi frecă ochii, încercă să gândească. El era foarte liniştit, în cea mai mare parte a timpului, şi mi-a lăsat impresia de control. Ea era lividă şi furioasă, iar el stătea pur şi simplu, abia dacă se mişca. Economic? Ea se agitat într-una, gesticula, păşea de colo-colo, arăta cu degetul. A împins-o, dar a fost ca şi cum ar fi alungat o muscă. Îmi imaginez.

— Poate că da, poate că nu. Doc schiţa relaxat. Şi constituţia?

— Totul în legătură cu el mi se pare mare acum, dar nu pot fi sigură. Mai înalt şi mai lat în umeri decât ea, cu siguranţă. În cele din urmă, când mi-l amintesc călare peste ea, cred că trebuia să fi ştiut exact ce face. Din felul în care i-a prins braţele… Putea să o ţină aşa, imobilizată, până obosea şi ar fi putut discuta cu ea. Apoi să plece. Poate că a fost din cauza distanţei, dar totul părea atât de intenţionat, atât de rece.

Doc întoarse din nou blocul de desen, îl ridică. Şi Reece se cutremură.

Era o imagine a unui bărbat în picioare, cu spatele, cu faţa în semiprofil. Pentru că ar fi putut fi atâţia oameni, frica o împunse cu un fior de gheaţă în stomac.

— Anonim, comentă ea.

— Totuşi, putem elimina câteva persoane de

aici, din Fist, spuse Doc. Pete, de exemplu. E un timp mărunt, subţirel. Sau Little Joe Pierce, care are cu patruzeci şi cinci de kilograme prea mult şi e hipertensiv.

— Sau Carl. Corpul lui are formă de butoi. Altă constituţie.

Încă un nod se desfăcu în stomacul lui Reece.

— Ai dreptate. Şi nu cred că era foarte tânăr. Adică, era trecut de douăzeci şi ceva de ani. Postura, limbajul trupului, trădau o persoană mai matură. Mulţumesc. Mi-am mai limpezit un pic mintea.

— N-am fost eu, spuse Brody ridicând un umăr. Doar dacă nu cumva m-am schimbat în Superman şi am zburat peste râu şi înapoi.

— Nu. Pentru prima oară de când începuseră, Reece zâmbi. N-ai fost tu.

— O să fac nişte copii, o să pun una şi în cabinetul meu. Aproape toată lumea trece pe acolo. Doc luă din nou schiţa femeii. O să duc câteva şi la biroul şerifului.

— Mulţumesc. Mult.

— Cum spuneam, am un pic senzaţia că mă joc de-a detectivul. O schimbare interesantă pentru mine. Brody, eşti drăguţ să duci tava asta în bucătărie?

Şi privirea pe care Doc i-o adresă lui Brody îi spuse lui Reece că doctorul se întorsese şi că era din nou pacientă. Făcu un efort să nu se supere pentru asta, nu după favoarea pe care tocmai i-o făcuse. Dar spatele îi înţepeni în clipa în care Brody ieşi din încăpere.

— N-am venit aici pentru un consult medical, începu ea.

— Poate c-ar trebui. Dar realitatea este că eu nu sunt decât un doctor de provincie şi stăm în salonul meu. Ai ochii obosiţi. Cum dormi?

— Cu întreruperi. Unele nopţi sunt mai bune ca altele.

— Apetitul?

— Vine şi trece. Mai bine decât înainte. Ştiu că sănătatea fizică e legată de cea mentală. Nu o ignor nici pe una, nici pe cealaltă.

— Dureri de cap?

— Da, spuse ea cu un oftat. Nu atât de des ca înainte, cu siguranţă nu atât de intense. Şi da, încă mai am atacuri de anxietate, dar şi astea sunt mai rare şi mai puţin intense. Aveam coşmaruri groaznice, dar s-au transformat în coşmaruri obişnuite. Încă mai văd crâmpeie din ce s-a întâmplat, simt dureri-fantomă uneori. Dar sunt mai bine. Am băut o bere la Clancy’s cu Linda-gail. N-am mai putut să stau într-un bar şi să beau ceva cu un prieten de doi ani. Mă gândesc să mă culc cu Brody. N-am mai fost cu un bărbat de doi ani. De fiecare dată când mă gândesc să plec din oraş, nu o fac. Chiar mi-am desfăcut bagajele aseară, am pus totul la locul lui.

În spatele ochelarilor, privirea doctorului se ascuţi.

— Ţi-ai făcut bagajele?

— Am… Ezită o clipă. Da. Nu-mi amintesc când le-am făcut şi ştiu că asta reprezintă un mare minus pentru sănătatea mea mintală, dar am

echilibrat situaţia cu un mare plus când am *despachetat* şi am mai obţinut încă un plus pentru că am venit aici. Fac faţă, sunt funcţională.

— Şi defensivă, remarcă Doc. Nu-ţi aminteşti când ţi-ai făcut bagajele?

— Nu, nu-mi amintesc şi da, m-am speriat. Şi altă dată, am pus lucrurile în alt loc şi nici asta nu-mi aduc aminte. Dar n-am clacat. Aş fi clacat cu un an în urmă.

— Ce medicamente iei?

— Nimic.

— La recomandarea doctorilor?

— Nu chiar. Am mai redus din asta, am mai redus din aia… Apoi am hotărât să nu mai iau nimic, acum şase luni. M-au ajutat atunci când am avut cea mai mare nevoie. Ştiu că medicamentele m-au ajutat să regăsesc un oarecare echilibru. Dar nu-mi pot trăi viaţa cu pastile care să-mi înăbuşe şi să-mi tempereze toate senzaţiile. M-au ajutat să trec de ce era mai greu, acum vreau să trec singură peste restul. Vreau să fiu eu însămi.

— O să vii la mine dacă te hotărăşti că ai nevoie de tratament?

— Bine.

— Mă laşi să te examinez?

— Nu vreau…

— Un control, Reece. Când ai avut ultima evaluare fizică?

Acum Reece oftă.

— Cu vreun an şi ceva în urmă.

— Ce-ar fi să vii la cabinetul meu mâine-dimineaţă?

— Lucrez atunci.

— Mâine după-amiază. La ora trei. Ia-o ca pe o favoare pe care mi-o faci.

— Nu-i frumos să faci asta, răspunse ea. Bine. Îmi place casa. Îmi place că ai păstrat camera aşa cum ar fi vrut soţia dumitale. Mi-ar plăcea să cred că, într-o zi, voi avea şi eu o cameră şi cineva căruia să-i pese îndeajuns încât să mi-o păstreze. Încerc să ajung acolo. Se ridică. Trebuie să merg la lucru.

Doc se ridică la rândul lui.

— Mâine, la trei.

Şi întinse mâna, ca pentru a pecetlui afacerea.

— Voi fi acolo.

O conduse la uşă în timp ce Brody ieşea din bucătărie.

După ce ieşiră, Brody se îndreptă spre maşină.

— O să merg pe jos, îi spuse Reece. Vreau să iau aer şi mai am ceva timp până încep tura.

— Bine. Merg cu tine. Şi poţi să-mi pregăteşti prânzul.

— Tocmai ai mâncat fursecuri.

— Şi?

Reece clătină din cap.

— Va trebui să te întorci tot pe jos după maşină.

— Puţină mişcare după masă. Faci pui cajun?

— Ştiu să fac, da. Dar nu e în meniu.

— Taxează-mă în plus. Am chef să mănânc un sendviş cu pui cajun, chiflă şi inele de ceapă. Spune-mi, te simţi mai bine?

— Cred că da. Doctorul Wallace are un stil aparte de a netezi asperităţile.

Îşi băgă mâinile în buzunarele hanoracului cu glugă pe care îl purta ca să se ferească de răcoarea încăpăţânată a primăverii.

— A insistat, foarte părinteşte, să merg mâine să-mi facă un control. Dar probabil că ştiai că o să facă asta.

— Mi-a zis ceva. E genul care îşi bagă nasul. Părinteşte. M-a întrebat dacă mă culc cu tine.

— De ce-a făcut asta?

— E felul lui. Dacă eşti în Fist, eşti pe lista lui. Aşa că te asigur că, dacă femeia aia ar fi stat o vreme pe aici, Doc ar fi ştiut cu siguranţă. Câinele şerifului e iar în lac. Îi place mai mult să înoate decât să meargă.

Se opriră amândoi să privească animalul care dădea entuziasmat din labe în apă, provocând o undă ce făcea să tremure imaginea munţilor.

— Dacă rămân aici, o să-mi iau un câine şi-o să-l învăţ să-mi aducă o minge din lac cum a făcut – cum o cheamă?

— Abby cu Moses. Şi-o să-mi iau o cabană, ca să poată să stea afară cât sunt la muncă. Bunica are un pudel de buzunar pe nume Marceau. Călătoreşte peste tot cu ea.

— Niciun animal de buzunar, pe nume Marceau, nu e câine.

— Ba cu siguranţă este. Şi e dulce şi adorabil.

— E o jucărie cu cheiţă şi nume de pisicuţă.

Reece îşi înăbuşi un râs.

— Marceau e foarte deştept şi foarte fidel.

— Şi poartă puloveraşe micuţe şi drăgălaşe?

— Nu. Poartă hăinuţe foarte elegante. Şi, deşi îl

iubesc foarte mult pe Marceau, mă gândesc să-mi iau un câine mare şi lăţos, ca Moses, căruia să-i placă mai mult să înoate decât să meargă.

— Dacă rămâi.

— Da, dacă rămân. Şi, cum îşi imagină că făcuse Moses, Reece îşi luă avânt şi plonjă în apa rece: Aş vrea să vin la tine mâine-seară, să-ţi pregătesc cina şi să rămân peste noapte.

Mai merse o vreme cu ea şi trecură prin dreptul unei case unde o femeie plantase panseluţe într-un răzor mic, circular, în mijlocul peluzei care era păzită de pitici cu pălării ascuţite.

Se întrebă ce fel de oameni îşi decorau peluzele cu animale şi omuleţi de ghips?

— A rămâne peste noapte e un eufemism pentru a face sex?

— Doamne, aşa sper. Nu-ţi pot promite nimic, dar aşa sper.

— Bine.

Întinse mâna şi-i deschise uşa de la Joanie.

— O să spăl cearşafurile.

*

Îşi respectă programarea la consultul medical şi o consideră încă un pas important. Ura, detesta senzaţia de expunere pe care o avea atunci când nu purta decât halatul subţire, de bumbac.

Dar dacă nu putea să se simtă în largul ei goală în faţa unui doctor, cum se aştepta să reuşească mai târziu, cu Brody?

Pe întuneric, îşi spuse, aşezată pe masa de

consult în timp ce asistenta lui Doc îi lua tensiunea.

Cu toate luminile stinse şi cu ochii închişi. Cu puţin noroc, şi ai lui la fel.

Alcoolul ar fi putut de asemenea să ajute. Mult vin, mult întuneric.

— Puţin cam mare, scumpo.

Willow, asistenta, era de origine Shoshone. Moştenirea genetică i se vedea în părul negru şi des, pe care îl purta împletit într-o coadă groasă, şi în ochii adânci, de un maro lichid.

— Sunt agitată. Nu mă simt în largul meu în cabinetele medicale.

Willow o bătu uşor pe mână.

— Nu-ţi face griji. Doc e o bomboană. Trebuie să-ţi iau puţin sânge. Strânge pumnul şi gândeşte-te la ceva frumos.

Reece abia dacă simţi acul şi-i dădu lui Willow nota zece. Pierduse şirul numărului de ace care fuseseră înfipte în ea după ce fusese împuşcată. Unele asistente aveau mâini de îngeri, altele de tăietori de lemne.

— Doc o să vină în câteva clipe.

Reece dădu din cap şi fu uimită să constate că vorbele lui Willow puteau fi interpretate ca atare.

Doc arăta diferit cu halatul alb peste cămaşa în carouri, cu stetoscopul în jurul gâtului, cu tenişii orbitor de albi în picioare. Totuşi, îi făcu cu ochiul înainte să-i ia fişa.

— Îţi spun din capul locului că trebuie să te îngraşi cinci kilograme.

— Ştiu, dar cu câteva săptămâni în urmă trebuia

să mă îngraş şapte.

— Alte operaţii în afară de cele de care ai avut nevoie după ce-ai fost împuşcată?

Îşi umezi buzele.

— Nu. Am fost întotdeauna sănătoasă.

— Nu eşti alergică la nimic. Ar merge o tensiune mai mică, un somn mai liniştit. Ai ciclu regulat?

— Da. Dar nu a fost aşa, imediat după. Anticoncepţionalele l-au readus la normal. În afară de asta, n-am avut prea mare nevoie de ele.

„Ceea ce s-ar putea schimba în seara asta”, îşi spuse şi se întrebă dacă i se accelerase pulsul.

— N-ai avut cazuri de boli de inimă, cancer la sân sau diabet în familie. Nu fumezi, consumul de alcool este redus spre moderat. Continuă să-i citească fişa, apoi o aşează deoparte, dând din cap. Ai o bază bună.

Îi verifică plămânii, reflexele, o puse să se ridice ca să-i vadă coordonarea şi echilibrul. Îi băgă lanterna în ochi, în urechi, îi verifică ganglionii, amigdalele. În tot acest timp, continuă să facă şi conversaţie, axându-se în special pe bârfa din oraş.

— Ai auzit că băiatul cel mare al lui Bebe şi alţi doi cu care se înhăitase au fost prinşi furând bomboane de la magazin?

— E în arest la domiciliu, spuse Reece. Şase zile, fără eliberare condiţionată. La şcoală, acasă, la Joanie, şi două ore în fiecare după-amiază pentru orice fel de treabă pe care poate să i-o găsească domnul Drubber.

— Bine-a făcut Bebe. Am auzit că Maisy Nabb a

aruncat iar pe fereastră toate hainele lui Bill. Pe deasupra şi trofeul MVP, câştigat pe vreme când era fundaş în echipa liceului.

Nu era aşa de rău, îşi dădu ea seama, nu chiar aşa de rău dacă putea trece prin povestea asta făcând conversaţie. Conversaţie veritabilă, despre persoane pe care le cunoşteau amândoi.

— Cică ar fi pierdut la pocher banii pe care îi pusese deoparte ca să-i cumpere un inel de logodnă, îi spuse Doc. El zice că nu încerca decât să câştige suficient cât să-i poată cumpăra un inel aşa cum merită, dar Maisy nu se lasă înduplecată. Îi aruncă lucrurile afară din casă de trei, patru ori pe an. Iar Bill tot strânge bani să-i cumpere inelul ăla de vreo cinci ani, aşa că ar fi cam a cincisprezecea, douăzecea oară când hainele lui ajung pe asfalt. Nepotul lui Carl din Laranne a câştigat o bursă la Universitatea Washington.

— Serios? N-am auzit asta.

— E proaspătă. În ochii lui Doc se zărea o sclipire. Carl a aflat abia în după-amiaza asta. Mai are puţin şi explodează de mândrie. O chem pe Willow să-ţi facă un Papanicolau şi un examen la sâni.

Resemnată, Reece se aşeză în poziţie. Privi tavanul şi fluturii mobili care se învârteau, atârnaţi acolo, în vreme ce Doc îşi făcea treaba, asistat de Willow.

— Pare în regulă, comentă Doc.

— Asta-i bine. Pentru că n-a mai fost pusă la treabă de multă vreme.

Când o auzi pe Willow înăbuşindu-şi râsul,

Reece închise ochii. Trebuia să-şi amintească vorba aia veche, cum că este foarte bine să ai grijă ce gândeşti. Gândurile devin cuvinte.

Când termină, Doc o bătu uşor pe gleznă, apoi se ridică şi veni lângă masă, pentru examenul la sâni.

— Te autoexaminezi o dată pe lună?

— Da. Nu. Când mi-aduc aminte.

— La duş, în prima zi de ciclu. Fă-ţi un obicei şi n-ai să mai uiţi. Îşi trecu degetul mare uşor peste cicatricea ei. Ai avut dureri mari.

— Da. Privea în continuare fluturii, mişcarea lor veselă şi colorată. Dureri foarte mari.

— Ai spus ceva despre dureri-fantomă.

— Mai simt uneori durerea, în timpul unui coşmar sau imediat ce mă trezesc dintr-unul. În tipul unui atac de panică. Ştiu că nu e reală.

— Dar pare reală.

— Foarte reală.

— Cât de des experimentezi durerea-fantomă?

— E greu de spus. De vreo două ori pe săptămână, cred. Dar înainte, era de două ori pe zi.

— Poţi să te ridici acum. Se întoarse la scaunul lui în timp ce Willow ieşea fără zgomot din încăpere. Nu te interesează să continui terapia?

— Nu.

— Nici tratamentul medicamentos?

— Nu. Le-am folosit pe amândouă şi, cum ţi-am spus, m-au ajutat. Dar trebuie să termin în felul meu.

— Bine. O să-ţi spun că eşti uşor slăbită, dar nu

cred că lucrul ăsta te surprinde. Bănuiesc totodată că testele de sânge vor arăta că eşti la limita anemiei. Vreau să introduci mai multă carne de vită în meniul personal. Alimente bogate în fier. Dacă nu le ştii o să-i spun lui Willow să-ţi facă o listă.

— Sunt bucătar-şef. Mă pricep la alimente.

— Atunci, mănâncă-le! Arătă cu degetul spre ea, pentru a-şi sublinia cuvintele. Am şi nişte plante pe care poţi să le foloseşti ca să te ajute să dormi. Le pui într-un ceai şi-l bei înainte de culcare.

Sprâncenele lui Reece se ridicară.

— Medicină holistică?

— Plantele sunt folosite de secole în vindecarea bolilor. Era o vreme când jucam şah cu bunicul lui Willow. Era şaman într-un trib Shoshone şi un adversar dat naibii. M-a învăţat destul de multe despre medicina naturistă. A murit toamna trecută, la aproape nouăzeci şi opt de ani, în somn.

— Destul de bună recomandare.

— O să-ţi prepar amestecul de ierburi şi-o să vin să ţi-l aduc, cu tot cu instrucţiuni, mâine la Joanie.

— N-aş vrea să par, hm, capricioasă, dar aş vrea şi eu o listă cu ierburile astea.

— Foarte rezonabil. Vreau să vii să te văd din nou peste patru, şase săptămâni.

— Dar…

— Ca să-ţi verific greutatea, sângele şi starea generală. Dacă văd o îmbunătăţire, următorul consult îl programăm peste trei luni. Dacă nu – se ridică de pe taburet, îşi spuse mâinile pe umerii ei

şi o privi direct în ochi – o să mă fac rău.

— Da, să trăiţi.

— Aşa, vezi. Am auzit că faci o friptură la tavă al naibii de bună. Cu tot ce-i trebuie. Asta va fi plata pentru consultaţia de azi, având în vedere că te-am adus aici aproape cu forţa.

— Nu e corect.

— Dacă nu-mi place friptura, îţi cer banii. Hai, du-te şi îmbrăcate.

Dar Reece rămase în aceeaşi poziţie preţ de câteva minute, după ce Doc ieşi şi închise uşa în urma lui.

capitolul 14

Brody îşi aminti să spele cearşafurile, dar, cum cartea la care lucra îl prinse într-un impuls creativ de şase ore fără întrerupere, aproape că uită să le usuce.

Când ieşi la liman din ploaia torenţială şi din noroiul de primăvară în care îşi cufundase personajele, avea o dorinţă vagă, dar sâcâitoare de a fuma o ţigară. Nu mai trăsese cu nesaţ dintr-un Winston de trei ani, cinci luni şi… douăsprezece zile, calculă în minte, în timp ce se surprinse întinzând mâna după pachetul care nu mai era acolo.

Dar o repriză bună de scris, la fel ca o partidă bună de sex, îi retrezeau adesea dorinţa de a fuma.

Aşa că rămase o vreme cu ochii închişi, imaginându-și acea plăcere simplă, seducătoare şi

mortală de a scoate un cilindru alb şi subţire din pachetul roşu cu alb, de a găsi una dintre zecile de brichete pe care le avea împrăştiate peste tot. Flacăra, acel prim fum care intra atât de uşor. Şi al naibii să fie dacă nu-i simţea şi gustul – uşor aspru, uşor dulceag. Acesta, presupunea, era avantajul şi blestemul unei bune imaginaţii.

Nimic nu îl oprea să se ducă în oraş chiar acum şi să-şi cumpere un pachet. Absolut nimic. Dar era o chestiune de mândrie, nu? Se lăsase, şi cu asta, basta. Un pariu cu cei de la *Trib,* îşi aminti. Odată ce închisese uşa, nu o mai deschisese, nici măcar o crăpătură. Iar acesta, presupunea, era avantajul şi blestemul unei încăpăţânări fără limite.

Poate o să coboare în bucătărie şi-o să-şi satisfacă imaginaţia cu o pungă de chipsuri. Probabil c-ar fi trebuit să-şi facă un sendviş. Gândul la mâncare îi aminti că Reece trebuia să sosească în câteva ore. Şi asta-i aduse aminte de cearşafurile din maşina de spălat.

— La dracu'!

Împinse scaunul, se ridică de la birou şi coborî la parter, în spălătorie, la minuscula maşină de spălat cu uscător. Odată ce cearşafurile începură să se învârtească, se întoarse să examineze bucătăria.

Vasele de la micul dejun erau în chiuvetă. Da, şi cele de la cina de seara trecută. Ziarul local şi pagini din *Chicago Tribune*, la care era abonat – obiceiurile vechi sunt greu de depăşit –, erau întinse pe masă, lângă două dintre agendele lui, mai multe pixuri şi creioane şi un vraf de

corespondenţă.

Acceptă faptul că trebuia să facă curăţenie, ceea ce nu era decât o neplăcere minoră. Şi având în vedere că era recompensat cu garanţia unei mese proaspete şi gustoase şi posibilitatea clară a unei partide de sex, hotărî că nu era un timp pierdut.

În plus, nu era un porc.

Îşi ridică mânecile bluzei de trening uzate – era bluza lui preferată –, apoi scoase vraful de vase din chiuvetă.

— De ce le pui aici de la bun început? se întrebă singur, în timp ce turna detergent şi dădea drumul la apă fierbinte. De fiecare dată când faci asta, trebuie să le scoţi din nou.

Spălă, clăti, îşi dori să fi avut o maşină de spălat vase în cabană. Şi se gândi la Reece.

Se întrebă dacă mersese la programarea de la Doc Wallace. Se întrebă ce o să vadă în ochii ei mari şi adânci când o să intre pe uşa lui, în acea seară. Relaxare, nervozitate, amuzament, tristeţe. Cum o să arate în bucătăria lui, transformând alimentele în mâncare asemenea unui artist care realizează o operă de artă? Folosind forme şi culori, texturi şi echilibru?

După care aveau să urmeze mirosurile, gusturile – a ceea ce gătea şi al ei. În mod atipic pentru el, se trezea din ce în ce mai învăluit în mirosurile şi gustul ei.

Lăsă vasele la uscat şi se duse să se ocupe de masă. Îşi dădu dintr-odată seama că nu luase niciodată masa cu nimeni în cabana asta. Poate o bere şi nişte covrigi, când mai treceau pe la el Doc

sau Mac, sau Rick.

Organizase partide de pocher de vreo câteva ori, când avusese chef. Iarăşi bere, chipsuri, trabucuri. Băuse vin şi mâncase omletă la două dimineaţa cu încântătoarea Gwen din L.A., care venise la schi şi ajunsese în patul lui într-o memorabilă noapte de ianuarie. Dar aceste interludii întâmplătoare nu aveau chiar aceeaşi rezonanţă ca o masă gătită de o femeie şi savurată împreună acasă la tine.

Duse ziarele în spălătorie şi le puse în grămada pe care o ducea săptămânal la reciclare. Deşi privi încruntat găleata şi mopul, le luă totuşi şi pe acestea.

— Vezi? Nu sunt un porc, mormăi el în timp ce spăla podeaua bucătăriei.

Probabil că trebuia să strângă şi prin dormitor, în caz că lucrurile o luau în direcţia aceea. Şi dacă nu, cel puţin nu va trebui să-şi privească dezordinea în timp de suferea de unul singur o noapte agitată.

Îşi trecu mâna peste faţă şi-şi aminti să se bărbierească. Nu se obosise de dimineaţă.

Probabil că o să vrea lumânări, aşa că o să caute câteva. Era destul de sigur că avea ceva ce s-ar fi potrivit şi trebuia să recunoască şi el că era plăcut să stea la masă cu o femeie drăguţă, la lumina lumânărilor.

Dar când se surprinse întrebându-se dacă putea găsi lalele în perioada asta a anului, se opri pe loc. Categoric nu. Hai că o luase razna! Când un bărbat îi cumpăra flori unei femei – mai ales florile ei preferate – nu făcea decât să-i transmită

semnale că îşi dorea o relaţie serioasă. Semnale complicate şi foarte periculoase.

La naiba, fără lalele! În plus, dacă lua flori, trebuia să cumpere şi ceva în care să le pună. Şi asta era prea mult.

O bucătărie curată trebuia să ajungă. Şi dacă nu-i plăcea…

— Vinul. La dracu'!

Ştia, fără să verifice, că nu avea decât bere şi o sticlă de Jack Daniel's. Bombănind, se pregătea să ia o pauză de la curăţenie şi să se repeadă până în oraş, când avu un moment de inspiraţie.

Scoase agenda cu numere de telefon şi sună la magazinul de băuturi.

— Hei, a trecut cumva Reece Gilmore azi pe la voi ca să cumpere vin? Da? Şi ce a… Oh, bine. Mulţumesc. Eu bine, mulţumesc. Tu ce mai faci? Aha.

Brody îşi sprijini un şold pe tejghea, ştiind că plata pentru informaţia că el şi Reece aveau să mănânce în acea seară ceva ce se potrivea cu Chenin Blanc erau câteva minute de conversaţie şi bârfă.

Dar se ridică numaidecât, în clipa în care interlocutorul lui îl informă că şeriful trecuse pe acolo în acea zi, cu o copie după schiţa lui Doc Wallace.

— Ai recunoscut-o pe femeie? Nu. Da. Am văzut-o. Nu, n-aş putea spune că mi s-a părut că seamănă vreun pic cu Penelope Cruz. Nu, Jeff, chiar nu cred că Penelope Cruz a fost prin zonă şi că a fost ucisă. Sigur, dacă aflu ceva îţi spun.

Brody închise şi clătină din cap. Oamenii, îşi spuse, erau o sursă de amuzament pe atât de mult pe cât erau şi una de enervare. Exista un echilibru.

— Penelope Cruz, mormăi el şi vărsă apa din găleată în chiuvetă.

Îşi aminti de cearşafuri după ce făcuse o scurtă expediţie după lumânări şi reuşise să găsească două bucăţi mari şi albe, pregătite pentru cazurile în care apărea o pană de curent, şi o lumânare într-un bol colorat, pe care i-o dăduse cineva de Crăciun şi pe care nu o folosise niciodată. Se numea *Plăcinta cu mere a mamei*.

Nu era tocmai sexy, îşi spuse, dar mai bine decât nimic.

Duse şi lumânarea şi cearşafurile uscate la etaj, în dormitor, hotărât să facă ordine şi acolo. Făcu însă greşeala de a privi pe fereastră preţ de câteva minute.

Două bărcuţe cu vele pluteau pe lac, cu pânzele albe umflate de vânt. Recunoscu canoea lui Carl înspre nord. Probabil că ieşise la pescuit, hotărî Brody. Omul trăia doar ca să pescuiască şi să stea la bârfă cu Mac.

Şi mai era şi puştoaica lui Rick, cu Moses. Probabil că ieşise de la şcoală. Câinele ţâşni după minge şi sperie o egretă. Pasărea se ridică în aer şi porni ca o săgeată înspre mlaştină.

Frumoasă imagine, îşi spuse Brody absent. Frumoasă şi liniştită şi…

Ceva din jocul luminii şi al umbrelor îl trimise cu mintea înapoi la cartea lui. Privi cu ochii mijiţi

cum Moses înoată înapoi la mal, strângând mingea în dinţi.

Dar dacă nu era o minge…?

Lăsă cearşafurile grămadă pe pat şi se întoarse în biroul lui. O să noteze doar fragmentul ăsta de scenă, îşi spuse. Treizeci de minute maximum, după care o să se ocupe de dormitor, o să facă un duş, o să se bărbierească şi o să-şi pună nişte haine care să nu arate ca şi cum ar fi dormit în ele.

Două ore mai târziu, Reece aşează o cutie mare cu provizii pe veranda cabanei lui Brody, ciocăni energic, apoi se întoarse la maşină ca să aducă o a doua cutie.

Bătu din nou în uşă, mai tare de data asta. Când nu primi niciun răspuns, se încruntă, apoi împinse cu timiditate uşa.

Ştia că teama ei instinctivă cum că Brody ar fi putut să se înece în cadă, să cadă pe scări sau să fi fost ucis de nişte huligani care-i spărseseră casa era ridicolă. Dar asta nu o făcea cu nimic mai puţin reală.

Şi era atâta linişte, încât casa părea pustie. Nu era un loc pe care să poată spune că-l cunoştea. Nu reuşi să treacă pragul decât după ce imaginea lui Brody sângerând întins pe duşumea undeva înăuntru se instală cu oribilă claritate în mintea ei.

Se forţă să intre, îl strigă.

Şi când auzi podeaua scârţâind deasupra ei, scoase cuţitul cel mare dintr-o cutie şi-i strânse mânerul cu ambele mâini.

Apăru îmbufnat – viu şi nevătămat – în capul scărilor.

— Ce? Cât e ceasul?

Senzaţia de uşurare fu atât de puternică, încât aproape că îi înmuie genunchii, dar reuşi să se sprijine de tocul uşii ca să nu cadă.

— În jur de şase. Am bătut, dar…

— Şase? La dracu'! Am… ăm… M-am luat cu treaba.

— E-n regulă, nicio problemă.

Durerea din pieptul ei începea să se transforme într-un alt fel de presiune. Arăta atât de enervat, atât de răvăşit, atât de mare şi de masculin… Dacă ar fi avut încredere în picioarele ei în acel moment, foarte posibil că le-ar fi folosit ca să urce treptele două câte două şi să sară pe el.

— Vrei să o lăsăm pe altă dată?

— Nu! Cuta de pe fruntea lui se adânci. Trebuie să… strâng.

Ale naibii cearşafuri!

— Ai nevoie să te ajut cu ceva mai întâi?

— Nu, nu, nu. Mă descurc. O să încep să pregătesc cina, dacă n-ai nimic împotrivă. Durează cam două ore, poate mai puţin. Aşa că nu te grăbi…

— Bine. Făcu o pauză şi-şi îndesă degetele mari în buzunarele din faţă ale blugilor. Ce vrei să faci cu cuţitul?

Uitase că îl ţinea în mână şi îl privi acum cu o combinaţie de uluire şi jenă.

— Nu sunt foarte sigură.

— Poate c-ar fi mai bine să-l laşi deoparte, ca să

nu intru la duş cu imaginea lui Norman Bates în minte.

— Sigur.

Se întoarse ca să-l pună la loc în cutie şi, când se întoarse din nou, Brody dispăruse.

Trase ambele cutii înăuntru. Ar fi vrut să încuie uşa de la intrare – îşi dorea foarte mult să o încuie. Nu era casa ei, dar Brody chiar nu-şi dădea seama cât de uşor ar fi putut oricine să intre? Cum făcuse ea, la urma urmei. Cum putea sta la etaj, fără să-i pese că uşa era descuiată? Făcând duş…

Şi Doamne, *Doamne*, cât îşi dorea să fi avut şi ea genul ăsta de încredere, de siguranţă sau pur şi simplu de prostie.

Dar pentru că nu-l avea, încuie uşa. Şi, după ce aduse cutiile în bucătărie, încuie şi uşa din spate.

Nu era casa ei, adevărat, dar era în ea. Cum se putea concentra să pregătească masa cu toate uşile descuiate?

Mulţumită, scoase caserola pe care o pregătise, măsură laptele şi îl puse pe aragaz, la încălzit.

Scoase setul nou-nouţ de cuţite în suport – cheltuia mult prea mult pe ustensile de bucătărie. Era o nebunie, dar nu putea să se abţină. Frumos aşezată în tava pe care o scoase apoi era o pulpă de porc care se îmbăia într-o pungă de marinată pe care o pregătise cu o seară în urmă.

O puse deoparte, apoi băgă vinul la frigider, să stea la rece. Îi inspectă repede conţinutul.

Era chiar mai rău decât îşi imaginase. Era bine că adusese cu ea absolut tot ce îi trebuia. Brody avea două ouă, un pachet început de unt şi nişte

felii de caşcaval. Murături, o cutie de lapte cu termenul de expirare depăşit şi opt sticle de Harp. Două portocale care începuseră să se scofâlcească stăteau triste pe raftul de sus. Nu se vedea nici măcar o singură legumă proaspătă.

Lamentabil. Absolut lamentabil.

Totuşi, în timp ce turna laptele fierbinte peste feliile de cartofi, simţi mirosul de detergent cu aromă de pin. Trebuia să aprecieze faptul că se deranjase să cureţe bucătăria pentru ea.

Introduse caserola la cuptor, potrivi timpul.

Când Brody intră în bucătărie, treizeci de minute mai târziu, Reece băga friptura în cuptor, lângă cartofi. Masa era aranjată cu farfuriile lui şi lumânări pe care le adusese cu ea. Împreună cu şervete bleumarin, pahare de vin şi un bol transparent în care erau nişte trandafiri mici şi galbeni.

Simţea mirosurile pe care şi le imaginase. Ceva suculent din cuptor, ceva proaspăt dinspre grămada de legume de pe tejghea. Şi combinaţia de aromă suculentă şi proaspătă în acelaşi timp, mirosul lui Reece.

Când se întoarse, nu văzu nervozitate sau tristeţe în ochii ei. Erau adânci, erau întunecaţi, erau calzi.

— Credeam că am… Oh.

Făcu un pas în spate când se apropie de ea şi un crâmpei din acea nervozitate îi străbătu faţa în clipa în care o apucă de braţe şi o ridică pe vârfuri.

Dar când îi atinse gura simţi căldură, căldură cu

o uşoară aromă de nervozitate.

Era ceva, pentru el, irezistibil.

Mâinile ei îi cuprinseră mijlocul, apoi i se urcară pe piept, îi prinseră umerii. Putea să jure că o simţise topindu-se.

Îi dădu drumul, făcu un pas în spate şi spuse:

— Bună.

— Da, bună. Hm, unde sunt?

Zâmbi larg.

— Unde vrei să fii?

— Cred că vreau să fiu chiar aici. Mă pregăteam să fac ceva. Oh, da. Voiam să prepar două pahare de martini.

— Pe bune?

— Sigur că pe bune.

Se duse la frigider şi scoase gheaţă cu care să răcească cele două pahare pe care le adusese cu ea. Apoi se opri.

— Nu-ţi place martini?

— Cum să nu-mi placă? Dar Jeff nu mi-a spus că ai cumpărat votcă.

— Jeff?

— Jeff, de la magazinul de băuturi.

— Jeff de la magazinul de băuturi, spuse ea, clătinând din cap. Apoi oftă uşor, în timp ce punea gheaţa în paharele de martini. Ce? Au afişat pe undeva vreo listă cu ce-am cumpărat? Sunt numărul unu în topul alcoolicilor din oraş?

— Nu, Wes Pritt este de neînvins la această categorie. Am sunat pentru că m-am gândit că o să vrei vin. Şi, dacă îl cumpăraseşi deja, nu trebuia să mă mai duc în oraş.

— Foarte eficient. Nu m-am gândit la martini decât după ce-am pregătit tot ce voiam să iau cu mine. Am împrumutat paharele şi shakerul de la Linda-gail. Le-a luat acum doi ani, ca să poată face Cosmos.

Brody stătea deoparte, privind-o cum măsoară şi agită, aruncă gheaţa, toarnă, şi adaugă măsline pe scobitori lungi şi albastre. Apoi studie rezultatul în paharul pe care i-l întinse.

— N-am mai băut un martini de… nici nu ştiu de când. Nu e genul de băutură pe care să o comanzi la Clancy’s.

— Atunci, pentru puţină eleganţă urbană în Fist.

Îşi atinse paharul de al lui şi îl aşteptă să guste.

— Al naibii de bun. Sorbi din nou, studiind-o peste buza paharului. Eşti grozavă.

— Sau de groază, completă ea. Gustă asta!

Ridică un vas mic în care nişte beţişoare ce păreau să fie tulpină de ţelină umplută erau aranjate într-un complicat model geometric.

— Ce e aici?

— Secret de stat, dar în special Gouda afumată şi roşii uscate la soare.

Nu era un mare amator de ţelină crudă, dar, gândindu-se că votca o să atenueze gustul, încercă totuşi. Şi-şi schimbă părerea.

— Oricare ar fi secretul de stat, pune ţelina mult mai mult în valoare decât untul de arahide pe care îl trântea mama peste ea.

— Aşa şi sper. Poţi să stai jos, să savurezi. Îşi ridică paharul şi sorbi puţintel. O să fac salata.

Nu se aşează, dar o urmări cu mare plăcere cum

prăjeşte seminţele de pin. Auzi chestie! Prăjea seminţe de pin!

O văzu apoi punând nişte frunze în tigaie.

Era oricum foarte sceptic în legătură cu orice fel de frunze, darămite să le vadă într-o tigaie, pe aragaz.

— Prăjeşti o salată?

— Pregătesc o salată de spanac şi varză roşie, cu seminţe de pin şi puţină Gorgonzola. Nu mi-a venit să cred că Mac a comandat Gorgonzola, când i-am spus doar săptămâna trecută că mi-ar plăcea tare mult să găsesc aşa ceva.

— Îi place de tine, ţi-am zis.

— Mă consider foarte norocoasă că mă place un bărbat care îmi poate face rost de Gorgonzola. În orice caz, doctorul Wallace a spus că am nevoie de mai mult fier. Spanacul are foarte mult fier. Îi surprinse expresia cu coada ochiului şi-şi înăbuşi râsul. Eşti băiat mare. Dacă nu-ţi place, nu trebuie să mănânci.

— Ne-am înţeles. Cum a fost la Doc?

— E foarte meticulos şi blând şi este imposibil să te certi cu el. În timp ce vorbea, potrivi flacăra sub tigaie. Crede că sunt puţin slăbită şi probabil anemică, altfel destul de bine. Am fost în cabinete medicale cât să-mi ajungă o viaţă-ntreagă, dar n-a fost atât de rău pe cât mă aşteptam. Când m-am întors la magazinul de băuturi, Jeff a spus că şeriful a trecut să lase o schiţă acolo.

— Da, am auzit şi eu. Ţi-a zis ceva de Penelope Cruz?

Reece zâmbi uşor.

— Da. A trimis o copie şi la Joanie. Şeriful, vreau să zic. Nimeni n-a recunoscut-o.

— Te aşteptai s-o recunoască?

— Nu ştiu la ce mă aşteptam. Cred că o parte din mine spera să se uite cineva la desen şi să spună: „Hei, seamănă cu Sally Jones, care locuieşte în partea de est a oraşului. N-are o viaţă prea uşoară cu pramatia aia de bărba'-su". Atunci am fi ştiut şi şeriful s-ar fi dus să-i aresteze pramatia de bărbat. Şi s-ar fi terminat.

— Simplu şi frumos.

— Într-un fel. Făcu o pauză de câteva clipe şi sorbi din martini. În orice caz, am terminat cartea ta. Mă bucur că nu l-ai îngropat de viu pe Jack.

— Şi el se bucură.

Reece râse.

— Sunt convinsă. Şi îmi place şi că nu l-ai adus chiar cu totul pe calea cea bună. A rămas mai departe plin de defecte şi amuzant, şi predestinat să o dea în bară, dar cred că Leah poate să scoată ce e mai bun din el. Şi ai lăsat-o pe ea să salveze situaţia. Îi aruncă o privire peste umăr. Din perspectiva unei cititoare, a fost fantastic. Şi a mers.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

— Suficient cât să iau încă una azi după-amiază. *Legături de sânge*.

Văzu cuta care apăruse pe fruntea lui.

— Ce e?

— E… violentă. Are vreo două scene destul de minuţios descrise. S-ar putea să nu fie ceva pe gustul tău.

— Pentru că am avut o experienţă directă cu violenţa?

— S-ar putea să-ţi trezească mai multe amintiri decât ai vrea.

— Dacă se-ntâmplă aşa, o s-o las deoparte. Aşa cum poţi să dai şi tu deoparte salata de spanac. Verifică tigaia, cuptorul, îşi ridică paharul. Totul merge conform planului. Ce-ar fi să aprinzi lumânările şi să deschizi vinul?

— Sigur.

— Ei? Ce treabă ai avut azi?

— Treabă?

— Ai spus, când am venit, că te-ai luat cu treaba.

— Aşa-i.

Aprinse lumânările pe care Reece le aşezase pe masa micuţă. Înalte şi subţiri, de culoare albastru-închis, să se asorteze cu şervetele.

— Am lucrat.

Era, îşi spuse Reece, foarte des întâlnit ca un bărbat să nu folosească multe cuvinte, dar el nu folosea deloc. Cel puţin nu rostite.

— Să deduc din context că merge bine cartea?

— Da.

Găsi vinul în frigider. Chenin Blanc, cum i se spusese.

— Am avut o zi bună.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta.

Începu să caute un tirbuşon prin sertarele din bucătărie, dar Reece îi întinse unul pe care îl adusese cu ea.

— Despre ce?

— Despre carte.

Se gândi în timp ce deschidea sticla de vin, şi Reece mai punea nişte spanac în tigaie.

— Voiam să o omor. Poate că-ţi aminteşti că ţi-am mai spus, când ne-am întâlnit pe munte.

— Da, îmi amintesc. Ai spus că personajul negativ o s-o omoare acolo, după care o s-o arunce în apă.

— Da. Şi a încercat. A lovit-o, a chinuit-o, a terorizat-o, dar nu a reuşit să o împingă de pe stânci, aşa cum intenţiona.

— A scăpat!

— A sărit.

Reece îl privi peste umăr, începând să scoată frunzele înăbuşite din tigaie.

— A sărit?

Nu discuta niciodată cu nimeni despre cărţile la care lucra. În general, îl enerva să i se pună chiar şi o singură întrebare în legătură cu ele. Dar descoperi că ei voia să îi spună, voia să-i vadă reacţia.

— Plouă tare, poteca e plină de noroi. E lovită şi rănită, îi sângerează piciorul. Este singură acolo, cu el. Nu e nimeni care să o ajute. Nu poate să fugă. El este mai puternic, mai rapid. Şi e nebun. Aşa că sare. Tot mă gândeam că o să moară. N-am avut niciodată intenţia să o las să treacă de capitolul opt. Dar mi-a dovedit că m-am înşelat.

Fără niciun cuvânt, Reece amestecă salata cu sosul pe care îl pregătise de acasă.

— E mai puternică decât am crezut atunci când am cunoscut-o. Are o dorinţă profundă şi tenace de a supravieţui. S-a aruncat în apă pentru că ştia

că era singura ei şansă şi prefera să moară încercând să trăiască decât să moară întinsă pe jos şi lăsându-l pe el să-i ia viaţa. Şi a luptat şi a reuşit să iasă din râu, deşi apa a încercat să o tragă la fund, deşi vârtejurile au sucit-o şi a învârtit-o. A luptat şi a ieşit.

— Da, îl aprobă Reece. Pare o femeie puternică.

— Ea nu s-a gândit la asta. Nu s-a gândit deloc, doar a luptat. S-a apucat cu ghearele de ultima şansă şi a ieşit. E pierdută şi e rănită, îi este frig şi e încă singură. Dar este în viaţă.

— Şi aşa o să rămână?

— Asta depinde de ea.

Reece dădu din cap. Aranjă salata pe farfurii, presără brânză pe deasupra.

— O să vrea să renunţe. Sper să nu o facă. Sper să învingă. Ţie… îţi pasă de ea?

— Nu mi-aş petrece altfel timpul cu ea.

Reece puse pe masă farfuriile, apoi un coşuleţ cu pâine cu măsline. Turnă ea vinul.

— Petreci mult timp şi cu ucigaşul.

— Şi de el îmi pasă. Doar că în alt fel. Stai jos, te rog. Au ajuns să-mi placă ochii tăi la lumina lumânărilor.

Surpriza străluci mai întâi în privirea ei, apoi în lumina aurie, în timp ce se aşeza.

— Încearcă salata. Nu o să mă simt jignită dacă n-o să-ţi placă.

Îi făcu pe plac, apoi se încruntă.

— Este enervant. Nu-mi place ţelina în mod deosebit. Spanacul nu mi-a plăcut niciodată. Cui îi place? Şi nu sunt niciun mare amator de schimbări

culinare.

Reece zâmbi.

— Dar îţi place ţelina mea. Îţi place şi spanacul meu.

— Aşa se pare. Poate că-mi place orice-mi pui tu în farfurie.

— Şi de aceea mie-mi place să gătesc pentru tine. Ridică nişte salată cu furculiţa. Pentru fierul din sânge.

— Te-ai mai gândit la manuscrisul ăla pentru cartea de bucate?

— Sincer, am petrecut ceva timp cu asta ieri-seară, după ce mi-am terminat tura.

— De-asta pari obosită?

— Nu e o întrebare potrivită, după ce tocmai ai spus că-ţi place felul în care arăt în lumina lumânărilor.

— Am spus că-mi plac ochii tăi. Nu înseamnă că nu văd că arăţi obosită.

Reece presupunea că Brody avea să fie întotdeauna brutal de sincer cu ea. Deşi îi afecta poate orgoliul, era mai bine decât să-i servească banalităţi şi minciuni blânde.

— N-am putut să dorm, aşa că ideea cu manuscrisul mi-a dat ceva de făcut. M-am gândit la un titlu: *Pur şi simplu gourmet!*

— Merge.

— Ai unul mai bun?

Continuă să mănânce, uşor amuzat de enervarea din vocea ei.

— Lasă-mă să mă gândesc. De ce n-ai putut să dormi?

— De unde să ştiu? Doctorul mi-a dat un ceai de plante pe care mi-a spus să-l încerc.

— Şi sexul e un bun sedativ.

— Poate. Mai ales, să spunem, dacă partenerul nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. Poţi să aţipeşti puţin în timpul actului.

— Îţi garantez că nu o să dormi.

Reece zâmbi şi îşi mâncă salata.

Nu avu încredere să-l lase pe el să taie friptura, ceea ce era uşor jignitor, ci o tăie singură, în timp ce fierbea sparanghelul în abur. Brody se hotărî să nu se plângă, pentru că friptura mirosea incredibil şi observă că urmau să fie serviţi cartofi la cuptor în viitorul apropiat.

Reece turnă sos *hollandaise* peste feliile de carne de porc care miroseau atât de bine.

— Ar trebui să putem ajunge la o înţelegere, tu şi cu mine, începu Brody în timp ce tăia din bucata lui de friptură.

— Înţelegere?

— Da. O clipă… Gustă. Exact cum îmi închipuiam. Deci, o înţelegere. Facem un schimb. Sex pentru mâncare.

Reece îşi ridică sprâncenele şi-şi ţuguie buzele ca şi cum i-ar fi luat în consideraţie propunerea.

— Interesant. Totuşi, am distincta impresie că tu eşti cel care are de câştigat în ambele cazuri.

— Şi tu la fel. Dar, dacă nu iese treaba cu sexul, putem încerca altceva. Treburi bărbăteşti. Să-ţi zugrăvesc apartamentul, să desfund ţevile, ce ai nevoie. Pentru aceste servicii, îmi faci de

mâncare.

— S-ar putea să meargă.

Gustă din cartofi.

— Dumnezeule, ar trebui să fii sanctificată! *Gourmet fără pretenţii*. Nu *simplu,* care ar putea fi interpretat drept obişnuit. E ceva spectaculos. Dar nu trebuie să-ţi petreci toată ziua transpirând lângă aragaz ca să pregăteşti meniul şi nici nu ai nevoie de porţelanuri fine ca să-l serveşti. *Gourmet* în viaţa de zi cu zi, nu doar la ocazii şi de impresie.

Reece se lăsă pe spate.

— Este un titlul mai bun şi un rezumat mai bun al ideii mele. La naiba!

— Asta mi-e meseria.

— Mănâncă-ţi sparanghelul! îi comandă ea.

— Da, să trăiţi! Apropo, să nu-ţi treacă prin minte să iei la pachet ce rămâne.

— S-a notat.

Mâncă, bău, o privi. Şi, la un moment dat, pierdu pur şi simplu firul conversaţiei lejere.

— Reece?

— Hmm?

— Cel mai mult îmi plac ochii. Ochii tăi. Simt că nu mai am aer când îi văd. Dar restul? Şi restul arată foarte bine în lumina lumânărilor.

Neaşteptat, îşi spuse ea. Putea spune cele mai neaşteptate lucruri. Aşa că îi zâmbi şi lăsă această strălucire să îi încălzească în timp ce mâncau.

capitolul 15

Insistă să strângă ea masa. Brody se aşteptase la asta, ţinând cont că era o femeie căreia îi plăcea să pună lucrurile la locul lor şi să le ţină acolo. Putea să pună pariu că avusese această tendinţă chiar înainte de incidentul violent din Boston – probabil că ţinuse o casă foarte ordonată şi o bucătărie la fel, atât în viaţa personală, cât şi în cea profesională. Era genul care ştia întotdeauna unde era bolul de mixer de mărime medie, unde-i era cămaşa preferată, unde erau cheile de la maşină. Şi cheltuielile îi erau întotdeauna echilibrate.

Ceea ce i se întâmplase probabil că nu făcuse decât să îi accentueze înclinaţia spre ordine şi organizare. În acest moment al vieţii, nu numai că-şi dorea, dar *avea nevoie* ca totul să fie la locul lui. Îi crea sentimentul de siguranţă şi de securitate.

Cât despre el, de cele mai multe ori considera că se descurcă binişor dacă reuşea să găsească şosete asortate din prima încercare.

Pentru că îşi dădea seama că nu ar fi fost mulţumită altfel, şterse vasele şi le puse înapoi în bufet. Dar încercă să nu îi stea prea mult în drum în timp ce punea deoparte ce mai rămăsese, în cutiile pe care le adusese cu ea, sau când îi curăţă aragazul.

Nervozitatea începea să se întoarcă, şi devenise dintr-odată foarte tăcută. Aproape că vedea agitaţia ieşind ca un abur din ea în timp ce clătea cârpa de bucătărie, o storcea şi o aşeza la uscat pe despărţitura din mijloc a chiuvetei duble.

Îşi imagina că acum, după ce masa se terminase

şi totul era aproape strâns, sexul se întorsese din nou în bucătărie, ca un musafir interesant şi puţin jenat.

Se gândi să o ia pe sus şi să o ducă în dormitor şi în pat, înainte să apuce să se gândească prea mult la asta. Tehnica aceasta avea un avantaj şi probabil că ar fi reuşit să o aibă dezbrăcată lângă el, înainte să se răzgândească.

Dar o respinse, cel puţin deocamdată, în favoarea unei abordări mai subtile.

— Vrei să facem o plimbare? Pe lângă lac, poate?

Şi văzu combinaţia de surpriză şi uşurare pe chipul ei.

— Ar fi plăcut. Nu am coborât încă lângă lac, cel puţin nu din partea asta.

— E o noapte senină, aşa că o să avem suficientă lumină. Dar va trebui să-ţi iei haina.

— Sigur.

Se duse în hol ca să-şi ia haina din cui.

Brody veni în spatele ei şi întinse în mod voit mâna peste ea, după a lui. Reece încremeni la uşoara atingere a trupurilor lor, făcu un pas într-o parte şi se duse spre uşă.

Nervii pulsară o dată, apoi părură să se evapore în aerul rece.

— E splendid afară. Trase în piept aerul cu miros de pământ şi de pin. N-am reuşit să mă conving să ies singură la o plimbare noaptea. Dar mă gândesc la asta. Îşi îmbrăcă geaca în timp ce mergea. Dar e fie prea multă linişte, fie nu e linişte destulă. Şi găsesc zeci de pretexte să urc

direct la apartamentul meu după ce-mi termin tura.

— Nu prea găseşti decât oameni de pe la noi noaptea afară în perioada asta a anului. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— În mod evident, tu nu ai aflat de psihopatul care se ascunde în stufăriş, de violatorul în serie care trece tocmai atunci prin oraş sau de profesorul de matematică blajin, care de fapt omoară oameni cu securea.

— Nu cred să-i fi văzut.

Se uită la el ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, apoi ridică din umeri.

— Într-o noapte, săptămâna trecută, eram agitată şi am vrut să mă plimb. M-am gândit serios să-mi iau cu mine furculiţa de servit friptura, în caz că ar fi trebuit să mă apăr de vreunul sau de toţi maniacii mei imaginari.

— Furculiţa de servit friptura.

— Da. Un cuţit mi s-a părut uşor exagerat. Dar poţi să faci destule, la nevoie, cu o furculiţă de servit bună. Dar m-am răzgândit şi m-am uitat în schimb la televizor, la un film vechi. Este mai mult decât ridicol. Eu sunt ridicolă. De ce vrei să-ţi pierzi timpul cu mine, Brody?

— Poate că sunt atras de femeile nevrotice.

— Sunt sigură că nu. Dar râse şi-şi scutură părul, apoi privi cerul. Dumnezeule, este atât de mare, atât de senin! Văd Calea Lactee. Cred că este Calea Lactee. Şi văd Carul Mic şi Carul Mare, iar cunoştinţele mele despre constelaţii se opresc aici.

— Nu te uita la mine. Eu văd doar nişte stele şi o lună albă, în descreştere.

— Şi ce dacă?

Pentru că nu îi luase mâna şi se îndoia că era genul care să se ţină de mână, Reece şi le băgă în buzunarul de la geacă.

— Inventează una. Doar este meseria ta să inventezi poveşti.

Brody îşi băgă degetele mari în buzunarele blugilor şi examină poziţia stelelor.

— Uite Pustnicul singuratic – sau Grăsanul care stă într-un picior. Acolo, spre vest, e Zeiţa Sally, care este patroana bucătarilor.

— Sally? Şi eu care, de atâta timp, nu ştiam că am o zeiţă patroană.

— Tu nu eşti o simplă bucătăreasă.

— Ba sunt, în momentul ăsta. În plus, o vreau pe Sally. Uite ce frumos străluceşte în apă!

Stelele înotau în lac, mii de lumini sclipind pe întinderea întunecată. Şi luna arunca o lumină albă şi feerică pe deasupra lor. Aerul era plin de mirosuri, de pin, de apă, de pământ şi de iarbă.

— Uneori, îmi este atât de dor de Boston, încât mă doare sufletul, îi spuse. Şi cred că trebuie să mă întorc, vreau să mă întorc şi să găsesc ce aveam acolo. Viaţa mea agitată, prietenii mei ocupaţi. Apartamentul meu cu pereţii zugrăviţi în roşu chinezesc şi masa neagră şi lucioasă din sufragerie.

— Roşu chinezesc?

— Îmi plăceau chestiile îndrăzneţe, cândva.

Fusese îndrăzneaţă cândva.

— Apoi stau într-un loc ca ăsta şi mă gândesc… Chiar dacă aş putea să îngrop tot ce s-a întâmplat, nu cred că aş mai putea găsi acolo nimic din ce vreau sau ce-mi trebuie acum. Nu mai sunt fata căreia îi plăcea roşu chinezesc.

— Şi ce contează? Îţi faci locul tău acolo unde eşti şi, dacă nu ţi se potriveşte, ţi-l faci în altă parte. Şi foloseşti absolut orice culori ai chef să foloseşti.

— Exact asta mi-am spus atunci când am plecat. Am vândut tot ce aveam. Masa neagră şi lucioasă din sufragerie şi tot restul. Mi-am spus că era ceva ce trebuia să fac. Nu munceam şi aveam facturi de plătit. Multe, multe facturi. Dar asta a fost doar o parte. Nu mai voiam acele lucruri.

— Aveai tot dreptul să le vinzi, sublinie el.

Dar se gândi cât de cumplit trebuie să fi fost pentru cineva ca ea să dea deoparte tot ce avea. Cât de dureros şi cât de trist.

— Da. Da, aveam tot dreptul. Şi facturile au fost plătite. Şi acum sunt aici. Se apropie de marginea apei. Femeia din cartea ta – cea pe care nu ai omorât-o până la urmă. Cum o cheamă?

— Madeline Bright. Maddy.

— Maddy Bright, încercă Reece numele cu voce tare. Îmi place – prietenos, dar puternic. Sper să reuşească.

— Şi ea speră acelaşi lucru.

Rămaseră câteva clipe unul lângă altul, privind peste lac, în noapte, înspre silueta adâncă a munţilor.

— Când ne-am întâlnit pe potecă în ziua aia şi te

gândeai cum o să moară – sau cum ar fi murit – şi eu m-am dus mai departe, ai rămas acolo ca să te asiguri că mă întorc în siguranţă?

Brody continuă să privească înspre munţii Teton.

— Era o zi frumoasă. Nu aveam nimic altceva de făcut.

— Urcai spre mine chiar înainte să mă auzi întorcându-mă în fugă.

— Nu aveam nimic altceva de făcut, repetă el şi ea se întoarse cu faţa spre el.

— Făceai un gest drăguţ.

Făcu o încercare, un pas mare pentru ea. Ca şi cum ar fi sărit de pe o stâncă, într-un râu. Îşi ridică mâinile şi le puse pe faţa lui, se înălţă pe vârful picioarelor. Şi îşi atinse buzele de ale lui.

— Mă tem că o s-o dau în bară. Ar trebui să ştii, înainte să ne întoarcem. Dar aş vrea totuşi să ne întoarcem. Aş vrea să ne întoarcem la cabana ta şi să mă culc cu tine.

— Este o idee excelentă.

— Mai am şi de-astea din când în când. Poate c-ar trebui să mă ţii de mână, în caz că-mi pierd curajul şi încerc să fug.

— Sigur.

Nu-şi pierdu tot curajul şi nu încercă să fugă, dar cu fiecare pas înapoi spre cabana lui, îndoielile se strecurau tot mai aproape.

— Poate că n-ar strica să mai bem un pahar de vin mai întâi.

— Am băut destul, mulţumesc.

Îi ţinea mâna într-a lui, mergea mai departe.

— Poate-ar fi bine să discutăm încotro merge povestea asta.

— În clipa de faţă, merge spre dormitorul meu.

— Da, dar…

Nu avea niciun rost să mai dea înapoi, când el o trăgea deja înăuntru.

— Hm, trebuie să încui uşa.

Brody întoarse cheia în broască.

— Poftim.

— Chiar cred că ar trebui… Se opri, complet năucită, în clipa în care o ridică pur şi simplu pe sus şi o puse pe umărul lui. Oh, bine…

Era cuprinsă de mult prea multe senzaţii conflictuale ca să încerce să-şi dea seama dacă faptul că era luată pe sus i se părea romantic sau îngrozitor.

— Nu sunt sigură că e cea mai potrivită abordare. Cred că, dacă am sta câteva minute să discutăm… Vreau doar să te întreb dacă înţelegi să nu ai aşteptări prea mari, pentru că, sincer, nu am mai exersat demult şi…

— Vorbeşti prea mult.

— O să fie şi mai rău. Strânse cu putere din ochi când Brody începu să urce scările. Simt cum mi se ridică trăncăneala în gât. Ascultă, ascultă… Când eram afară, puteam să respir, am crezut că pot să fac faţă. Nu-i vorba că nu vreau, doar că nu sunt sigură. Nu ştiu. Dumnezeule! Uşa de la dormitor se încuie?

Brody închise uşa cu piciorul, apoi întoarse cheia în broască.

— Mai bine?

— Nu ştiu. Poate. Ştiu că mă port ca o idioată, dar nu…

— Să realizezi faptul că eşti idiot e primul pas spre recuperare.

O aşează în picioare, lângă pat.

— Acum, taci.

— Cred doar că dacă…

Îşi pierdu firul gândurilor pentru că el făcu iar aceeaşi mişcare. O ridică, o trase spre el, îi închise gura cu a lui, cu căldură, cu foame. Tot ce putea face era să reziste, în timp ce temerile, şi nervii, şi raţiunea se luptau în mintea ei.

O parte din ea începuse să cedeze nervos. Dar altă parte ceda pur şi simplu.

— Cred că…

— …trebuie să taci din gură, termină el în locul ei şi o sărută din nou.

— Ştiu. Poate vorbeşti tu. Dar vrei să stingi lumina?

— Nu am aprins-o.

— Oh. Oh.

Acum lumina argintie a lunii şi strălucirea stelelor, care fuseseră atât de frumoase şi de îmbietoare afară, îi păreau prea strălucitoare.

— Imaginează-ţi că încă te mai ţin de mână, ca să nu fugi.

Dar Reece îi simţea mâinile pe tot corpul, cu degetele mari mângâindu-i, nu foarte blând, sânii. Ce fiori încântători!

— Câte mâini ai?

— Destule cât să facă treaba. Ar trebui să te uiţi la mine. Uită-te la mine, Reece. Aşa. Ştii prima

oară când te-am văzut?

— La… restaurant.

Lumina lunii îi făcea ochii să-i pară mai întunecaţi, ca şi cum verdele ar fi fost înghiţit de noapte.

— La Joanie.

— Da.

Îi desfăcu nasturii de la cămaşă, se aplecă şi o muşcă uşor de maxilar, până când începu să tremure.

— Prima oară când te-am văzut, am simţit că sângele începe să-mi curgă ceva mai repede. Înţelegi ce spun?

— Da. Da, Brody, doar că…

— Uneori fac ceva în direcţia asta…

Continuă să o sărute în acelaşi fel, coborând pe gât.

— …alteori nu. Dar ştiu ce-am simţit.

— Dacă ar fi întuneric… M-aş simţi mai bine pe întuneric.

Îi luă mâna pe care o ridicase ca să-şi ascundă cicatricea de pe piept şi i-o dădu la o parte.

— O să testăm odată şi teoria asta. Ai o piele foarte sexy, Subţirico. Îşi ridică mâinile pe umerii ei şi le cobori apoi pe braţe, luându-i cămaşa după ele. E catifelată şi moale. Îţi vine să muşti din ea. Nu, nu face asta!

Îşi înfăşură mâna în părul ei ca să-i ţină faţa ridicată spre a lui.

— Uită-te la mine.

Ochi de pisică, îşi spuse Reece. Era atât de aproape acum, încât păru că le vede din nou

culoarea. Un amestec de verde cu chihlimbar şi atât de vigilenţi. Nu se simţea în siguranţă privind în ei, deloc în siguranţă. Dar teama în sine părea să-i dea fiori.

Apoi degetele mâinii lui libere îi deschiseră dintr-o mişcare sutienul, şi ochii ei se măriră la rândul lor.

Chiar în timp ce simţea râsul nervos gâdilându-i gâtul, Brody începu din nou să o sărute, gură pe gură, corp pe corp.

Totul la el era dur şi puternic, şi doar puţin aspru. Totul la el era exact ce îşi dorea.

Mâinile pe pielea ei, aflând secrete pe care uitase că le are, dinții care zgâriau uşor, provocându-i delicioşi fiori fierbinţi. Îl simţi desfăcându-i cureaua, înainte ca mâna să-i alunece erotic în blugi şi să o mângâie. Răspunsul ei veni în salturi. Timid şi şovăielnic, avid şi dornic. Dar, indiferent în ce montagne-russe urcase, îl trăgea şi pe el după ea, în urcările care-i tăiau răsuflarea, în plonjarea necontrolată la coborâre şi în toate curbele periculoase dintre ele.

Era slăbuţă, cu carnea tare, şi cu acea piele moale şi catifelată, atât de seducătoare în fragilitatea ei. Încerca, cu mâinile tremurându-i, să-i scoată cămaşa şi respiraţia i se oprea, i se oprea iar şi iar, ori de câte ori o atingea. Oriunde o atingea.

Aşa că savura şi gusta şi răvăşea în vreme ce controlul lui atârna de un fir de aţă.

Braţele ei se strânseră în jurul lui când o ridică şi aproape că o aruncă pe pat. Strigătul ei fu

înăbuşit de gura lui. Cuprinsă parcă de o frenezie, îşi scoase pantofii cu degetele de la picioare şi îşi ridică şoldurile ca să poată să-i dea jos blugii.

Îşi desprinse gura de a ei ca să-i devoreze gâtul, în timp ce degetele ei i se înfigeau în muşchii spatelui, în umeri. Totul în ea se ridica înspre acea căldură, înspre ameninţarea şi promisiunea ei.

Când gura i se închise lacomă pe sânii ei, inima parcă începu să-i bubuie. Pulsul îi explodă într-un galop.

Greutatea lui o lipea de pat, gura lui nu o părăsea pe-a ei. Chiar şi prin ceaţa argintie a dorinţei, panica începu să se strecoare.

Luptă cu ea, îi porunci minţii să se închidă, să lase corpul să conducă. În cele din urmă însă, şi mintea, şi trupul o trădară şi plămânii i se închiseră pur şi simplu.

— Nu pot să respir. Nu pot. Stai, opreşte-te!

Brody avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă că reacţia de acum a lui Reece era una de panică şi nu de pasiune. Se rostogoli într-o parte, apoi o prinse de umeri şi o ridică în şezut.

— Respiră. O scutură uşor. Nu mai gâfâi aşa. Îţi faci rău singură.

— Bine, bine…

Cunoştea rutina. Trebuia să se concentreze pe fiecare respiraţie, pe actul fizic de a trage aerul în piept, încet şi ritmic. Îngrozită, îşi acoperi sânii cu braţele, scăldată în lumina lunii.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Pe toţi dracii, m-am săturat să fiu o ciudată!

— Atunci, nu mai fi.

— Crezi că e uşor? Oh, de-acum înainte o să fiu normală. Crezi că-mi place să stau aşa aici, goală şi umilită?

— Nu ştiu, îţi place?

— Nenorocitule!

— Poftim, iar mă iei cu drăgălăşenii.

Avea o flacără în ochi care îi plăcea. Văzu apoi un licăr prevestitor de rău.

— Dacă începi să plângi, o să mă scoţi din sărite.

— Nu o să plâng. Dobitocule!

Îşi şterse încă o lacrimă cu pumnul strâns.

— Poftim, ai reuşit! Iar sunt excitat. Îi dădu părul la o parte de pe umeri. Ţi-am făcut ceva?

— Poftim?

— Te-a durut?

— Nu. Doamne! Îşi ţinu o mână peste sâni, îşi acoperi faţa cu cealaltă. Nu, doar… N-am mai putut să respir. M-am simţit, nu ştiu, prinsă sub tine. Un pic de claustrofobie, un pic de panică şi, pe toţi dracii, aşa mai departe.

— Oh, dacă asta e tot, se rezolvă. O apucă din nou de umeri şi o trase spre el, în timp ce se întindea pe spate. Stai tu deasupra.

— Brody…

— Uită-te la mine! Îi prinse capul cu mâna, îi apropie buzele de ale lui. Ia-o uşor, murmură el lângă buzele ei, sau ia-o cum vrei tu.

— Mă simt stângace.

— Ba nu. Îşi lăsă mâna să-i rătăcească, privi cum îi revine culoarea în obraji. Eşti catifelată, puţin cam slăbuţă. Dar nu stângace. Sărută-mă iar.

Îşi lipi buzele de ale lui şi lăsă panica să treacă.

Inima lui bătea puternic şi ritmic sub a ei; buzele lui îi cereau buzelor ei să se predea. Gustul lui, din nou, trezi toate acele pofte de mult uitate.

Totuşi, când îi ridică şoldurile, începu să protesteze, să se retragă. Dar o ţinea strâns şi privirea lui nu-i dădea drumul, până când alunecă în ea.

Simţi un fior de eliberare, de plăcere, de dorință. Apoi el începu să se mişte, şi trupul ei începu să fredoneze.

Strigă în clipa în care atinse climaxul prima oară, un şoc pentru trupul ei, o explozie bruscă de plăcere pură.

Gemu în momentul în care se retrase, în timp ce se lăsa în voia acestei plăceri, în voia lui. Şi în cele din urmă luă şi iar luă.

Urcă cel de-al doilea vârf, târându-se în timp ce orgasmul părea să o sfâşie. Îl simţea alergând odată cu ea, bătaie cu bătaie.

„Doamne, mulţumesc, Doamne!” îşi spuse, cu respiraţia întretăiată.

Când se împinse în ea, strângând-o în braţe, cu dinţii înfipţi în umărul ei, ea fu cea care îi trimise pe amândoi sus, pe ultima culme.

Se simţea plină şi ameţită, şi recunoscătoare. Şi nu avea nici cea mai mică idee ce să facă sau să spună în continuare. Dar îşi simţea trupul eliberat. La naiba, se corectă ea, era complet vlăguită, chiar dacă inima încă îi mai bătea ca o tobă într-o fanfară. Dacă ar fi avut energie, şi-ar fi călcat promisiunea şi ar fi plâns.

Cu lacrimi de pură încântare.

Atinsese şi fusese atinsă. Oferise şi luase. Şi ştia foarte bine că nu fusese singură.

— Vreau să-ţi mulţumesc. Sună stupid?

Brody se mişcă doar cât să-i mângâie spatele cu o mână.

— Majoritatea femeilor îmi trimit ulterior cadouri elegante, dar foarte costisitoare. Dar accept şi o mulţumire, doar de data asta.

Reece pufni în râs, apoi se ridică în capul oaselor şi se aşeză în aşa fel încât să se uite la el. Avea ochii închişi, faţa relaxată. Expresia de satisfacţie pur masculină o făcea să-şi dorească să sară din pat şi să danseze, în semn de victorie.

Oh, da. Dăduse la fel de mult pe cât primise.

— Ţi-am făcut cina, îi aminti ea.

— Da. Se pune. Deschise ochii, leneş. Cum te simţi, Subţirico?

— Vrei adevărul? Nu credeam că o să mă mai simt vreodată aşa. Încă o pierdere, pe lângă multe altele, şi, una peste alta… La naiba, una peste alta era o pierdere a naibii de mare. Aşa că, sincer, mulţumesc că ai scos-o la suprafaţă… şi n-a ieşit deloc aşa cum trebuia, spuse ea când îl văzu înecându-se de râs. Şi acum o să tac.

— N-o s-apuc s-o văd şi pe-asta.

Se jucă uşor cu părul lui, fără să-şi dorească nimic altceva decât să se ghemuiască lângă el şi să doarmă.

— Cred că ar trebui să mă îmbrac şi să mă duc acasă.

— De ce?

— Se face târziu.

— Şi te aşteaptă cineva la oră fixă?

— Nu, dar… Vrei să rămân?

— Mă gândesc că, dacă rămâi peste noapte, o să te simţi obligată să-mi pregăteşti micul dejun mâine-dimineaţă.

O senzaţie de căldură începu să-i cuprindă inima.

— Cred că în cele din urmă aş putea fi înduplecată să-ţi fac micul dejun.

— Sunt foarte convingător dimineaţa. Dădu la o parte pătura şi cearşaful şi o rostogoli pe spate. În plus, nu este chiar atât de târziu şi n-am terminat cu tine.

— În cazul ăsta, cred că o să rămân.

Mai târziu, în timp ce Brody dormea, începu să se simtă agitată şi nervoasă. Se răzgândi de câteva ori, dar în cele din urmă cedă şi coborî uşor din pat.

O să verifice doar – o dată, o singură dată – îşi spuse, apoi găsi cămaşa lui şi se acoperi cu ea, înainte să iasă în vârful picioarelor din încăpere. Fiecare scârţâit al duşumelei îi strângea inima în piept, în timp ce cobora ca o nălucă scările.

Verifică mai întâi uşa din faţă. „Vezi, e încuiată!” îşi spuse. Nu o încuiase cu mâna ei? Totuşi, ce rău putea fi să verifice? Şi uşa din spate era încuiată. Sigur că era. Dar…

Se duse în spatele casei, verifică încuietoarea. Preţ de câteva clipe, îi examină scaunele din bucătărie. Ar fi vrut să pună unul sub clanţă şi trebui să facă un efort de voinţă ca să se oprească.

La urma urmei, nu era singură în casă. Era alături de un bărbat mare şi puternic. Oricum, nu avea să vină nimeni, dar, chiar dacă venea, Brody se putea descurca.

Se forţă să lase uşa, să lase scaunele şi să iasă din cameră.

— E vreo problemă?

Nu ţipă, dar fu foarte aproape. Se împletici înapoi şi se lovi dureros cu un şold în clanţă. Brody străbătu restul distanţei până la ea.

— Poate că eşti împiedicată.

— Ha. Poate. Eu doar…

Nu termină, ridică din umeri.

O auzise ieşind din dormitor şi se gândise că poate avea nevoie la baie. Dar treptele scârţâiseră sub paşii ei. Curiozitatea îl făcuse să-şi tragă blugii pe el şi să coboare ca să vadă ce face.

— Totul e încuiat? întrebă el, pe un ton indiferent.

— Da. Voiam doar să… Am nevoie să verific, înainte să pot să dorm. Nu e mare lucru.

— Cine a zis că e? Aia-i cămaşa mea?

— Păi, da. Nu pot să mă fâţâi dezbrăcată prin casă.

— Nu văd de ce nu. Dar pentru că nu mi-ai cerut voie să o împrumuţi, ceea ce e foarte nepoliticos, cred că ar fi cazul să treci imediat în dormitor şi să mi-o dai înapoi.

— Ai perfectă dreptate. Totul înăuntrul ei era din nou relaxat. Îmi este foarte ruşine.

— E şi cazul să-ţi fie. O luă de mână şi o trase înapoi pe scări. Ţie cum ți-ar plăcea să mă fâţâi în

hainele tale, fără să-ţi cer voie?

— Nu cred că mi-ar plăcea. Deşi, ar putea fi fascinant, într-un mod ciudat.

— Sigur, de parcă ar încăpea vreuna din hainele tale pe mine. Cum vrei să lăsăm uşa?

Se uită lung la el, mirându-se că nu-i aude inima prăbuşindu-i-se la picioare.

— Închisă şi încuiată, dacă se poate.

— N-are nicio importanţă pentru mine. O închise, o încuie. Acum, hai, dă-mi înapoi cămaşa!

Visul o trezi. Imagini amestecate, un junghi dureros. Ochii i se deschiseră brusc. Nu era în debara. Nu sângera. Dar umbrele şi siluetele din această cameră nu îi erau cunoscute şi inima i se opri în piept până când îşi aminti.

Dormitorul lui Brody. Patul lui Brody. Şi cotul lui Brody care o împungea ca un târnăcop în coaste era straniu de reconfortant.

Era nu numai în siguranţă, era chiar fenomenal de bine.

Brody dormea pe burtă, observă, întorcând capul ca să-l privească. Şi întins pe tot patul. În timpul nopţii, o împinsese până pe margine, lăsându-i doar o bucăţică triunghiulară de saltea. Dar era în regulă. Reuşise să doarmă câteva ore bune – de somn adevărat – în acel spaţiu îngust.

Şi, înainte de asta, folosise din plin fiecare centimetru al patului.

Coborî încetişor din bucăţica ei de pat şi se simţi vag dezamăgită că nu se întinse după ea. Mai bine aşa, îşi spuse, privindu-şi hainele. Avea treabă.

Inclusiv să pregătească un mic dejun cu produsele limitate din bucătăria lui Brody.

Ieşi încet din dormitor şi intră în baia care era de cealaltă parte a holului. Când apăsă butonul de închidere de pe clanţă, acesta sări înapoi. După mai multe încercări, rămase acolo, cu hainele strânse la piept, privind clanţa.

Cum putea să nu se încuie? Dormitorul se încuia, dar baia, nu? Era ridicol, era pur şi simplu greşit. *Trebuia* să se încuie. Dar oricât împinse şi răsuci, nu obţinu niciun rezultat.

„Nu trebuie neapărat să încui uşa. Nu a intrat nimeni în casă ca să mă omoare noaptea trecută şi nu o să intre nimeni în dimineaţa asta. Brody doarme de cealaltă parte a holului. Trei minute la duş, atâta tot. Intru şi ies. Totul e bine.”

Baia lui era de două ori mai mare decât a ei, cu cadă albă, de mărime standard, şi duş. Prosoape bleumarin care nu se potriveau cu modelul verde marmorat al dulapului. Totuşi, nimic pretenţios, nimic ciudat. Continuă să privească uşa în timp ce se retrăgea cu spatele, înspre robinete.

Îi plăceau pereţii netezi, din scândură, şi gresia care imita piatra. I-ar fi trebuit prosoape gri, îşi spuse, sau unele verzi, care să se asorteze cu dulapul de baie.

Încercă să se concentreze asupra acestei idei şi a simplităţii încăperii în timp ce intra, cu spatele, în cadă.

Luă săpunul şi recapitulă repede tabla înmulţirii. Săpunul îi scăpă din mâna care-i sări spasmodic când auzi bătaia în uşă.

— Brody?

— Aştepţi pe altcineva?

El deschise uşa şi, o clipă mai târziu, trase perdeaua de duş la o parte vreo câţiva centimetri. Era gol.

— De ce te interesează cât fac opt ori opt, la duş?

— Pentru că să fac un simplu duş e ceva prea plictisitor pentru mine. Încercă să se gândească ce ar fi putut face cu mâinile, fără să fie evident că încerca să se acopere. Ies într-un minut.

— Cred că am văzut deja tot ce era de văzut aseară. Sau cumva apa te face timidă?

— Nu.

Se forţă să lase în jos un braţ, apoi îşi trecu mâna prin părul ud. Îşi lăsă însă mâna liberă uşor poziţionată în dreptul pieptului.

Ignorând apa şi aburul, Brody se întinse şi-i trase mâna în jos. Şi, când o ridică la loc, i-o trase din nou, cu mai multă fermitate.

Se uită la cicatricea pe care încerca să o ascundă.

— Pe-aproape.

— Se poate spune.

Încercă să-şi întoarcă trupul, dar îi fu imposibil, pentru că Brody o strânse şi mai tare şi intră în cadă, lângă ea.

— Ţi-e jenă de cicatrice pentru că ţi se pare că te face imperfectă?

— Nu. Poate. Doar că nu…

— Pentru că ai şi alte defecte, să ştii. Şolduri prea osoase, de exemplu…

— Oh, zău?

— Da. Şi aşa, cu părul ud, pot să te văd mai bine. Mi se pare că nu ai amândoi ochii la acelaşi nivel.

— Ba sigur că-i am!

Instinctul şi insulta o făcură să ridice mâinile, ca să verifice.

Brody profită numaidecât şi o cuprinse cu braţele.

— Dar, în afară de asta, nu eşti rea deloc. Ar trebui să profit de tine.

O sprijini cu spatele de peretele duşului şi făcu exact asta.

Aflaţi finalul acestei
extraordinare poveşti în partea a doua
a romanului *Refugiul.*

După ce suferă o dramă teribilă care o lasă traumatizată fizic și psihic timp de luni întregi, Reece Gilmore încearcă încet-încet să-și readucă viața pe făgaș normal. Lăsând în urmă trecutul și Bostonul natal, Reece călătorește fără țintă prin țară, fără să zăbovească prea mult într-un loc. Însă micul orășel Angel's Fist pare să fie diferit, căci peisajele superbe, oamenii pe care ajunge să-i cunoască și mai ales Brody – scriitorul încăpățânat, enervant, sexy și misterios – o fac să creadă că poate a găsit un loc pe care să-l numească acasă. Dar șansa la liniște și normalitate este amenințată în momentul în care Reece este singura martoră la o crimă, dar în urma căreia poliția nu găsește nici cadavrul, nici vreo dovadă a atrocității. În ciuda faptului că Reece este convinsă de ce a văzut, restul lumii pare să pună totul pe seama unei imaginații prea bogate și a psihicului ei fragil. Avându-l doar pe Brody alături, Reece trebuie să lupte din răsputeri nu numai pentru a nu-l lăsa pe ucigaș să scape nepedepsit, ci și să-și apere dreptul la dragoste și fericire.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-192-8
9 786067 411928
Lira